Saturn

Despre Jakob Lorber

Jakob Lorber s-a născut la data de 22 iulie 1800, pe malul stâng al râului Drau, într-o zonă vinicolă, în satul Kanischa, parohia Jahring, unde tatăl său, Michael Lorber, avea o fermă micuță.

Deloc întâmplător, Jakob Lorber a crescut într-un mediu rural şi destul de sărac. Părinții săi erau însă deschişi față de artă şi de religie. El a moştenit de la tatăl său numeroasele talente muzicale şi a învățat să cânte la vioară, la pian şi la orgă.

Când a ajuns la liceul din Marburg, un orăşel pe malul râului Drau, Lorber îşi putea câştiga deja banii necesari pentru pregătire cântând ca organist la una din bisericile locale. A primit acreditarea ca profesor de liceu în anul 1829, la Graz, Austria, capitala provinciei Steiermark. Cu toate acestea, la vremea respectivă nu a reuşit să-şi găsească un post. De aceea, el şi-a putut continua intensiv studiile muzicale, predând arta compoziției, vioara, lecții de canto, şi dând din când în când câte un concert.

În timpul acestor ani, Lorber şi-a urmat înclinația interioară şi s-a adâncit din ce în ce mai mult în studiul „Căii Interioare". Printre altele, a citit lucrările lui Justinus Kerner, Jung-Stilling, Swedenborg, Jakob Bohme şi Johann Tennhardt. Biblia a rămas tot timpul cartea lui de căpătâi şi sursa sa de inspirație până la sfârşitul vieții.

În pofida numeroaselor sale talente, trăia de pe azi pe mâine, până când i s-a oferit în cele din urmă un post ca dirijor la Opera din Trieste. Când era pe punctul de a accepta postul, lucru care i-ar fi permis să-şi consacre talentele lumii exterioare, a primit o altă misiune, aceea de „Scrib al Domnului". La data de 15 martie 1840, imediat după rugăciunea de dimineață, el a auzit cu claritate o Voce în regiunea inimii, care i-a poruncit: „Ridică-te, ia-ți pana şi scrie!"

Ascultător, a renunțat la pregătirile pentru călătorie, s-a aşezat şi a început să scrie ceea ce îi dicta misterioasa voce. Era introducerea la prima sa lucrare, Casa Domnului: „Şi astfel, bunul Dumnezeu se adresează tuturor; iar cele spuse aici sunt adevărate, autentice şi sigure. Oricine doreşte să vorbească cu Mine, trebuie să se îndrepte către Mine, iar Eu îi voi răspunde în inima lui. Dar numai cei Puri, cu inima plină de smerenie, vor auzi Vocea Mea. Iar Eu voi păşi braț la braț cu cei care Mă vor prefera lucrurilor lumeşti şi care Mă vor iubi la fel cum îşi iubeşte mireasa mirele. Acestea sunt adevăratele Ființe Umane, cele care Mă privesc la fel cum îl priveşte un frate pe fratele său, şi cum le-am privit Eu dintotdeauna, încă înainte ca ele să fi existat".

Începând din acea zi, a primei dictări din partea Domnului, imposibilul a devenit posibil şi a intrat în viața lui Jakob Lorber.

În timpul celor 24 de ani care au urmat, el a continuat o activitate care nu putea fi înțeleasă de nimeni numai cu ajutorul intelectului şi al rațiunii. Scria aproape zilnic, ore întregi, fără întrerupere, fără să consulte vreo carte de referință şi fără să aibă cunoştințe legate de ceea ce scria, căci cunoaşterea curgea din pana lui prin intermediul Cuvântului Interior. Întreaga lui viață s-a împlinit în singurătate, ascultând de această Voce Interioară.

Nu îl putem descrie pe Jakob Lorber decât în superlative.

Dacă l-am privi ca pe un scriitor, el i-ar depăşi prin opera lui pe toți scriitorii, poeții şi gânditorii din toate timpurile. Căci unde mai putem găsi o cunoaştere atât de completă, o interpretare de o asemenea profunzime, cunoştințe mai exacte despre ştiințele geografice, istorice, biologice şi naturale, descrierea unor fapte care s-au petrecut imediat după crearea cosmosului? Lucrările sale umplu 25 de volume, fiecare a câte 500 de pagini, ca să nu mai vorbim de cele mai mici. Dacă l-am privi ca pe un geniu al profeției, el i-ar depăşit cu siguranță

pe toți inițiații pe care i-a cunoscut umanitatea, încă nu s-au născut cuvintele care l-ar putea descrie pe Jakob Lorber, iar dacă el a preferat să se auto-numească „Scribul Domnului”, putem pune acest lucru numai pe seama smereniei lui înnăscute.

Jakob Lorber a murit la data de 24 august 1864. El a ştiut dinainte că va muri la această dată, căci îşi împlinise misiunea. Pe piatra sa de mormânt din Cimitirul St. Leonhard din Graz sunt scrise cuvintele lui Pavel: „Indiferent dacă trăim sau murim, noi îi aparținem Domnului”.

Capitolul 1

Adevăratul nume şi descrierea lui Saturn. Dublul inel şi lunile lui Saturn. Măreția revelației Divine.

1 . Pentru a înțelege mai bine acest corp planetar pe care voi îl numiți Saturn, este important să ştiți care este şi ce înseamnă numele său real: Pământul Calmului, Lumea Nimicului. Este absolut necesar să aflați mai multe despre sfera sa naturală, despre distanța dintre el şi soare, mărimea, structura, locuitorii săi, precum şi despre locuitorii de pe inele şi luni, despre vegetația care creşte pe el, conform condițiilor locale, ce diferă în funcție de climat. Va urma apoi o descriere a animalelor ce trăiesc pe Saturn, pe inelele şi pe lunile sale.

2. După explicarea acestor detalii, ne vom ocupa mai îndeaproape de istoria acestei planete, de structura sa interioară, şi în sfârşit, de sfera sa spirituală.

3. În ceea ce priveşte distanța dintre Saturn şi soare, putem privi acest aspect din mai multe puncte de vedere; motivul este bine cunoscut. Nu există nici o planetă a cărei orbită să fie perfect circulară. Orbitele în jurul soarelui sunt precum nişte elipse cu o formă de ou, cu partea obtuză orientată în jos şi cea ascuțită orientată în sus. În interiorul acestei forme de ou, gălbenuşul nu se află chiar în centru, ci mult mai aproape de baza oului, adică de partea sa obtuză. Dacă ne imaginăm că gălbenuşul central este soarele, iar periferia oului este orbita planetei şi dacă măsurăm distanța de la periferie la centrul soarelui, vom obține următoarele rezultate: centrul soarelui este cel mai apropiat de periferie în punctul de jos al acesteia. Distanța față de partea laterală a periferiei este mijlocie, iar cea față de vârful oului este maximă. Acest principiu se aplică şi orbitei lui Saturn în jurul soarelui. Când Saturn trece prin punctul de jos al orbitei, distanța față de soare este de numai 187.719.120 de mile geografice[1]. Când Saturn se află la jumătatea orbitei, distanța sa fată de soare este de 198.984.136 mile geografice, iar în punctul cel mai îndepărtat al orbitei, distanța ajunge la 210.249.152 mile geografice.

4. Aceste distanțe nu sunt măsurate față de Pământ, ci față de soare. Distanta dintre Pământ şi Saturn poate varia enorm. Variația poate ajunge până la un milion de mile. Când ambele planete se află de aceeaşi parte a soarelui, ele sunt mult mai apropiate de acesta. Implicit, ele sunt mult mai apropiate una față de cealaltă, prin comparație cu situația în care se află în opoziție, când Saturn poate fi la o distanță maximă față de soare, iar Pământul la o distanță minimă față de acesta. Când se petrece acest fenomen, distanța dintre ele poate fi nu numai de un milion de mile, dar chiar de două-trei milioane. Motivul pentru care nu putem oferi distanțe precise se referă la faptul că nici o planetă nu trece vreodată pe orbita ei la aceeaşi distanță față de soare; într-un an, ea poate să se îndepărteze de soare, iar în altul se poate apropia de el. În funcție de această distanță, temperaturile de pe ea diferă foarte mult. Mai mult, puteți fi siguri că din 77 de orbite, nici măcar două nu seamănă, în ceea ce priveşte distanța față de soare.

[1] O milă geografică are 7,42 kilometri. O milă austriacă (țara lui Lorber) are 7,586 kilometri.

5. Acum, că ne-am ocupat de distanțe, vom trece la stabilirea diametrului lui Saturn, a circumferinței sale, a suprafeței în mile pătrate şi a volumului său, în mile cubice.

6. Diametrul lui Saturn este de 17.263 mile geografice. Pentru comparație, diametrul Pământului este de numai 1.719 mile. Vă puteți da seama cât de mare este planeta Saturn prin comparație cu Pământul. Circumferința lui Saturn este de 54.515 mile geografice, iar suprafața de 936.530.820 mile pătrate. Volumul lui Saturn este de 2.757.547.946.775 mile cubice. Altfel spus, Saturn este de aproximativ 1.037 ori mai mare decât Pământul. Pentru o singură orbită în jurul soarelui, el are nevoie de 29 de ani, 164 (până la 166) de zile, 2 ore şi 2 secunde.

7. Am stabilit aşadar toate cifrele importante pentru determinarea lui Saturn. Să vedem acum şi cifrele privitoare la dublul inel al acestei planete.

8. Diametrul întregului inel este de 40.006 mile geografice. Inelul este alcătuit de fapt din două inele. Distanța dintre suprafața inelului interior şi cea a inelului exterior este de 545 mile geografice. Diametrul inelului exterior, de la partea sa exterioară până la partea sa interioară, este de 1.350 mile geografice. Diametrul inelului interior (măsurat la fel) este de 3.850 mile geografice, căci inelul exterior, la fel ca şi cel interior, sunt eliptice (ovoidale); altfel spus, dacă tăiem o secțiune transversală a inelului, aceasta are o formă de ou. Diametrul inelului exterior pe laterală este de 130 de mile geografice. Inelul interior are trei semi-diviziuni, fiecare cu un diametru de 20-30 mile geografice. Aceste diviziuni sunt numite semi-diviziuni deoarece nu divid complet întregul inel secundar, aşa cum este despărțit inelul exterior de cel interior. Cele trei semi-diviziuni nu sunt umplute decât cu nişte sfere ovoidale cu un diametru suficient de mare pentru a le permite să alcătuiască un singur inel. Aceste sfere înşirate în cele trei semi-diviziuni i-au făcut pe mulți astronomi să creadă că inelul este alcătuit din numeroase luni, căci privite printr-un telescop, ele au aparența unui rozariu. Nu este însă vorba de aşa ceva, ci numai de un mare număr de sfere relativ mici.

9. Celelalte detalii legate de structura inelului vor fi explicate ulterior. Deocamdată, ne vom ocupa pe scurt de lunile planetei Saturn.

10. În jurul lui Saturn orbitează şapte luni[2] de mărimi diferite, care se deplasează pe orbite aflate la distanțe diferite de Saturn. Prima lună, cea mai apropiată de Saturn şi cea mai mică, are un diametru de numai 120 de mile geografice şi se află la o distanță de 28.840 de mile de Saturn (distanță medie). Cea de-a doua lună are un diametru de 240 de mile geografice şi se află la o distanță de 40.516 mile geografice de Saturn. Cea de-a treia lună are un diametru de 666 de mile geografice şi se află la o distanță de 60.500 mile geografice de Saturn. Cea de-a patra lună are un diametru de 699 de mile geografice şi se află la o distanță de 87.920 mile geografice de Saturn. Cea de-a cincea lună are un diametru de 764 mile geografice şi se află la o distanță de 190.000 mile geografice de Saturn. Cea de-a şasea lună are un diametru de 900 mile geografice şi se află la o distanță de 277.880 mile geografice de Saturn. Cea de-a şaptea lună are un diametru de 1.120 mile geografice şi se află la o distanță de 360.920 mile geografice de Saturn.

11. Din informațiile primite până acum, puteți trage cu uşurință concluzia că acest corp ceresc joacă un rol important în ansamblul creației, datorită mărimii sale, a structurii sale atât de variate şi a celor şapte luni.

12. Cu cât mecanismul pe care îl construieşte mecanicul este mai complex, cu atât mai important trebuie să fie scopul lucrării sale. La fel ca un mecanic care a inclus în mecanismul său diferite subansamble, pentru a îl putea folosi pentru multiple scopuri, Eu, Marele Mecanic al universului, nu aş fi amplasat un corp ceresc atât de complex şi de minunat în vastitatea spațiului fără să am un scop cât se poate de precis. De vreme ce pentru Mine, chiar şi o singu-

[2] Conform descoperirilor moderne, exista zece luni în jarul planetei Saturn, dar trei dintre ele sunt în realitate asteroizi.

ră particulă de praf solar are semnificația ei, vă puteți imagina cât de important trebuie să fie un asemenea corp ceresc, de o asemenea dimensiune şi complexitate. Eu nu am creat-o ca pe o simplă jucărie.

13. Ca o consecință a revelației referitoare la acest corp ceresc, veți afla menirea lui dintr-o perspectivă atât desublimă încât vă va tăia respirația. Ați fost destul de surprinşi şi ați experimentat anumite emoții chiar şi atunci când v-am vorbit despre lună[3]. Oare cum veți reacționa atunci când veți călători alături de Mine pe acest corp ceresc? Vă asigur că veți afla lucruri impresionante, aşa că pregătiți-vă. Cu greu vă va veni să credeți ceea ce veți afla. Atunci când fac asemenea revelații sublime, singurii care află de ele sunt cei care au o inimă mare, ca să poată înțelege şi celebra această măreție. Pe măsură ce veți primi informațiile referitoare la acest corp ceresc, veți începe mai întâi să înțelegeți, iar treptat, să apreciați semnificația acelui verset din Biblie care afirmă: „Ochiul omului nu a văzut, urechea sa nu a auzit, iar inima sa nu a cuprins încă toate acele lucruri pe care Dumnezeu le-a pregătit celor care îl iubesc".

14. Oricine primeşte o revelație de la Mine, primeşte darul suprem al cerului, căci Eu sunt mai presus decât toți în cer, în întregul univers şi în toate lumile. Şi indiferent dacă vă ofer revelații despre cer sau pământ, ambele vor contribui la fericirea voastră supremă. Orice ar rosti cuvântul Meu, el este viu, iar cel care îl primeşte cu iubire, recunoştință, smerenie şi o credință puternică, va fi înviat în eternitate şi va fi astfel alături de Mine, în această lume şi în cea de dincolo, cunoscând astfel beatitudinea supremă.

Capitolul 2

Suprafața bogată în ape a lui Saturn. Insulele continentale. Marii ghețari de la poli. Zona centrală, pură şi liniştită. Atmosfera extrem de luminoasă, condițiile de lumină şi temperatură. Inelul lui Saturn ca regulator şi reflector. Splendoarea cerului înstelat.

1. După această introducere, putem trece la studierea planetei propriu-zise.

2. Dacă examinăm suprafața lui Saturn, vom constata că ea este alcătuită în cea mai mare parte din ape. Pe această planetă nu există nici un continent propriu-zis, dar mai jos de ecuator se află câteva insule izolate, cu o suprafață mai mare decât a Europei, Asiei, Africii, Americii şi Australiei luate la un loc. Ținând totuşi cont de dimensiunile lui Saturn, ele nu pot fi considerate continente, ci mai degrabă insule, căci sunt mai îndepărtate una de alta decât sunt Asia şi America în regiunea ecuatorului. Evident, între aceste insule mari există un mare număr de insulițe mai mici, care, prin comparație cu cele mari, apar la fel ca insulele de lângă continentele Pământului.

3. În regiunea polilor, acest corp ceresc este acoperit cu gheață şi zăpadă permanentă. Această zonă începe cu 400° latitudine mai repede decât pe Pământ. Regiunea care pe pământ are o climă moderată, pe Saturn este acoperită cu zăpadă. Regiunea nordică de pe Pământ corespunde zonei acoperită cu ghețari permanenți pe Saturn, iar regiunea tropicală de pe Pământ corespunde zonei pure de pe Saturn, cu climat moderat, în care nu se formează aproape niciodată nori sau ceață, spre deosebire de celelalte două zone, acoperite în permanența cu nori şi cu ceață.

4. Pe cât de aspre sunt condițiile în regiunea sudică şi cea nordică acoperite cu zăpadă şi cu gheață, pe atât de strălucitoare, de liniştită şi de pură este regiunea centrală, singura care poate fi locuită. În această regiune există 77 de insule mari, între care una singură, de mărime

[3] Vezi cartea „Luna" revelată lui Jakob Lorber.

medie, este mai mare decât cele două Americi la un loc. Cât priveşte structura şi fiinţele vii care cresc pe ele, aceste insule diferă una de alta într-o măsură mai mare decât diferă Laponia de ţările tropicale din sud, pe Pământ.

5. Aţi putea crede că din cauza distanţei mari faţă de soare, Saturn este o planetă foarte întunecată, şi că temperatura ei nu este prea mare nici măcar în regiunea ecuatorului. Greşiţi însă, căci această planetă este înzestrată cu propria ei lumină, mai intensă decât a Pământului în mod proporţional cu dimensiunea acesteia faţă de cel din urmă. Planeta este înconjurată şi de o atmosferă, de o mie de ori mai mare decât planeta propriu-zisă, cu un diametru de aproape 100.000 de mile geografice, în timp ce atmosfera Pământului nu ajunge nici măcar la un diametru de 2.000 de mile geografice, inclusiv diametrul Pământului. Având dimensiuni atât de mari, vă puteţi imagina cât de mare este puterea de absorbţie a razelor solare pe care o are această sferă de aer, şi cât de condensate ajung aceste raze pe suprafaţa planetei. Aşa se explică de ce locuitorii de pe Saturn văd soarele mult mai mare decât îl percep locuitorii de pe Pământ, în plus, căldura în zona ecuatorului ar fi de-a dreptul insuportabilă, dacă ea nu ar fi temperată de inelul înconjurător, care absoarbe razele cele mai condensate, folosindu-le în parte el însuşi, iar o altă parte returnând-o universului. De aceea, atunci când este privit printr-un telescop, inelul apare mai luminos decât planeta propriu-zisă. În schimb, umbra lui are un efect benefic asupra lui Saturn, astfel încât regiunea tropicală devine una cu un climat temperat.

6. Un alt efect al acestui inel constă în faptul că pe Saturn nu există niciodată noapte, aşa cum există pe Pământ. Când este zi pe faţa orientată către soare, pe faţa opusă este de asemenea zi, căci inelul este iluminat de soare pe partea sa interioară. Diferitele luni contribuie şi ele la iluminarea părţii opuse.

7. Se mai adaugă şi o a treia lumină, care provine de la stelele fixe, care, atunci când sunt observate de pe Saturn, par să fie de zece ori mai mari decât atunci când sunt observate de pe Pământ, din cauza atmosferei pure şi foarte întinse a planetei. De aceea, aceste stele luminează mult mai puternic cu lumina lor decât reuşeşte planeta Venus pe Pământ, în nopţile când este foarte strălucitoare.

8. Imaginaţi-vă că vă aflaţi în zona centrală a acestei planete şi că priviţi de acolo splendoarea inegalabilă a acestui cer înstelat! Oricât de bogată ar fi imaginaţia voastră, nu v-aţi putea reprezenta nici măcar a milioana parte din această splendoare, căci pe Saturn, noaptea este mai strălucitoare decât este ziua pe Pământ, în plus, la umbra binevoitoare a inelului, soarele poate fi privit întreaga zi. Îndeosebi dacă mergeţi în munţi şi vă bucuraţi de acolo de priveliştea sublimă, efectele cerului înstelat în umbra inelului sunt atât de variate, prezentând asemenea combinaţii de culori, încât nu vi le-aţi putea imagina niciodată.

9. În ceea ce priveşte regiunile din zona centrală, munţii şi râurile, vegetaţia, animalele şi fiinţele umane, toate acestea vă vor fi revelate pe rând. Deocamdată, fiţi satisfăcuţi cu informaţiile primite şi meditaţi asupra lor. Aţi primit deja suficiente informaţii, care pot constitui o hrană foarte consistentă pentru spiritul vostru. Veţi primi celelalte informaţii la momentul potrivit, atât cât veţi putea înţelege, şi le veţi primi din abundenţă. Va trebui să fiţi foarte atenţi, căci veţi primi un număr uriaş de informaţii. De aceea, vă repet, va trebui să fiţi foarte atenţi, pentru a le putea digera. Deocamdată, vă spun, Amin!

Capitolul 3

Ţinutul Herrifa. Muntele vindecător Girp. Arborele soarelui, Arborele ploii, Arborele părului, Arborele lat şi Arborele-rază.

1. Cât priveşte diferitele regiuni şi caracterul lor, ele sunt de o mare diversitate, aşa cum am menționat la început, atât din punctul de vedere al formei lor, cât şi al vegetației, animalelor, apelor, metalelor şi rocilor.

2. Vom examina pentru început un ținut numit Herrifa de către saturnieni.

3. Acest ținut este mai mare decât Asia, Europa, Africa şi Marea Mediterană, luate la un loc. Este localizat puțin deasupra ecuatorului lui Saturn şi are forma unui ou alungit.

4. Este ținutul cu munții cei mai înalți de pe Saturn, şi în general cu formațiunile muntoase cele mai bogate. Cel mai înalt munte este numit Girp de către locuitorii săi. Potrivit măsurilor voastre pământeşti, are o înălțime de 7.683 metri. Deşi este atât de înalt, acest munte este acoperit cu iarbă şi cu diferite plante chiar şi pe vârful cel mai înalt. Are pante line, iar locuitorii săi îl pot urca cu uşurință, ca şi cum s-ar afla pe un podiş. Din cauza numeroaselor sale plante, muntele joacă şi rolul de farmacie generală pentru toți locuitorii acestui ținut, inclusiv pentru animale. Aşa se explică de ce muntele şi zona sa înconjurătoare, care alcătuiesc împreună o suprafață de peste 100.000 de mile geografice pătrate, reprezintă partea cea mai dens populată a ținutului.

5. În această regiune nu există decât zece specii de copaci. Aceştia diferă de cei de pe pământ, în sensul că nu produc fructe numai o dată sau de două ori pe an. Ei sunt tot timpul înfloriți, producând fructe în orice perioadă a anului.

6. Intre aceşti copaci, arborele soarelui se remarcă în mod cu totul deosebit. Pe Saturn, el este numit *gliuba.* Ajunge la o înălțime de peste 200 de metri. Trunchiul său atinge deseori o circumferință pe care o sută de oameni de pe pământ care se țin de mâini nu ar putea-o cuprinde. Ramurile sale depăşesc deseori 1.000 de metri de la trunchi, conform unităților voastre de măsură. Pentru a nu se rupe din cauza greutății pe care o poartă, ele sunt susținute de ramuri transversale, similare cu cele ale arborelui *bahahania* de pe pământ, perpendiculare față de sol şi care, atunci când cresc, alcătuiesc cele mai frumoase colonade. Aceste ramuri de sprijin cresc chiar şi din cele mai înalte crengi, astfel încât atunci când atinge maturitatea, acest copac seamănă într-o oarecare măsură cu munții de bazalt de pe pământ, cu o diferență totuşi: între ramurile de sprijin perpendiculare rămâne suficient spațiu, astfel încât să poți atinge trunchiul copacului din toate părțile fără nici un obstacol.

7. O singură frunză a acestui arbore al soarelui, *gliuba,* este suficient de mare pentru a putea acoperi un căruțaş, cu tot cu căruța şi cu calul său. Culoarea frunzelor este albastru intens, cam cum sunt colorate pe pământ penele păunilor, fiind împodobită în plus cu cele mai frumoase striații. Ele îşi păstrează această culoare frumoasă chiar şi atunci când sunt uscate. Trebuie menționat că frunzele copacilor cad şi pe Saturn la fel ca pe Pământ, cu diferența că arborii nu rămân niciodată desfrunziți, întrucât atunci când o frunză veştedă cade, o alta nouă îi ia locul (eventual în altă parte). Locuitorii acestei zone adună aceste frunze, care sunt foarte rezistente şi nu se rup uşor. De aceea, ei le folosesc la confecționarea hainelor, şi încă într-un mod foarte artistic, aş adăuga Eu. Hainele confecționate din aceste frunze servesc aceluiaşi scop ca şi pardesiele sau hainele voastre mai groase. Pot fi purtate însă şi direct pe piele, căci frunzele au o textură extrem de moale şi de catifelată. În lumina soarelui, aceste frunze capătă nişte irizații excepționale, aproape la fel ca penele din coada unui păun, fiind totuşi mult mai strălucitoare decât aceste pene. Numai atunci când sunt tinere, aceste frunze arată precum aurul şlefuit, acoperit cu o culoare uşor albăstruie.

8. Dar cum arată florile acestui arbore al soarelui? Fără nici o ezitare, aş putea să vă răspund că Solomon, îmbrăcat în toată splendoarea straielor sale regale, ar păli prin comparație cu frumusețea acestor flori. Ele ar putea fi asemănate cel mai bine cu trandafirii de pe pământ, cu diferența că petalele nu umplu întreaga floare, care are în interior un caliciu mare, similar cu rugul de mure. Orice floare a acestui copac al soarelui are 30 de petale de un roşu deschis, fiecare având mărimea unei hârtii mari de împachetat. Marginile petalelor sunt aurii,

iar către interiorul caliciului ele devin purpurii. În centrul caliciului există două filamente de grosimea unui braț şi cu o lungime de doi metri. Aceste filamente sunt transparente şi seamănă cu țurțurii de gheată, iarna. În locul anterei florilor de pe pământ există două flori cu totul deosebite, care strălucesc ca o flacără. Una străluceşte într-o nuanță verzuie, în timp ce cealaltă este roşie, dar de un roşu mai deschis decât culoarea florii. Aceste flori emană un parfum de o delicatețe incredibilă. Petalele şi filamentele lor sunt adunate cu cea mai mare atenție de locuitorii zonei, la fel ca şi frunzele uscate ale copacului. Petalele sunt folosite ca întăritor, în timp ce filamentele sunt folosite alimentar, fiind una din mâncărurile preferate ale localnicilor.

9. Cam aşa arată florile acestui copac! Dar ce fel de fructe produce *gliuba?* Va fi destul de greu să vă dau o explicație corespunzătoare, căci pe pământ nu există nimic echivalent. Pentru a vă face totuşi o idee, imaginați-vă un peduncul roşu aprins, hexagonal şi lung, de grosimea brațului, care dă naştere altor peduncule la capătul său. Atunci când fructul este încă prins de ramură, el porneşte dintr-un nod mare în scoarța ramurii, de unde începe să se formeze codiță, până la circa 45 de centimetri de creangă. De această codiță atârnă un fruct ca o măciulie de baston, atât de mare încât patru oameni voinici de pe pământ nu l-ar putea duce. În interiorul fructului există un sâmbure mic, de culoare verde şi la fel de dur ca o piatră, aproximativ de mărimea unei nuci de pe pământ. Miezul acestui fruct are gustul pâinii şi al alunelor îndulcite cu zahăr. Fructele sunt goale în interior, fiind umplute pe jumătate cu un suc, mai bun şi mai aromat decât miedul cel mai delicios de pe pământ. Culoarea acestui suc este galbenă, la fel ca cea a vinului vechi de pe pământ. Miezul fructului este de culoare albă, iar pielița exterioară are o tentă gri, ca cea a argintului nelustruit.

10. Cei care trăiesc sub un asemenea copac au tot ce le trebuie şi nu mai necesită nici o proprietate şi nici o bucată de pământ. Unica lor proprietate este acest copac, care nu se veştejeşte şi nu se descompune, ci continuă să crească, mai mult în lățime decât în înălțime. Se pune însă întrebarea: dacă arborele atinge asemenea înălțimi, cum poate fi el escaladat pentru a i se culege fructele? Până şi acest lucru s-a avut în vedere la crearea acestui copac. Trunchiul şi crengile sale au nişte țepi laterali, care alcătuiesc un fel de scară ce le permite oamenilor să urce până în vârful copacului, precum şi pe cele mai înalte crengi, fără nici cel mai mic pericol. Chiar dacă ar cădea, pe Saturn oamenilor nu li se poate întâmpla nimic rău, căci atunci când este absolut necesar, atât ei cât şi animalele pot rămâne suspendați o vreme în aer. De aceea, pentru a se amuza, tinerii obişnuiesc să sară deseori din vârfurile copacilor. Explicația acestui fenomen are legătură cu inelul lui Saturn, care, fiind situat la o distanță de câteva mii de mile geografice, împarte puterea forței gravitației între sine şi planetă într-un raport de l la 3/5. Pe lângă această atenuare a gravitației mai există şi anumite condiții organice care permit ca diferența de gravitație să poată fi anulată cu uşurință, iar ființa să se poată susține în aer o perioadă destul de lungă de timp.

11. Am învățat aşadar câte ceva despre una din speciile de arbori de pe Saturn. Mai rămân nouă. Celelalte specii nu sunt la fel de impunătoare sau de benefice pentru saturnieni. Ele sunt foarte utile însă pentru animalele care trăiesc pe această planetă, îndeosebi pentru cele care seamănă cu păsările de pe Pământ.

12. Mai deosebit este arborele ploii, numit de saturnieni *briura*. Nu numai animalele, dar şi oamenii au anumite beneficii de pe urma acestui copac. Asemănător cu pinii de pe Pământ, el are o singură tulpină, care atinge de multe ori înălțimea de 80 de metri, şi un diametru de grosimea câtorva biserici reunite. Acest copac îşi extinde crengile până foarte departe, ele semănând destul de bine cu ramurile unui pin. Frunzele sale seamănă cu nişte tuburi de culoare alb-verzuie, din care picură încontinuu apa cea mai pură. Din acest motiv, saturnienii construiesc nişte rezervoare mari, cu diametrul de 200 de metri, în jurul acestui copac, astfel încât, de departe, pare că arborele ar creşte în mijlocul unui iaz. Evident, aceste rezervoare

sunt construite cu scopul de a colecta apa care curge din abundență din copac, folosită apoi de oameni şi de puținele animale domesticite de aceştia.

13. Vă întrebați probabil: nu există izvoare pe Saturn, şi în special în această zonă muntoasă, aşa cum se întâmplă pe pământ? Ba da, există numeroase izvoare, între care unele produc destulă apă pentru a face de ruşine râul Mur[4]. Această apă de izvor este considerată însă nepotabilă şi nu este băută de oameni. Saturnienii consideră apa copacului ploii mult mai pură, similară cu apa fiartă de voi, pe pământ. Ei obişnuiesc să spună: „Apa de izvor serveşte numai pentru animale şi pentru a iriga solul. Pentru oameni şi pentru animalele mai nobile, Dumnezeu a creat arborele ploii, care produce o apă mult mai pură”.

14. Aceasta este aşadar cea de-a doua specie de arbori. Ei cresc pretutindeni pe Saturn, dar în special în țările tropicale.

15. Ne vom opri acum puțin asupra copacului părului alb, pe care saturnienii îl numesc *kiap.* Acest copac are un trunchi drept, care ajunge la înălțimea de 90 de metri şi este aproape perfect rotund. Nu are nici un fel de ramuri, în schimb, în partea sa superioară cresc nişte peri lungi, de un alb argintiu, care alcătuiesc o corolă destul de bogată. Aceşti peri cad uneori din vârf şi până la mijlocul trunchiului, alcătuind un fel de perucă cu un diametru de câțiva metri. Aceşti copaci oferă o imagine foarte plăcută privitorilor, indiferent dacă bate vântul sau nu. O pădure alcătuită din asemenea copaci pare ninsă. Oamenii adună cu grijă firele care cad din copaci, din care produc apoi un fel de lână. Acest material este foarte elastic, moale şi durabil. De altfel, aceasta reprezintă singura utilitate pentru saturnieni a acestui copac.

16. În continuare, ne vom ocupa de aşa-numitul arbore lat, pe care saturnienii îl numesc *brak.* Pe Pământ nu există nimic comparabil cu acest copac. El creşte de la sol ca un perete roşu-auriu. La început pare un şir de trunchiuri obişnuite de copaci, dar în timp aceştia cresc atât de mult şi devin atât de apropiați încât alcătuiesc un veritabil zid, cu o lungime de câteva sute de metri şi o înălțime care oscilează între 40 şi 50 de metri. Peretele vegetal nu are nici un fel de crengi, rămurele sau frunze, dar marginea sa superioară seamănă cu un spalier de culoare verde-albăstruie. Frunzele seamănă cu cele ale platanului de pe Pământ. Florile şi fructele copacului cresc în centrul acestui spalier, din care ies un fel de țepuşe orientate în sus. Fructele nu sunt mâncate decât de păsări, nu şi de oameni; este vorba de nişte bobițe lunguiețe, de culoare roşie. În schimb când florile se scutură, oamenii le adună şi umplu saci întregi cu ele, pe care îi folosesc apoi ca saltele de dormit. Într-adevăr, ele au un efect întăritor şi o mireasmă foarte plăcută. O pădure alcătuită din aceşti copaci seamănă cu un labirint uriaş. De aceea, când oamenii intră într-o asemenea pădure pentru a aduna flori, ei sunt nevoiți să îşi marcheze urmele, pentru a-şi găsi apoi din nou drumul spre casă. Când un grup alcătuit din aceşti copaci este iluminat de soare, peretele reflectă orbitor lumina, semănând cu o suprafață de aur şlefuit.

17. Următorul copac pe care o să vi-l descriu este arborele-rază, numit *bruda.* El este de culoare complet galbenă, are un trunchi drept, iar ramurile şi crengile lui nu cresc decât pe partea dreaptă şi pe cea stângă, întotdeauna în linie dreaptă. Ramurile inferioare au un fel de steluțe verzi, în centrul cărora cresc nişte flori albastre micuțe, similare cu clopoțeii de pe Pământ. Ele dau naştere unor fructe roşiatice.

18. Dacă doriți să vă faceți o idee mai clară în legătură cu acest copac, vă pot spune că el seamănă cu un chivot, dar un chivot uriaş. Copacul nu are nici o utilitate pentru oameni, care îl folosesc totuşi pentru motive ornamentale de-a lungul străzilor lor.

19. Întrucât ceilalți copaci şi celelalte specii de plante prezintă un interes deosebit, ne vom ocupa de ele în capitolele care urmează. Deocamdată, vă spun Amin.

[4] Mur este an râu în Styria (Steiermark), Austria.

Capitolul 4

Arborele-pâlnie, arborele-piramidă şi arborele-oglindă.

1. Arborele-pâlnie, numit de saturnieni *kibra*, este cea de-a şasea specie de copaci care cresc pe Saturn. Trunchiul lui are un diametru de 6 metri şi o coajă moale, de culoare albăstruie. Diametrul lui nu prezintă oscilații (este egal în vârf cu diametrul de la baza trunchiului) şi atinge o înălțime de 40 de metri. În vârf cresc ramuri, orientate în toate direcțiile, în unghiuri de 45°. Ramurile sunt drepte şi nu depăşesc 20 de metri lungime. Ele au nişte țepi laterali, la fel ca şi coniferele pe Pământ, care devin cu atât mai lungi şi mai lați cu cât se îndepărtează mai mult de trunchi. Aceşti țepi reprezintă de fapt frunzele copacului. Florile, iar apoi fructele copacului, cresc la capătul crengilor. De aceea, acest tip de copac are tot atâtea fructe câte ramuri.

2. Înainte de a înflori, acest arbore are o anumită particularitate: el începe să „ardă”. Este totuşi vorba de un foc rece, care seamănă cu licuricii, cu o diferență: este infinit mai strălucitor. În asemenea momente (de dinainte de înflorire), pădurile alcătuite din aceşti copaci le oferă spectatorilor o privelişte de neuitat. Nu toți copacii înfloresc însă în acelaşi timp, aşa că perioada de „ardere” se produce la unii mai devreme şi la alții mai târziu. Focul rece se produce cu şapte zile înainte de înflorire şi arde continuu, schimbându-şi însă în permanență culorile. Astfel, în cele şapte zile de spectacol de lumini, focul îşi schimbă culoarea de la o zi la alta, trecând inclusiv prin tranzițiile dintre culori. Altfel spus, arborele străluceşte succesiv în toate cele şapte culori ale curcubeului.

3. Imaginați-vă perioada de înflorire a unui asemenea copac. Cum nu toate ramurile sale încep să înflorească în aceeaşi zi, focul de dinainte îşi schimbă luminozitatea nu numai de la o zi la alta, dar şi de la o creangă la alta, generând o adevărată feerie de culori. Cu puțină imaginație, vă puteți da seama cât de spectaculoasă este această înflorire, sau mai bine zis, perioada de pre-înflorire a unei asemenea păduri, mai ales dacă este privită de sus. Trebuie de asemenea menționat că există păduri de acest tip care se întind pe suprafețe de câteva sute de mile geografice.

4. După această perioadă de pre-înflorire, atât de spectaculoasă, urmează înflorirea propriu-zisă a copacului. Ea constă într-o panglică tricoloră cu o lungime de 4-6 metri şi o lățime de 2-4 metri, pe o codiță aurie, mai groasă decât brațul unui om. Această panglică are trei culori cu o lățime egală: roşu-deschis, albastru-deschis şi alb-ca-zăpada. Panglicile sunt ca nişte steaguri care flutură în vânt.

5. V-ați făcut acum o idee (destul de vagă) despre splendoarea înfloririi acestui copac. După înflorire, steagurile şi codițele lor aurii cad, iar cele mai frumoase dintre ele sunt adunate de locuitorii ținutului, întrucât îşi pierd splendoarea atunci când se usucă, saturnienii le adună şi le rulează, cât sunt încă proaspete, după care se odihnesc pe ele pentru a-şi întări membrele. Când se usucă, le ard, timp în care emană un miros cât se poate de plăcut. Cenuşa argintie care rezultă din arderea lor este folosită ca îngrăşământ pentru sol. Florile mai puțin atrăgătoare sunt lăsate la sol (acolo unde au căzut), unde se descompun şi îngraşă pământul din pădure.

6. Dar cel mai sublim aspect al acestui arbore sunt fructele sale, care apar imediat după înflorire. Forma lor seamănă întrucâtva cu cea a sticlelor de pe pământ, cu diferența că gâtul lor atinge o lungime de 8-10 metri şi un diametru de 70 de centimetri. Gâtul se termină cu o sferă perfectă - capul - al cărei diametru oscilează între 3 şi 4 metri. Coaja fructelor seamănă perfect cu aurul pur şlefuit. Imaginați-vă ce efect poate avea o asemenea pădure în care copacii au dat rod, în bătaia soarelui.

7. Probabil doriți să știți la ce folosesc aceste fructe. Răspunsul este foarte simplu: ele folosesc aceluiaşi scop pentru care folosiți voi sticlele pe pământ. Pe de o parte, pentru a aduna apa care curge din izvoare; pe de altă parte, pentru a păstra sucurile stoarse de la diferite alte fructe care cresc pe Saturn. De aceea, aceste „tărtăcuțe" sunt adunate cu mare grijă şi sunt folosite inclusiv pentru schimburi comerciale.

8. Probabil doriți să știți și de ce se numeşte acest copac „arborele-pâlnie". Explicația formei sale de pâlnie se referă la faptul că el absoarbe astfel mai eficient lumina soarelui şi fluidul electromagnetic. În centrul pâlniei se află un fel de măduvă, din care se evaporă apa (seva), care generează astfel o ceață, în special în timpul nopții. Această ceață este întrucâtva toxică pentru oameni, dar şi pentru vegetație; din fericire, razele soarelui o împrăştie rapid. Pe de altă parte, canalul pâlniei este astfel structurat încât să nu emane ceața decât atât cât este necesar pentru polenizare sau fructificare, cam până pe la jumătatea perioadei de coacere a fructelor. Când fructele se apropie de perioada de maturitate, canalul central începe să se închidă, seva fiind dirijată acum direct către fruct, care se hrăneşte cu ea. În această perioadă de excepție, aerul din interiorul pâlniei devine atât de încărcat de vitalitate, încât saturnienii se urcă în copaci şi îşi fac aici culcuş, unde dorm nopți la rând, pentru a beneficia de acest aer extrem de regenerator.

9. Iată aşadar care sunt trăsăturile ieşite din comun ale arborelui-pâlnie! În afara acestui aer încărcat cu vitalitate, arborele nu mai produce nimic util oamenilor. Semințele sale, care seamănă cu cele de dovleac, nu sunt consumate decât de animale.

10. Vom discuta în continuare despre cea de-a şaptea specie de arbori de pe Saturn: arborele-piramidă, numit de saturnieni *uhurba*.

11. Acest copac atinge cea mai mare înălțime între toți copacii de pe Saturn şi seamănă aproape leit cu brazii argintii de pe Pământ, care au trunchiul alb. Arborele-piramidă atinge înălțimi atât de mari încât pe Pământ ar fi greu de găsit chiar şi un munte comparabil cu el. *Uhurba* nu are decât un singur trunchi, care la nivelul rădăcinii atinge de multe ori un diametru de 160-200 de metri. Ramurile sale încep chiar de la baza trunchiului şi cresc în toate direcțiile. Ramurile de la bază ale unui copac-piramidă matur ating de multe ori o lungime de doi kilometri, devenind din ce în ce mai scurte pe măsură ce avansăm către vârful copacului, ceea ce explică forma sa de piramidă tronconică. Prin comparație cu acest copac, piramidele voastre din Egipt, de care sunteți atât de mândri, par nişte biete cochilii de melci. Dacă ar fi posibil să transferăm fizic o ființă umană pe Saturn, ea ar fi convinsă că priveşte nu un copac, ci un munte cât Himalaya.

12. Acest copac aparține speciei coniferelor. Frunzele sale seamănă, evident, la o scară mult mai mare, cu acele pinilor de pe Pământ, dar nu au culoarea verde, ci albastră. Utilitatea acestor arbori la purificarea şi încărcarea aerului cu substanțe vitale valoroase este atât de mare încât puterea vindecătoare a vârfurilor şi crengilor sale de sus aproape că atinge Pământul. Parfumul coniferelor de pe Pământ primeşte ceva din substanțele eterice emanate de arborii-piramidă de pe Saturn.

13. Aceşti copaci sunt plantați pretutindeni, lucru care poate fi făcut cu uşurință prin luarea unui con şi sădirea lui într-un pământ bun. El începe rapid să crească, şi în numai câțiva ani saturnieni ajunge la maturitate. Aceşti arbori pot trăi câteva sute de ani saturnieni. Când îmbătrânesc, rădăcinile lor îşi pierd puterea şi copacii se auto-consumă până la cea mai de sus crenguță. Când un asemenea copac se veştejeşte şi intră în putrefacție, locuitorii de pe Saturn îi împrăştie rămăşițele pe solurile mai sărace, care devin astfel extrem de fertile, putând fi cultivate cu legumele lor. Dacă vă veți folosi de imaginație pentru a vizualiza aceşti copaci uriaşi, planeta Pământ îşi va pierde treptat din importanța pe care i-o acordați voi.

14. Aţi aflat deja cele mai importante detalii legate de aceşti copaci. De aceea, ne vom îndrepta în continuare atenţia asupra celei de-a opta specii, care trebuie să vi se pară foarte curioasă vouă, pământenilor. Ea nu seamănă cu nimic de pe Pământ.

15. Este vorba de uimitorul arbore-oglindă (sau sticlă), numit *ubra.* Acest copac are un trunchi pătrat, la fel de translucid ca şi iarba verde de pe Pământ. Din cauza înălţimii sale, el se apleacă la fel ca un fir de iarbă. Copacul propriu-zis atinge o înălţime de 40-60 de metri şi nu are deloc ramuri. Mai mult de jumătate din trunchiul arborelui-oglindă seamănă cu o anumită specie de cactuşi de pe Pământ şi este împodobit cu flori mari care atârnă şi care seamănă aproape perfect cu liliacul terestru, dar sunt mult mai mari. În plus, fiecare petală a lor are o culoare diferită; în total, ele au zece petale. După o jumătate de an, florile se ofilesc şi în locul lor apare un fruct extrem de ciudat, care creşte pe o codiţă bombată şi cristalină. La început, fructul este alcătuit dintr-o simplă pungă cu apă, absolut transparentă, care creşte din ce în ce mai mult. Când fructul se coace, el seamănă cu un balon, având un diametru de 2-3 metri.

16. Când fructul intră în prima etapă de coacere, lichidul din pungă începe să se condenseze atât de mult încât punga se încreţeşte treptat, decojindu-se. Lichidul astfel condensat cade la sol, împreună cu codiţa care îl susţine. Saturnienii adună atunci sucul solidificat, îl taie în părţi egale, obţinând astfel nişte platouri pătrate, pe care le folosesc drept oglinzi. Copacul nu are alte utilizări, în afara faptului că este folosit pe a le împodobi grădinile, căci dacă sunt plantaţi în linie dreaptă, aceşti copaci alcătuiesc un bulevard de o rară splendoare. Motivul pentru care saturnienii preferă să planteze acest copac este legat de faptul că este foarte uşor de sădit, la fel ca şi arborele-piramidă. Neavând rămurele care să poată fi sădite, el este plantat cu ajutorul seminţelor, conţinute de flori, nu de fructe.

17. Explicaţia transparenţei sale ţine de structura sa interioară: el este alcătuit din tuburi pătrate, prin care urcă sevele. Dacă aceste tuburi ar fi rotunde, razele nu ar putea trece prin ele, căci ar fi refractate prea des. Prin tuburile de formă pătrată, razele sunt refractate mult mai puţin şi pot pătrunde în interiorul copacului aproape fără nici un obstacol. Toţi copacii de pe Saturn, dar mai ales cei din această regiune binecuvântată, au scoarţa netedă, de parcă ar fi şlefuită; suprafaţa acestui copac străluceşte însă la fel ca o oglindă de pe Pământ, astfel încât trecătorii se pot admira din cap până în picioare în scoarţa trunchiului lor.

18. Am descris aşadar şi cea de-a opta specie de arbori de pe Saturn. Lăsaţi-vă imaginaţia să contemple cele prezentate mai sus şi nu vă va fi greu să înţelegeţi faptul că Eu, Creatorul, am capacitatea de a împodobi creaţia chiar şi fără palatele şi oraşele construite de mâinile oamenilor. Acestea sunt informaţiile pentru ziua de astăzi. Despre celelalte specii de arbori vom discuta în capitolele care urmează. Amin!

Capitolul 5

Arborele Hotchpotch. Arborele-foc şi Tufişul Uleios. Forma fizică a fiinţelor umane de pe Saturn. Despre proprietăţile for şi despre animalele lor domestice.

1. Cea de-a noua specie de copaci care cresc pe Saturn este *ahaharke.* Numele este greu de tradus într-o limbă terestră, căci nu există aproape nimic pe Pământ care să poată fi comparat cu acest copac. Singura soluţie ar fi să-1 numim „arborele *hotchpotch”.*

2. Înălţimea sa este de aproximativ 32 de metri; trunchiul principal are o circumferinţă tot de 32 de metri. Din el cresc în toate direcţiile un mare număr de ramuri, din care cele mai lungi ating 20 de metri, înălţimea de la care aceste ramuri încep să crească reprezintă punctul de inserţie a trei tulpini secundare, care se înalţă până la aproximativ 24-30 de metri şi la capătul cărora există o sumedenie de crenguţe şi rămurele, care se întind în toate direcţiile.

Din fiecare asemenea crenguță cresc din nou câte trei tulpini, care au o lungime de 20 de metri şi care se termină cu alte rămurele. Deasupra acestui al treilea nivel al coroanei cresc alte ramuri, cu crenguțe din ce în ce mai subțiri, şi aşa mai departe, în total, copacul are şapte până la zece asemenea nivele, întrucât din fiecare ramură se nasc mai întâi câte trei ramuri mai mici, care se termină la vârf cu numeroase crenguțe. Aşa se face că spre final, arborele devine o adevărată pădure.

3. Cred că ați înțeles acum de ce am numit acest copac „arborele hotchpotch". Deşi este uşor de numit, copacul nu poate fi înțeles la fel de uşor, căci pe fiecare nivel el produce tipuri diferite de fructe, inclusiv frunze şi flori diferite. Cel mai uimitor lucru legate de acest copac, de-a dreptul incredibil pentru voi, este că nu produce acelaşi tip de fructe decât o dată la zece ani. În interval de un deceniu, el produce în fiecare an câte un tip nou de fructe, şi nimeni nu ştie dinainte ce fructe va produce el în anul respectiv. Evident, odată cu schimbarea fructelor, se schimbă inclusiv frunzele şi florile. De pildă, când într-o regiune există mai mulți asemenea copaci, nu există doi pomi care să dea aceleaşi fructe, în acest fel, saturnienii se pot bucura de o mare varietate de fructe, motiv pentru care plantează zece asemenea copaci, câte unul în fiecare an. Cine are pe proprietatea sa zece asemenea pomi fructiferi, beneficiază de toate cele zece tipuri de fructe pe care aceştia le produc.

4. De vreme ce pomii produc fructe diferite în fiecare an, în timp ce primul face un anumit tip de fructe în al doilea an, următorul copac plantat poate produce fructele pe care primul pom le-a produs anul trecut, în al treilea an, când primul pom produce un alt tip de fructe, cel de-al doilea le va produce pe cele pe care primul copac le-a produs anul trecut, în timp ce al treilea le va produce pe cele din primul an. Şi tot aşa. Dacă unul din pomii fructiferi îmbătrâneşte şi se usucă, saturnienii plantează imediat un alt şir de câte zece copaci, în diagonală față de primul, astfel încât să nu le lipsească niciodată vreunul din fructe. Mai trebuie menționat că fructele acestui copac diferă ca mărime şi greutate, în mod evident, cele mai mari şi mai grele se află la baza arborelui, devenind din ce în ce mai mici şi mai uşoare pe măsură ce avansăm către vârf.

5. Natura fiecărui fruct al acestui copac şi felul în care saturnienii folosesc aceste fructe nu poate fi descris în toate detaliile, căci ne-ar trebui sute de pagini numai pentru acest scop. În general, se poate spune însă că în sensul său cel mai nobil, acest copac este reprezentantul tuturor pomilor fructiferi care cresc în climat moderat pe Pământ, ale căror fructe conțin în centrul lor una sau mai multe semințe. Spre exemplu, să spunem că primul nivel al copacului va produce în primul an mere, în al doilea pere, în al treilea prune, în al patrulea piersici, în al cincilea caise, şi aşa mai departe. Nivelele superioare ale copacului produc fructe similare, dar mult mai bine dezvoltate, adică într-o stare mai nobilă, având inclusiv forme şi gusturi diferite, mult mai rafinate şi mai aromate. Fructele de pe nivelul cel mai înalt sunt practic complete din perspectiva eterică, astfel încât nu mai seamănă deloc cu cele de pe nivelele inferioare, fiind la fel de diferite de acestea cum ar fi pe Pământ un strugure copt de un măr necopt.

6. Aceasta este progresia referitoare la fructele acestui copac. Dacă vă veți folosi puțin imaginația, veți putea completa singuri ceea ce noi nu am reuşit decât să amintim în treacăt, din cauza lipsei de timp. De aceea, voi încheia descrierea acestui copac spunând că saturnienii nu mănâncă decât fructele de pe nivelele superioare, în timp ce fructele de pe nivelele inferioare sunt folosite ca hrană pentru animalele lor domestice. Pe de altă parte, nu cred că mai trebuie să insist spunându-vă că fructele de pe Saturn sunt de zece ori mai mari decât cele comparabile de pe Pământ, proporțional cu dimensiunile planetei. Scoarța acestui copac seamănă cu scoarța merilor voştri, fiind destul de aspră. Ea nu are însă o culoare cenuşie, ca pe Pământ, ci una roşu-închis, care devine din ce în ce mai deschis pe măsură ce avansăm de la un nivel la altul.

7. Ne vom ocupa acum de cel de-al zecelea şi ultimul arbore care creşte în această regiune, şi care este cel mai deosebit între toți.

8. Pe Saturn, acest arbore este numit *fehura,* ceea ce în limba voastră ar însemna „arborele-foc”. El seamănă întrucâtva cu aragonitul de pe Pământ, căci acest copac este aproape în întregime de origine minerală. Trunchiul său rotund seamănă cu o coloană de marmură albă şi are o circumferință de 12 metri şi o înălțime de 30-40 de metri. Circumferința nu se reduce către vârf, rămânând aceeaşi pe întreaga înălțime a copacului. În vârf, trunchiul se divide, la fel ca în cazul unui coral, în numeroase ramuri şi crengi, care se termină cu nişte tuburi mici. Crenguțele se curbează şi se răsucesc exact aşa cum se întâmplă cu aragonitul de care vorbeam mai sus. Acest copac nu are nici un fel de frunze sau fructe. Scopul său este de a produce focul. De altfel, chiar acesta este şi fructul său. Focul este produs de regulă atunci când regiunea respectivă se află în umbra inelului lui Saturn. Pe această planetă, timpul nu este împărțit în anotimpuri, cum sunt iarna şi vara, aşa cum se întâmplă pe Pământ, ci este determinat de perioadele de umbră şi de lumină, în perioadele de umbră, acest copac înlocuieşte cu lumina sa strălucitoare lumina solară care lipseşte. Rădăcinile sale sunt alcătuite din nişte tuburi micuțe care au capacitatea de a atrage cel mai fin dintre gazele naturale. Acest gaz este condus prin tubulaturi către crenguțele exterioare, unde intră în contact cu aerul atmosferic (care este foarte bogat în oxigen în perioadele de umbră). Oxigenul îl aprinde şi el continuă să ardă până când soarele începe să lumineze din nou regiunea, dilatând astfel aerul atmosferic şi precipitând oxigenul. Reducerea cantității de oxigen face ca focurile să se stingă treptat şi copacul să intre într-o perioadă de odihnă, timp în care nu mai creşte până la următoarea perioadă de umbră. Pe Saturn, umbra durează circa o jumătate de an, la fel cum durează pe Pământ iarna, dacă ne raportăm la temperatură.

9. Acest copac nu creşte din semințe, răspândindu-se la fel ca ciupercile pe Pământ, dar nu pe soluri sărace, ci în ținuturile care ascund zăcăminte de gaze naturale. Saturnienii plantează de multe ori acest copac tăind o crenguță în perioada de umbră (când arborele se află în creştere) şi resădind-o într-un ținut bogat în gaze naturale. Crenguța va continua să ardă, proces care îi va permite să-şi continue creşterea, astfel încât va prinde rădăcini în pământ şi va forma noi crengi deasupra solului.

10. Focul pe care îl produce acest copac nu este un foc arzător. El încălzeşte, sau mai bine zis emană o substanță care încălzeşte până la o anumită distanță, sub efectul razelor albe, extrem de intense. Aşa se explică de ce planeta nu se răceşte prea mult nici în perioada de umbră, prin comparație cu perioada în care este supusă luminii solare, astfel încât nu putem vorbi cu adevărat de o succesiune iarnă-vară pe Saturn. Totuşi, saturnienii au grijă să îşi planteze în jurul caselor un număr cât mai mare de asemenea copaci, astfel încât să nu le lipsească lumina şi căldura în perioada de umbră.

11. În ceea ce priveşte efectele acestui arbore, vă îndemn din nou să vă lăsați imaginația să zburde. Nu vă va fi greu să vă dați seama că în afara măreției sale indescriptibile, copacul este mult mai util decât lămpile voastre cu gaze naturale[5], chiar dacă le-ați putea reuni pe toate într-un turn luminos. Într-adevăr, dacă ați planta un singur copac de acest fel pe un deal, el nu numai că ar lumina oraşe întregi, mai bine decât zece luni pline, dar întregul ținut s-ar putea bucura de lumina sa. Imaginați-vă acum mai multe mii de asemenea copaci răspândiți într-o anumită regiune şi felul în care ar fi luminată aceasta. Dacă până şi focul vostru de culoare roşie, deloc armonioasă, reuşeşte să vă stimuleze atât de mult în întunericul nopții, vă puteți da seama ce efect ar avea lumina alb-strălucitoare, orbitoare, dar blândă, a acestui copac. El nu a fost conceput însă pentru a fi folosit pe Pământ, deşi în anumite regiuni din Caucaz există cazuri în care dacă înfigi o bucată poroasă de lemn în pământ şi îi dai foc, aceasta

[5] Reamintim ca lucrarea a fost scrisă la jumătatea secolului XIX.

arde ca o torță, fără ca lemnul să fie afectat. Există totuşi o diferență: focul este roşu şi arzător.

12. Am terminat aşadar cu copacii, astfel încât putem trece la arbuşti.

13. Ce au deosebit arbuştii şi tufişurile de pe Saturn este faptul că nu au o înălțime atât de redusă ca pe Pământ; de fapt, ele reprezintă un alt fel de specii de copaci. Chiar şi cel mai mic arbust de pe Saturn creşte mai înalt şi mai impozant decât cel mai înalt arbore de pe Pământ. Fiecare asemenea specie produce propriile sale fructe, pe care nu le consumă însă decât păsările. Unul dintre aceşti arbuşti este însă foarte bogat, iar locuitorii de pe Saturn îl îngrijesc cu mare atenție, căci seamănă întru totul cu măslinul vostru, deşi este - ca de obicei - cu mult mai mare. Fructele acestui arbust sunt atât de mari încât atunci când sunt coapte, un singur fruct poate produce un litru din cel mai bun ulei. Şi cum un arbust produce la maturitate 20-30.000 de asemenea fructe, vă puteți imagina cam ce producție de ulei poate fi obținută de pe urma lui, mai ales că o singură familie are de multe ori câteva mii de arbuşti pe proprietatea sa.

14. Evident, proprietățile familiilor de saturnieni nu sunt la fel de mici ca şi fermele pământenilor, fiind de multe ori chiar mai mari decât o țară medie pe Pământ. În plus, trebuie precizat că ființele umane care locuiesc pe Saturn sunt de o rară frumusețe din punct de vedere fizic şi sunt mai înalte decât voi. Femeile au o înălțime de 2,5-3 metri, iar bărbații de 3,2-4,5 metri. La fel, animalele lor domestice au proporții asemănătoare (prin comparație cu animalele voastre).

15. Dacă veți ține cont de aceste proporții, tot ce vom spune în continuare despre fructe şi vegetație va fi mult mai uşor de înțeles. Deocamdată, vă spun Amin.

Capitolul 6

Plantele utile de pe Saturn. Porumbul. Butoiul plutitor şi Sticla-care-merge.

1 . Am spus ce era mai interesant în legătură cu arbuştii. Ne vom îndrepta acum atenția asupra plantelor cele mai utile din acest ținut.

2. Această regiune este una din cele mai muntoase de pe Saturn, fiind foarte bogată în plante cu efecte utile, inclusiv medicinale, din toate speciile posibile.

3. Spre exemplu, plantele voastre de cultură, cum ar fi grâul, orzul, ovăzul, etc., nu cresc pe Saturn, dar există o specie de cereale, foarte intens cultivată, care seamănă cu porumbul vostru, dar care creşte de 20-30 de ori mai înaltă decât porumbul de pe Pământ. Frunzele sale au o lungime de 4-7 metri şi o lățime de 1,7-2,9 metri. Ele au culoarea bleu, la fel ca a cerului senin. Marginile au o lățime de 20 de centimetri şi sunt brăzdate de striații roşu-aprins, iar în centru au o bandă cu o lățime tot de 20 de centimetri, dar care se îngustează către vârf până la 2,5 centimetri, verde-aurie. La bază, tulpina acestei plante este la fel de groasă ca un stejar de pe Terra, având o culoare aurie mată, mai închisă către rădăcină şi din ce în ce mai deschisă către vârf. Corola, cu ramuri care se întind uneori până la 2-3 metri, arată ca un candelabru minunat din cristal. Motivul acestei forme are legătură cu dimensiunile de pe Saturn, care sunt considerabil mai mari decât pe Pământ. Dacă ați putea examina la microscop florile porumbului saturnian, ați constata că polenul acestora are aceeaşi formă de cristale fin tăiate, de culoare albă.

4. Privite la dimensiunea lor normală, fructele acestei plante seamănă cu cocenii de porumb, dar nu şi la gust, motiv pentru care nici nu au aceeaşi destinație ca pe Pământ. Pe Saturn, ele au un gust de o deosebită savoare, incredibil de aromat, care ar putea fi comparat cu cel al ananasului. Când fructul este copt, boabele sale pot fi scoase cu uşurință şi mâncate pe. loc. Ele nu sunt făinoase (ca boabele porumbului vostru), ci zemoase, la fel ca boabele de

struguri. Greutatea acestor boabe, cu măsurile voastre, este de 1-1,5 kilograme. Un cocean are de regulă 300-500 de asemenea boabe, şi o singură plantă produce nu mai puţin de 20-30 de coceni. Vă puteţi imagina deci cât de bogată este recolta de fructe obţinută de pe urma acestor plante.

5. Unde pot stoca însă locuitorii de pe Saturn asemenea recolte bogate? V-am povestit deja de tigvele arborelui-pâlnie. Acestea sunt adunate de saturnieni, care le folosesc ca recipiente pentru diferite destinaţii, inclusiv pentru depozitarea boabelor sau a sucului stors din ele. Fructele apar de patru ori pe an şi sunt extrem de sănătoase şi de energizante. Sucul lor alină inimile locuitorilor de pe Saturn, la fel cum face pe Pământ sucul strugurilor (vinul), care reprezintă un adevărat nectar întăritor.

6. După recoltarea fructelor, plantele sunt lăsate pe câmp să se usuce. Apoi, saturnienii îşi aduc animalele pentru a mânca frunzele, după care taie tulpinile uscate cu nişte fierăstraie speciale, le adună în movile şi le dau foc. În acest fel, ei hrănesc solul cu substanţele nutritive de care acesta are nevoie pentru a susţine o nouă recoltă.

7. Pentru ca fructele să se poată coace, pământul trebuie să fie bogat în umezeală. Cum nu plouă însă decât foarte rar, iar în acest climat moderat nu există rouă, şi nici izvoarele nu sunt foarte abundente în această regiune, ce pot localnicii să facă? Cum îşi irigă câmpurile? Aceste câmpuri au de regulă 30-40 de mile pătrate. De această problemă am avut grijă chiar Eu, Creatorul, dăruindu-le o altă plantă, care are menirea de a iriga câmpurile. Ea este special plantată în acest scop printre aceste plante utile.

8. Această plantă este numită butoiul plutitor şi seamănă perfect cu bostanul terestru, cu menţiunea că pe Saturn aceşti bostani au o asemenea mărime încât până şi saturnienii au dificultăţi în a vedea dincolo de ei. Planta se întinde pe pământ pe kilometri întregi şi are o grosime de doi metri. Deasupra rădăcinii cresc sute de vlăstari, care se întind în toate direcţiile. Frunzele seamănă cu cele ale dovlecilor tereştri, dar sunt de câteva sute de ori mai mari, iar culoarea lor nu este verde, ci violet-albăstruie. Ele sunt decorate cu steluţe argintii, împrăştiate pe întreaga suprafaţă. Frunzele sunt hrănite cu o sevă dulce; o parte din acest lichid se scurge prin porii din partea de dedesubt a frunzei, de unde cade la sol, pe care îl umezeşte la fel cum ar face-o o ploaie de vară. Adevărata irigare pe care o produce planta se realizează însă prin fructele propriu-zise. Când sunt pe jumătate coapte, aceste fructe îşi deschid noaptea porii, precum şi nişte tuburi micuţe care apar la suprafaţa lor, din care ţâşneşte un lichid curat, ca dintr-o fântână arteziană, astfel încât solul este irigat abundent şi regulat în fiecare noapte.

9. Se pune în mod firesc întrebarea: de unde acumulează fructele acest lichid? Realitatea este că această plantă este o adevărată fântână arteziană; rădăcinile ei se întind foarte departe, până găsesc o sursă subterană de apă. Ele extrag această apă şi o conduc către suprafaţă şi o purifică prin mecanismele speciale cu care sunt înzestrate, pentru a hrăni planta.

10. O altă întrebare: folosesc saturnienii această plantă şi pentru alte scopuri decât pentru irigarea culturilor lor? Da, îi folosesc fructele, atunci când acestea se coc complet. Le taie în lungime până la mijloc, după care le scot seminţele şi miezul. Seminţele sunt păstrate pentru cultivarea de noi plante, iar miezul este folosit pentru a hrăni vacile, oile şi caprele de pe Saturn. Coaja bostanului, care are o grosime de doi metri, este uscată şi capătă astfel o oarecare fermitate. Când se usucă perfect, jumătatea de jos este folosită ca un fel de ambarcaţiune pentru navigarea pe apă, în timp ce jumătatea superioară, care este poroasă şi are numeroase tuburi, este folosită ca un fel de căruţă.

11. Metoda este cât se poate de simplă: pereţii laterali sunt găuriţi, iar prin găurile astfel obţinute se introduce un ax la care se ataşează în exterior două roţi. În partea din faţă se dă o altă gaură, pe unde se introduce o bară de remorcare, prinsă de axul lateral cu nişte cuie. În partea din faţă a barei se ataşează un mâner, Roţile nu sunt nici ele construite de oameni, întrucât natura a avut grijă de acest lucru. Mai exact, este vorba chiar de planta de care vorbim,

a cărei tulpină este perfect rotundă. Ea este tăiată cu ajutorul unui ferăstrău, obţinându-se astfel două roţi ideale, cu un diametru de 6-8 metri, mergând până la 10-12 metri.

12. Şi astfel, căruţa este gata. Tot ce mai trebuie făcut este să legi un bou de mâner, sau, pentru un transport mai rapid, un câine sau un elan, şi căruţa poate fi folosită, în ea pot intra cu uşurinţă patru saturnieni.

13. Acest tip de căruţe sunt folosite numai pentru transportul uşor. Evident, saturnienii au şi mijloace mai mari şi mai grele de locomoţie, pe care le construiesc din lemn şi le îmbină cu multă migală cu tot felul de piese din metal, aşa cum faceţi şi voi. Acest metal seamănă întrucâtva cu fierul vostru, dar este mai pur, durează mai mult şi nu rugineşte. Suprafaţa lui pare întotdeauna şlefuită, precum aurul. Culoarea sa este aceeaşi ca a platinei, care este un amestec de aur şi fier. Nici un chimist de pe Pământ nu ar reuşi vreodată să prepare un asemenea amestec.

14. Acum, că am învăţat despre aceste două plante, ne vom îndrepta atenţia asupra alteia, care este de-a dreptul amuzantă, dar şi extrem de utilă.

15. Pe Pământ, nimeni nu a auzit de o asemenea plantă, căci nu există aici nimic care să semene nici măcar pe departe cu ea, cu excepţia „frunzei umblătoare[6]" din America de Sud, care este însă mai degrabă un animal decât o plantă. Planta care trăieşte pe Saturn şi de care vorbim aici chiar este o plantă umblătoare, căci ea se deplasează dintr-un loc în altul, la fel ca un animal. Forţa de locomoţie rezidă în rădăcina sa, care seamănă cu picior uman, dar fără degete sau călcâie. Planta are o rădăcină de bază cu o lungime de 20 de metri, îndoită într-un unghi drept, şi un mare număr de rădăcini care se întind în toate direcţiile, care nişte tentacule înzestrate cu ventuze. Acestea se agaţă de orice, la fel ca şi cârceii unei viţe de vie, dar cu o diferenţă: ele nu rămân într-un loc decât atâta vreme cât pot găsi suficientă hrană. După ce au absorbit toată umezeala din pământ, ele ies la suprafaţă şi avansează în alte direcţii, până când găsesc un alt loc cu suficientă umezeală. Acolo, ele se scufundă din nou în pământ şi se împletesc cu rădăcinile altor plante, trăgând astfel după ele întreaga plantă. Datorită activităţii rădăcinilor sale, plantele de acest tip călătoresc în decursul unui an mile întregi.

16. Dar cum arată această plantă? Ea are o tulpină cu o înălţime de 8-10 metri, cu ramuri şi crengi care încep să crească la o înălţime de 2 metri de la sol. O parte din aceste ramuri cresc în jos, până când ating solul, pentru a sprijini mai bine planta, astfel încât aceasta să nu se rostogolească atunci când este trasă de rădăcini. De regulă, aceste ramuri nu au frunze. Frunzele, florile şi fructele nu cresc decât pe ramurile orientate în sus. Într-o anumită măsură, se poate spune că planta seamănă cu viţa voastră de vie, deşi frunzele ei sunt mult mai mari şi au o culoare albastru deschis; pe partea de dedesubt, ele au nişte mici puncte roşii. Fructele lor seamănă cu o specie, de struguri pe care voi o numiţi *Gaisdutte,* dar nu sunt albastre, ci galben-portocalii şi parţial translucide, ca şi strugurii verzi. Boabele strugurilor sunt proporţional mai mari. O singură boabă produce un litru de suc, un ciorchine conţine 50-100 de boabe, iar o plantă produce 10-20 de asemenea ciorchini. Când sunt coapte, fructele au un gust asemănător cu cel al strugurilor muscat.

17. Aceasta este poate cea mai ciudată plantă de pe Saturn! Ea are un mare avantaj, care constă în faptul că nu trebuie să fie cultivată sau îngrijită. Ea se descurcă perfect de una singură, astfel încât între saturnieni nu pot exista certuri pe motive de proprietate în ceea ce priveşte această plantă, dacă se întâmplă ca ea să treacă singură pe proprietatea vecinului (trebuie precizat că legile proprietăţii sunt foarte stricte pe Saturn). Ca să evite asemenea neplăceri, saturnienii le cultivă în centrul proprietăţii lor, sau în apropierea arborilor-ploii, unde au suficientă umezeală, şi deci nu au nici un motiv să plece. Chiar dacă ar părăsi locul, dintr-un motiv sau altul, ele nu ar putea intra prea curând pe proprietatea unui vecin, întrucât au

[6] Phyiium, un gen de insecte ortoptere, care fac parte din familia Phasmidelor.

fost plantate în centrul proprietății inițiale. După cum spuneam mai devreme, aceste proprietăți depăşesc uneori ca mărime anumite țări de pe Pământ.

18. Sucul acestor boabe este folosit de saturnieni pentru acelaşi scop pentru care folosiți voi boabele de struguri. Puterea lui este mult mai mare decât cea a strugurilor voştri, motiv pentru care nu este ținut în recipiente obişnuite, ci în bostanii de care am mai discutat, care sunt mult mai mari decât butoaiele voastre şi sunt extrem de solizi, coaja lor având o grosime de l -2 metri. După ce miezul bostanilor este mâncat de animale, ele pot fi folosite.

19. În capitolele care urmează, Eu, Creatorul, vă voi descrie alte plante care trăiesc pe Saturn. Deocamdată, vă spun Amin.

Capitolul 7

Bogăția vegetației saturniene. Principala culoare de pe Saturn: albastrul. Plantele vindecătoare aromate. Tufişul de aur. Plantele metalice, iarba albastră. Florile de câmp care îşi schimbă forma. Muşchiul parfumat. Munții şi câmpiile de pe Saturn.

l. Am învățat până acum despre mai multe plante utile. Să vedem acum care sunt celelalte plante, de care ne vom ocupa la modul general, căci dacă ar fi să descriem în detaliu fiecare plantă mai ciudată de pe Saturn, am pierde foarte mult timp şi nu ne-am putea îndeplini scopul, mai ales dacă țineți seama că mai avem de vizitat încă 76 de ținuturi mari, precum şi câteva sute de insule mai mici, ca să nu mai vorbim de imensa zonă sudică şi nu mai puțin extinsa zonă nordică, ce sunt acoperite cu gheţuri. Mai sunt apoi câteva țări foarte mari pe inelul lui Saturn, şi altele pe cele şapte luni. De aceea, nu ne vom ocupa decât de aspectele mai deosebite, care seamănă întrucâtva cu cele de pe Pământ, astfel încât să avem un criteriu de comparație. Herrifa, ținutul de care am vorbit până acum, are un mare număr de plante, care aduc mult cu cele de pe Pământ, dar există şi unele care nu seamănă cu nici una din plantele de pe Pământ, ca să nu mai vorbim de acele plante care nu cresc în tot universul decât pe Saturn.

2. În ceea ce priveşte plantele care seamănă cu cele de pe Pământ, principala diferență față de acestea constă în faptul că plantele de pe Saturn sunt de câteva sute de ori mai mari. Ceea ce pe Pământ nu puteți vedea decât la microscop, pe Saturn puteți vedea cu ochiul liber.

3. O a doua diferență se referă la culoare. Pe Saturn, iarba are culoarea albastră, în toate nuanțele, aşa cum se întâmplă în America, unde plantele sunt mai mult albastre decât verzi (altfel spus, verdele are mai mult albastru decât galben; de altfel, galbenul este culoarea cea mai îndepărtată de culoarea vieții).

4. O a treia diferență constă în faptul că florile plantelor de pe Saturn sunt mult mai mari, mai bogate, iar culoarea lor are un luciu metalic, care străluceşte în bătaia soarelui.

5. Dacă ar fi să comparăm fructele de pe Saturn cu cele de pe Pământ, un singur cocean de porumb de pe Saturn este de sute, iar uneori chiar de o mie de ori mai mare decât unul similar pe Pământ, în plus, o plantă produce de zece sau chiar de o sută de ori mai mulți coceni. Această producție bogată este necesară, căci pe Saturn, un an corespunde cu 30 de ani pe Pământ. Altfel spus, un copil saturnian de zece ani ar avea circa 300 de ani pe Pământ.

6. Acestea sunt principalele diferențe care separă plantele asemănătoare cu cele de pe Pământ de omoloagele lor terestre. Dacă doriți să faceți un exercițiu de imaginație, priviți o asemenea plantă şi imaginați-v-o de o sută de ori mai mare, de culoare albastră şi ca şi cum ați putea privi toate splendorile pe care această plantă le-ar revela dacă ați privi-o la microscop. Vă veți face astfel o idee destul de clară despre vegetația de pe Saturn.

7. În regiunile muntoase înalte de pe Saturn cresc plante cu o putere vindecătoare ieşită din comun. Puterile lor aromate şi eterice sunt atât de enorme încât ele nu mențin numai

starea de sănătate a saturnienilor, ci au chiar efecte la mare distanţă, care se propagă în eter la miliarde de mile geografice, astfel încât plante de pe Pământ precum socul, ienupărul şi plantele cu spini (scaieţii, etc.), primesc o mare parte din virtuţile lor aromatice vindecătoare de la plantele de pe Saturn.

8. Există pe Saturn o specie de plantă asupra căreia aş dori să mă opresc mai în detaliu. Această plantă este cunoscută sub numele de *hellatharinaga,* care în traducere înseamnă „tufişul de aur cu o mie de frunze". Acest tufiş creşte direct pe stâncile goale şi ajunge la o înălţime de 6-8 metri. În jurul tulpinii se încolăcesc în spirală circa o mie de frunze de culoare roşie, cu o formă ovoidală prelungită, având o lungime de circa doi metri şi o lăţime de un metru. Marginile frunzelor se termină cu nişte zimţi ascuţiţi cu o lungime de 23 de centimetri, astfel încât o singură margine are circa o sută de asemenea zimţi (altfel spus, o frunză are 200 de asemenea zimţi, pe ambele părţi ale sale). Zimţii au culoarea albastru închis, care se deschide din ce în ce mai mult către vârful frunzei (extremitatea cu care se termină nervura principală). Acest vârf se termină cu un mănunchi de ţepi, la fel de roşii ca şi frunza. Partea superioară a frunzei seamănă cu fierul incandescent sau cu cărbunii încinşi, frunzele putând fi văzute de departe din cauza acestei străluciri. Partea inferioară este împodobită cu nişte peri cu o lungime de 11 centimetri, coloraţi în toate culorile curcubeului (care pot fi văzute de asemenea de departe). Cu cât te apropii mai mult de plantă, cu atât mai mare devine splendoarea acestui curcubeu, căci culorile devin mai concentrate. Tulpina plantei arată ca aurul şlefuit mat şi depăşeşte cu circa un metru sfera frunzelor, pentru a da naştere mai multor eflorescente.

9. Florile acestei plante nu seamănă deloc cu cele de pe Pământ. Ele seamănă cu o sferă roşie-aurie, cu o circumferinţă de un metru, de care sunt ataşate două braţe umane perfect croite, în locul celor cinci degete, fiecare din cele două braţe are însă zece ţepi ca nişte raze, de culoarea aurului. Este ca şi cum cineva ar fi pictat o mână întinsă, dar în locul degetelor, ar fi pictat un soare din care emană zece raze. Fiecare floare are cinci petale, care cresc în linie dreaptă pornind din centrul sferei, astfel încât jumătate din sferă este practic localizată în interiorul caliciului. În centrul acestei jumătăţi de sferă cresc două stamine, din care una este la fel de groasă ca şi jumătatea din braţul unui bărbat, în timp ce cealaltă nu are un diametru mai mare de 2,5 centimetri. În mod evident, stamina mai subţire este feminină, în timp ce stamina mai groasă este masculină; cea feminină este albă, în timp ce cea masculină este roz. Ambele filamente depăşesc cu un metru caliciul şi atârnă în jos, fără a atinge însă solul.

10. La capătul staminei feminine există o pâlnie inversată, către care se apleacă stamina masculină, înzestrată şi ea cu un orificiu. Din când în când, stamina masculină varsă o picătură de lichid extrem de parfumat în pâlnia staminei feminine. Acesta este procesul de polenizare al plantei. Stamina feminină absoarbe lichidul, dând mai târziu naştere seminţelor acestei plante, care sunt înzestrate cu o mare putere. Cât priveşte stamina masculină, ea primeşte acest lichid eteric de la petalele florii, care îl preiau la rândul lor de la frunze.

11. Culoarea florilor este albă. Petalele lor sunt mai albe decât crinii voştri. Marginea exterioară a petalelor este însă de culoare roşie, la fel ca un rubin şlefuit, în timp ce razele sunt de culoarea aurului.

12. Această plantă vindecătoare creşte şi înfloreşte pe întreaga perioadă a anului, fiind disponibilă oricând. Dacă este culeasă de saturnieni, în locul ei creşte imediat alta. Când este înflorită, planta emană un parfum pe care nu vi-l puteţi imagina, căci pe Pământ nu există nimic comparabil cu el. Prin comparaţie, parfumul trandafirilor voştri pare jalnic.

13. Dacă o singură plantă de acest fel ar creşte o dată pe Pământ, parfumul ei ar putea fi simţit de un întreg ţinut, precum Styria. Aşa se şi explică de ce puterea ei vindecătoare şi aromată atinge regiuni îndepărtate, cum ar fi munţii de pe alte planete. Orice persoană înzestrată cu puteri mediumice vă poate confirma acest lucru, iar dacă poate interacţiona astral cu

această planetă, vă va spune fără nici o ezitare că efectele acestei plante vindecătoare sunt cât se poate de benefice.

14. De aceea, locuitorii planetei Saturn protejează cu cea mai mare atenție această plantă, culegând-o foarte rar, căci principalul ei efect întăritor este resimțit în aerul din preajma ei. Abia când planta atinge o vârstă foarte înaintată şi este pe punctul de a se veştejі (lucru care poate fi observat atunci când perii frunzelor încep să albească), ei taie cu atenție tulpina şi îi culeg semințele, pentru a le replanta pe stânci. Semințele plantei sunt foarte mici şi seamănă mai degrabă cu un praf parfumat decât cu nişte semințe. Acest praf este presărat în crăpăturile stâncilor, de unde vor răsări mai devreme sau mai târziu noi plante.

15. Mai trebuie să lămurim un lucru, şi anume cum prinde rădăcini această plantă în zonele stâncoase. Iată cum: planta îşi întinde rădăcinile pe întreaga stâncă, la fel ca şi coada rândunicii (fierea pământului); din rădăcinile mari ies nişte fibre mici care se infiltrează în porii stâncii şi țin atât de strâns planta prinsă de ea încât nimeni nu ar putea-o desprinde vreodată de pe stâncă. Se pune întrebarea: ce anume extrag aceste rădăcini din piatra goală? Răspunsul este simplu: ele extrag un fel de ulei al pietrei. Dispun de o forță specială, de un foc interior, care se manifestă prin mici impulsuri electrice, invizibile pentru ochiul liber. Rădăcinile au însă o putere suficient de mare pentru a dizolva atomii pietrei, transformându-i într-un ulei eteric pe care îl absorb, îl purifică şi îl conduc către tulpină, către frunze şi către flori, iar în cele din urmă către semințele eterice.

16. Acestea sunt cele mai importante aspecte pe care merită să le cunoaşteți în legătură cu această plantă aparte. Din nou, vă recomand să vă lăsați fantezia să zburde, iar dacă veți porni de la descrierea plantei, vă veți putea bucura în spirit de splendorile şi de puterea ei vindecătoare.

17. Evident, aceasta nu este singura plantă vindecătoare de pe Saturn. Există numeroase alte plante care au puteri vindecătoare benefice şi care îşi transmit aceste efecte pe cale eterică până pe alte planete.

18. Cu deosebire merită remarcat plantele metalice, cunoscute pe Saturn sub numele de *kibri*. Cu ajutorul lor, saturnienii obțin toate metalele de care au nevoie, într-o formă cât se poate de pură, fără a avea nevoie de diferite procedee de decantare chimică. Aceste plante metalice cresc în diferite zone muntoase şi au cele mai superbe forme. Şi pe Pământ există plante care conțin metale, dar nu veți găsi nicăieri pe planeta voastră plante ale căror rădăcini, tulpini şi frunze să fie alcătuite din metale pure. Ați putea obține ceva similar pe cale artificială, dacă ați lua o bucată de zinc şi ați dizolva-o în plumb; în scurt timp, va apărea un copac saturnian, numit şi arborele de plumb. Ceea ce pe Pământ nu poate fi realizat decât pe cale artificială şi cu prețul unor mari eforturi, puterea creatoare a naturii realizează într-o mare varietate pe Saturn, fără nici un fel de ajutor din partea ştiinței umane. Aşa se şi explică de ce înțelepții din vechime au numit această planetă Saturnus. În limba voastră, Saturnus înseamnă steaua (sau planeta) abundenței.

19. Iată cum se desfăşoară lucrurile pe această planetă, una dintre cele mai binecuvântate din toate punctele de vedere.

20. Dacă ar fi să comparăm creşterea ierbii pe Pământ cu cea de pe Saturn, am vedea că pe planeta din urmă, iarba creşte mult mai bogată şi de dimensiuni mai mari. Culoarea ei este albastră, aproape violet. Funiculii care conțin semințele şi care ating deseori o înălțime de 4 metri sunt albi, cu o uşoară tentă verzuie. Spicele care conțin aceşti funiculi sunt de culoare verde deschis, iar în funcție de diferitele specii de ierburi, există o imensă varietate de culori şi de forme ale frunzelor.

21. Pe Saturn, pajiştile sunt de o bogăție incredibilă, pe ele crescând cele mai splendide tipuri de flori. Oricât de entuziast ar fi, un botanist nu ar putea număra niciodată toate speciile de flori care cresc pe un singur kilometru pătrat în 50 de ani.

22. Foarte aparte sunt *briden,* o specie de flori de câmp care îşi schimbă forma de zece ori într-un singur an. Ori de câte ori luna cea mai departe de Saturn îşi încheie ciclul orbital, timp în care celelalte luni şi-au parcurs de mai multe ori orbitele, planta de care vorbim îşi schimbă forma. Ea nu mai revine la forma sa de început decât atunci când toate lunile îşi re-iau poziţia iniţială. Acest lucru se petrece de circa zece ori într-un an saturnian. De aceea li s-a dat acest nume, care înseamnă „florile lunii”.

23. Între diferitele specii de ierburi şi flori de câmp, se remarcă numeroasele specii de muşchi alpin. Pe Saturn, acesta este numit *tirbi.* El invadează literalmente înălţimile lipsite de arbori, fiind atât de splendid datorită culorii sale aurii încât aproape că nu te poţi uita la el atunci când bate soarele. Acest muşchi creşte foarte dens, în varietăţi diferite, la aproximativ 75 de centimetri deasupra solului stâncos. Pare un covor de nisip auriu şi emană un parfum ieşit din comun. De altfel, în aceşti munţi, alpiniştii saturnieni au parte de cele mai variate şi mai incredibile miresme, provenite de la diferite plante, ca şi cum ar intra într-o pădure de copaci cu lemnul aromat din Liban, atunci când aceştia sunt înfloriţi. Orice om care trăieşte o asemenea experienţă se simte la porţile raiului.

24. Am vorbit deja de înălţimile munţilor de pe Saturn. Ar mai trebui spus un lucru: vegetaţia există aici chiar şi pe cele mai înalte culmi, lucru care pe Pământ nu este posibil, din cauza nivelului redus de oxigenare a aerului. În plus, munţii de pe Saturn nu au pereţi abrupţi, ci cresc lin, ca nişte piramide regulate. Ei nu formează lanţuri muntoase, ci se înalţă deasupra regiunilor joase ca nişte căpiţe de fân pe o pajişte. Către centrul ţinutului sau al insulei, ei devin din ce în ce mai înalţi. Oricine se urcă pe aceşti munţi din centru poate vedea cu uşurin-ţă toţi ceilalţi munţi din regiune.

25. Din când în când, pe munţi pot fi întâlnite formaţiuni stâncoase, dar nu la fel de zdrenţuite ca pe Pământ. Ele se înalţă pe unul din versanţii muntelui, juxtapuse, la fel ca nişte bucăţele de zahăr, creând movile cu o înălţime care variază între 10 şi 33 de kilometri. Poate vi se pare mult, dar vă asigur că un singur arbore-piramidă va face de ruşine o asemenea for-maţiune stâncoasă, căci vârful lui atinge înălţimi mai mari decât aceşti munţi. Din aceste in-formaţii vă puteţi da seama cât de mari sunt aceşti arbori, lucru care ne-ar îndreptăţi să-i nu-mim „munţi crescători”, mai degrabă decât plante.

26. Ţinutul de care vorbim, Herrifa, este regiunea cea mai muntoasă de pe Saturn, dar este totodată şi ţara cu cele mai întinse câmpii, traversate în toate direcţiile de râuri liniştite şi frumoase, care se varsă în marele ocean saturnian.

27. În capitolele care urmează, ne vom ocupa de acele tipuri de vegetaţie care cresc pe malurile râurilor şi despre utilitatea lor. Până atunci, vă spun Amin!

Capitolul 8

Planta-navă Chaiaba

1. Am discutat până acum despre diferite tipuri de plante, copaci şi arbuşti. Înainte să ne îndreptăm atenţia către râuri şi lacuri, doresc să ne oprim puţin asupra plantelor care cresc pe malurile acestora (la fel cum pe Pământ există plante de apă, precum stuful, răchita, etc.). Vom discuta deocamdată de planta-navă, cunoscută pe Saturn sub numele de *chaiaba.*

2. Pe Saturn, această plantă aparţine familiei plantelor târâtoare, precum viţa de vie sau dovleacul, cu o diferenţă: din când în când, tulpina ei creşte neîntrerupt la suprafaţa solu-lui. În aceste locuri, plantele îşi lasă rădăcinile albe să crească în pământ, extrăgând de aici lichidele şi substanţele nutritive de care au nevoie. Devin astfel din ce în ce mai viguroase şi capătă puterea de a se întinde mai departe, în special de-a lungul râurilor şi pe malul lacurilor.

3. Cum arată această plantă? Ce fel de fructe face şi care este utilitatea lor? Atunci când iese din pământ, planta arată ca un fir de iarbă, aproape la fel ca stuful, cel pe care îl folosiți voi ca material de construcție pentru casele voastre. Tulpina creşte până la o înălțime de 30-40 de metri, ca un spic auriu, fără frunze. La capătul acestui spic apare un boboc albastru, care se deschide treptat într-o floare ciudată, ale cărei petale seamănă cu zece steaguri albe şi roşii, ataşate de un țăruş.

4. Aceste steaguri se desfăşoară de pe nişte paie de culoare alb-gălbuie, cu o înălțime de 4 metri; când ajung la maturitate, ele au o lungime de 8-10 metri şi flutură în vânt. Aceste flori au o asemenea structură încât ar putea fi considerate în egală măsură şi fructe. Ele nu se ofilesc, ci rămân ferme ani întregi.

5. Țăruşul, care este de fapt tulpina plantei, are la bază un diametru de 75-225 centimetri. Deşi gol în interior, el are duritatea unui metal. După ce ajunge la jumătatea perioadei de maturitate, de la baza lui ies nişte mlădițe care se împrăştie peste tot pe pământ. Ele au o culoare auriu-verzuie, dar ceva mai deschisă. În anumite porțiuni, din ele cresc tulpini înalte, cu frunze late. Noile tulpini au o culoare verde-albăstruie, sunt rotunde şi goale în interior, şi au o înălțime de aproximativ 4-6 metri. Frunzele au o formă ovoidală obtuză, o lungime de 10 metri şi o lățime de 6 metri. Au o culoare roşie, la fel ca cei mai frumoşi trandafiri de pe Pământ. Marginile au o lățime de 1,80 metri şi sunt colorate în cele şapte nuanțe ale curcubeului. Suprafața lor străluceşte precum cea a aurului şlefuit, iar marginile în cele şapte culori îi adaugă o splendoare regală. Partea inferioară a frunzelor are culoarea albastru închis şi este acoperită cu peri în lungime de 27 de centimetri, care le dau o aparență mătăsoasă şi o minunată culoare indigo deschis. Codițele frunzelor sunt auriu-verzui, ca şi cum ai vopsi o piesă de aur într-o culoare verde. Ele sunt elastice şi au un diametru de 75-150 de centimetri la bază. În punctul de inserție frunza este înconjurată de un fel de coroană, cu vârfuri rotunjite la capete, de un alb strălucitor. Florile plantei seamănă cu nişte clopote mari, cu un diametru de 8-10 metri în zona deschisă şi de 2-3 metri în zona codiței.

6. Florile sunt perfect rotunde, ca şi cum ar fi făcute cu compasul. Singura diferență dintre ele şi un clopot constă în faptul că de pe marginea petalelor pornesc nişte protuberante ascuțite cu o lungime de 27 de centimetri, care se intercalează din când în când, la intervale regulate, dând impresia unui piaptăn. Culoarea florilor este galben deschis, iar cea a protuberantelor roşu aprins.

7. Din centrul acestui caliciu superb răsare o coloană albă uluitoare, de două ori mai înaltă decât clopotul şi protuberantele acestuia. Această coloană este organul reproducător masculin, stamina, iar protuberantele de pe marginea petalelor sunt pistilurile. Când stamina este pe deplin dezvoltată, din ea încep să fie presărate nişte steluțe strălucitoare, care sunt atrase de protuberante ca nişte scântei. Astfel se realizează polenizarea acestei plante.

8. După polenizare, această floare masivă începe să se ofilească şi cade de pe pedicelul ei fără a-şi schimba forma. Localnicii o culeg, căci are moliciunea unei perne (scop în care o şi folosesc). Ei taie protuberantele petalelor, pe care le folosesc drept cuie, din cauza durității lor.

9. Cum cresc fructele acestei plante? Vă pot spune că sunt cele mai ciudate fructe din lume. Oricât de bizar vi s-ar părea, în final această plantă produce o adevărată barcă. Ea nu seamănă însă cu bărcile sau cu navele de pe Pământ, care pot naviga cu echipaj şi încărcătură. Acest lucru nu este posibil cu bărcile acestei plante. După ce vă voi explica structura acestor fructe, veți înțelege de ce. După căderea florilor, care seamănă cu cele ale dovlecilor de pe Pământ, în locul lor încep să se dezvolte rapid fructele. Un fruct seamănă cu un ou mare, alcătuit dintr-un fel de tablă metalică, tăiat la vârf; în interiorul lui există un alt ou, la fel, tăiat la vârf, şi tot aşa, fără ca pereții să se atingă între ei.

10. La maturitate, fructele au o lungime de 60-80 de metri şi o lăţime de 30-40 de metri. Spaţiul dintre doi pereţi este de circa 2-3 metri. Când fructul este complet copt, aceşti pereţi au o grosime de 1,75-2,75 metri şi o duritate de metal. După coacere, fructul cade de pe creanga sa, pe care rămân seminţele, dispuse într-o manieră circulară. În interiorul fructului nu mai rămâne nimic, decât un aer foarte subtil. Din cauza lui, fructul este foarte uşor de ridicat; chiar şi un copil poate face acest lucru fără nici un efort, Marginea sa este înconjurată de o pavăză ciudată care se întinde pe o lungime de 4 metri în jurul şi deasupra fructului; seamănă cu înotătoarele peştilor. Ea este radială şi elastică, dar fermă, şi nu poate fi ruptă cu uşurinţă.

11. Fructul este lansat la apă chiar în forma sa actuală şi este folosit ca ambarcaţiune, care este foarte rezistentă. Saturnienii cârmesc aceste nave cu ajutorul unor rădăcini sau bârne, la fel cum faceţi şi voi cu bărcile voastre, atunci când navigaţi pe râuri. Aceste lopeţi au avantajul de a fi foarte uşoare, şi întrucât sunt goale în interior, ele nu trebuie să atingă neapărat fundul, căci apa le umple şi provoacă un efect de sens contrar. Steagurile pe care le-am menţionat mai devreme în descrierea plantei sunt cusute şi folosite de localnici ca ornamente.

12. Un alt mijloc de navigare pe Saturn este obţinut prin folosirea frunzelor acestei plante sunt formă de bărci cu pânze. Tot ce trebuie să facă saturnienii este să taie aceste frunze împreună cu codiţele lor şi cu coroanele de la baza acestora, lipind apoi frunza cu seva unei alte plante între steagurile ridicate pe laterală. Nici chiar un uragan de pe Pământ nu ar putea strica o asemenea ambarcaţiune, în care încap lejer zece saturnieni, iar la nevoie, chiar 20.

13. Uneori, saturnienii unesc mai multe asemenea bărci pentru a realiza o navă de mari dimensiuni, prin comparaţie cu care marile voastre nave ar părea nişte simple coji de nucă. Pe Saturn există fluvii uriaşe, lacuri imense şi oceanul nesfârşit, care sunt străbătute însă de mii de asemenea ambarcaţiuni. Pe ele pot fi construite clădiri întregi, de o mare frumuseţe, aşa că navele seamănă mai degrabă cu nişte oraşe plutitoare decât cu nişte ambarcaţiuni.

14. V-am povestit astfel tot ce era de spus în legătură cu acest fruct ciudat! Completaţi restul cu fantezia voastră şi veţi fi plăcut surprinşi. Singurul lucru pe care nu l-am menţionat se referă la culoarea acestui fruct, care este complet lipsită de atractivitate. Coaja sa arată ca solzii unei ştiuci şi are aceeaşi culoare. Deocamdată atât pentru astăzi. Vă spun: Amin!

Capitolul 9

Câteva informaţii referitoare la planta-navă. Râurile de pe Saturn şi curgerea lor liniştită. Structura sferică spiralată a lui Saturn şi a celorlalte corpuri cereşti. Marea bogăţie a formelor creaţiei. Cele patru fluvii principale de pe Saturn.

1. Dacă tot am vorbit în ultimul capitol de ciudata plantă-navă, ar mai trebui să adăugăm câte asemenea fructe produce o asemenea plantă.

2. Planta creşte din abundenţă pe malul râurilor şi al lacurilor, precum şi pe imensele plaje ale oceanelor. Într-un an saturnian, această plantă produce fructe de două ori, putându-se recolta 4-500 de fructe de la o singură plantă. Pe planetă, sau mai bine zis, în Herrifa, nimeni nu are drept de proprietate asupra acestor fructe. La fel ca şi pe Pământ, pe Saturn este aplicat principiul de drept: Primo *occupantijas*[7]*!* Orice saturnian care are nevoie de unul sau mai multe fructe, le recoltează şi ele devin proprietatea lui. Nimeni nu-i va contesta acest drept vreodată, din motive care ţin de o înaltă moralitate, căci pe Saturn fiecare locuitor se

[7] Primul care intră în. posesie obţine toate drepturile de proprietate.

consideră pe sine ca fiind ultimul şi cel mai neînsemnat; vom explica mai detaliat acest atribut atunci când vom discuta despre fiinţele umane de pe această planetă.

3. Deocamdată vom arunca o privire asupra apelor de pe Saturn, şi cu deosebire din ţinutul Herrifa.

4. În Herrifa există mai multe mii de ape curgătoare de mari dimensiuni, ale căror izvoare sunt localizate fără nici o excepţie în centrul regiunii, mai exact pe muntele Girp, cel mai înalt munte din Herrifa. Acest munte nu se compară cu cei de pe Pământ, baza sa fiind mai mare decât întreaga Europă. Veţi înţelege astfel cum se face că pe un munte atât de mare există atâtea izvoare de apă.

5. În pofida dimensiunilor sale uriaşe, acest munte este structurat ca un con aproape perfect. Forma sa nu este modificată decât de formaţiunile stâncoase care pot fi găsite pe el, precum şi de albiile lăsate de numeroasele sale izvoare. Rezultă în mod evident că apele care izvorăsc din acest munte curg în toate direcţiile, fiind alimentate apoi de alte ape curgătoare, provenite de pe alţi munţi mai mici, după care curg liniştite către ocean. Diferenţa dintre râurile de pe Pământ şi cele de pe Saturn este că acestea din urmă curg mult mai liniştite. Ele nu sunt deloc tumultuoase, căci în afara munţilor din care izvorăsc, pe Saturn nu există podişuri, ci numai câmpii imense, care se ridică foarte lin de la nivelul mării, astfel încât la jumătatea distanţei dintre malul oceanului şi munte înălţimea câmpiei este pretutindeni aceeaşi, de 2.000 de metri deasupra nivelului mării. Din cauza uniformităţii reliefului, toate cursurile de ape au acelaşi debit şi aceeaşi viteză de curgere.

6. Dintre numeroasele râuri care există, nu vom discuta decât de patru, care sunt cele mai mari şi îşi urmează cursul către ocean într-o linie atât de dreaptă de parcă ar fi trasată cu echerul.

7. În locul în care izvorăsc aceste fluvii, ele sunt deja mai mari decât este Dunărea în punctul în care se varsă în mare. Pe măsură ce îşi continuă drumul, lăţimea lor creşte continuu. Când ajung la ocean, fiecare dintre ele are o lăţime de aproximativ 200 de mile. O altă diferenţă faţă de fluviile de pe Pământ constă în faptul că cele de pe Saturn au exact aceeaşi adâncime a albiei peste tot, începând din vârful muntelui şi până la vărsarea în ocean. Deşi pe parcursul traseului lor primesc apa a numeroase alte râuri, ele nu cresc în adâncime, ci numai în lăţime.

8. Probabil că vă întrebaţi cum este posibil acest lucru. Vă voi explica: fundul albiilor lor este alcătuit dintr-un strat pietros absolut egal ca grosime, pe care apa îl transportă treptat către ocean sub formă de aluviuni. În aceste condiţii, cum ar putea varia adâncimea ei?

9. Ca să înţelegeţi mai bine, ar trebui să adăugăm câteva explicaţii scurte. În timpul distrugerii lumilor ca urmare a căderii lui Adam[8], pe care v-am explicat-o şi despre care aţi aflat, structura primordială a lui Saturn a rămas neschimbată, deşi anterior el fusese mult mai mare.

10. Mărimea sa anterioară este indicată de actualul său inel. Suprafaţa inelului exterior era cândva suprafaţa planetei Saturn. În acele timpuri, din Saturn a fost tăiate două părţi egale, una din partea de nord şi alta din partea de sud, care au fost proiectate în spaţiu ca două învelişuri goale, căci şarpele cel rău dăduse naştere unor progenituri extrem de malefice pe aceste două emisfere. Numai partea centrală fierbinte a planetei a rămas pură, motiv pentru care a fost păstrată ca veşnică amintire a faptului că marele Arhitect al Universului poate păstra un corp ceresc chiar şi atunci când acesta îşi pierde perfecţiunea sa primordială.

11. Doriţi probabil să aflaţi de unde s-a născut planeta actuală, mai mică, în interiorul acestui inel. Vă voi spune, iar dacă vă veţi deschide la maximum ochii şi urechile, veţi putea înţelege din cuvintele Mele nu numai cum s-a născut Saturn, dar şi toate celelalte corpuri ce-

[8] Vezi Casa Domnului, de Jakob Lorber.

rești. Actualul corp ceresc din interiorul inelului a existat și anterior, înainte ca emisfera nordică și cea sudică să fie tăiate și azvârlite în spațiu, la fel cum s-ar întâmpla lucrurile și cu Pământul, dacă emisferele acestuia ar fi detașate de acesta; acesta este miezul planetei. Altfel spus, chiar în interiorul Pământului vostru există un Pământ mai mic, în interiorul căruia există altul, și mai mic, conectate între ele prin intermediul aerului, apei și focului. Actuala planetă Saturn este cea de-a treia sferă interioară, inelul reprezentându-le pe celelalte două, căci este deja divizat în două părți care nu se ating.

12. Atunci când priviți actuala planetă Saturn, aveți șansa rară de a privi un corp ceresc în structura sa interioară, ca și cum ați privi un măr tăiat într-o secțiune transversală. Aveți ocazia să cunoașteți astfel structura mecanică internă a unui corp ceresc. Evident, nu puteți vedea inclusiv centrul planetei Saturn, dar relația față de acesta rămâne aceeași ca și relația dintre inelele exterioare și planeta propriu-zisă. Dacă Saturn ar fi decojit din nou, sub inelul superior ar apărea un al treilea inel, mai mic, în interiorul căruia ar pluti liber un alt corp ceresc, perfect rotund, exact așa cum se petrec lucrurile acum.

13. Dacă veți face efortul de a vă rafina capacitatea de înțelegere, veți înțelege acest proces din ce în ce mai bine. Vă veți da seama cât de ușor este pentru Mine, să reduc sau să măresc un asemenea corp ceresc, dacă acest lucru se dovedește necesar.

14. Dacă ați putea vedea toate corpurile cerești din spațiul infinit al creației, ați cunoaște forme pe care spiritul vostru nu le-ar putea înțelege nici chiar în lumina cea mai puternică. De vreme ce voi înșivă, cu puterea voastră intelectuală limitată, vă puteți crea instrumentele, dându-le formele pe care le doriți, în funcție de destinațiile dorite, cu atât mai mult pot face acest lucru Eu cu creația Mea imensă. În această privință, vă asigur că imaginația Mea nu are nevoie de școlile voastre pentru a urma un curs de estetică, așa cum cred unii dintre savanții voștri.

15. Plantele, animalele și mineralele de pe Pământ dovedesc la scară mică de ce imaginație dispune Creatorul. Pe Saturn puteți descoperi deja o parte din această diversitate, și vă asigur că pe soare ea este cu mult mai mare. Dacă ceea ce v-am revelat despre Saturn vi se pare atât de minunat, Mă întreb ce veți spune atunci când vă voi duce într-o călătorie pe soare? Deocamdată să ne ocupăm însă de Saturn, căci mai sunt multe de văzut.

16. Și nu uitați că în ceea ce privește această planetă, am început cu începutul. Voi știți că Eu las întotdeauna la sfârșit vinul cel bun, nu ca gazdele meschine de pe Pământ care se grăbesc să-și îmbete oaspeții cu un pahar de vin prost, acrit și diluat cu oțet îndulcit. Așadar, încercați să înțelegeți plenar ce vă spun: Eu am început cu începutul! Când vom termina cu acest corp ceresc, imaginația voastră va fi mult mai bogată și veți putea trece cu ușurință pe un nivel superior. Căci pentru Mine, creația este ierarhizată pe verticală, și ea nu are un sfârșit către infinitate. Nu există nicăieri în creație un al treilea nivel de comparație, ci numai două: ceva este întotdeauna mai presus decât altceva, la fel cum ceva este întotdeauna mai măreț și mai sublim decât altceva. Dar nu veți găsi nicăieri ceva care să fie mai presus decât orice altceva, care să nu poată fi depășit în măreție, căci această culme supremă și de neegalat sunt chiar Eu însumi. Abia după ce veți cunoaște splendorile acestor corpuri cerești vi se va permite să vedeți o licărire slabă din ceruri. Și vă asigur că această licărire vă va face să uitați de toate splendorile la care ați asistat pe diferitele corpuri cerești. Căci deși lucrările Mele sunt de o măreție infinită, nu trebuie să uităm că aceste corpuri cerești se află totuși închise în materia moartă. Vă puteți imagina singuri cât de sublime trebuie să fie ele în lumea spiritului, acolo unde totul este numai lumină și viață.

17. Să ne întoarcem însă la planeta noastră, Saturn, și să vedem care este adâncimea râurilor, lacurilor și oceanelor sale. Măsura pe care o vom alege este de un kilometru. Oceanele de pe Saturn au o adâncime practic egală, de un kilometru, care nu scade decât în apropierea țărmurilor. Râurile au pretutindeni o adâncime de 20 de metri în partea din centru a

albiei, care scade pe măsură ce ne apropiem de maluri, La fel, această adâncime scade pe măsură ce ne apropiem de punctele de vărsare a râurilor în ocean.

18. Din cauza acestei uniformităţi a adâncimii, suprafaţa râurilor de pe Saturn este absolut netedă, reflectând ţinutul înconjurător în toată splendoarea lui, la fel ca un lac liniştit pe Pământ. Priveliştea oferită este de o rară frumuseţe, îndeosebi noaptea, când toate luminile nocturne sunt practic dublate de ape.

19. Cele patru fluvii principale divid acest ţinut în patru părţi, astfel încât cineva aflat în vârful muntelui central poate vedea graniţele ţinutului urmărind cursurile celor patru fluvii. Evident, un pământean nu ar putea vedea niciodată atât de departe, dar saturnienii pot face acest lucru, căci vederea lor este mai bună decât unele telescoape de pe Pământ. Pe Saturn acest lucru este chiar o necesitate, căci dacă cineva doreşte să-şi supravegheze proprietatea, el are nevoie de o vedere foarte ascuţită. În zilele frumoase, saturnienii au capacitatea de a vedea din vârful unui munte o întreagă ţară de pe Pământ. Cel mai acut simţ al saturnienilor este cel vizual. Acesta poate fi comparat cu vederea unei acvile terestre, care poate vederea de la mare înălţime chiar şi animalele cele mai mici.

20. Cât despre celelalte caracteristici ale acestor râuri, lacuri şi oceane, de ele ne vom ocupa într-un capitol ulterior. Pentru astăzi, Amin!

Capitolul 10

Oamenii care trăiesc în apropiere de Fluviul-Dimineţii Cefe trei locuinţe ale saturnienilor. Cum pot controla natura saturnienii prin puterea voinţei lor. Comunicarea saturnienilor cu lumea spirituală. Misiunile inutile ale spiritelor terestre pe Saturn.

1. Între cele patru fluvii, unul curge direct către dimineaţă[9]; acesta este cel mai mare şi mai populat fluviu. Nu trebuie să credeţi însă că veţi găsi oraşe şi fortificaţii pe malurile sale, aşa cum s-ar petrece lucrurile pe Pământ. Aşa ceva nu există pe întreaga planetă.

2. Cele mai plăcute locuinţe pentru saturnieni sunt arborii-soarelui. Pe Saturn, aceştia sunt numiţi *gliuba,* iar sub ramurile lor trăiesc familii întregi. Saturnienii nu trăiesc împreună într-un singur loc, aşa cum se petrec lucrurile pe Pământ. O parte din populaţie trăieşte pe câmpii, cu deosebire pe malurile râurilor, în timp ce altă parte trăieşte în munţi. De aceea, pe ambele maluri ale Fluviului-Dimineţii sunt plantaţi arbori ai soarelui, sub care saturnienii îşi fac locuinţe permanente. Spun „locuinţe permanente” deoarece aceşti copaci nu se usucă prea curând. Ei continuă să crească şi devin din ce în ce mai mari, astfel încât sub un singur copac poate trăi o familie întreagă, care, din cauza diferitelor legături de rudenie, poate ajunge până la 10-20.000 de oameni.

3. Fluviile, dar îndeosebi acest Fluviu al Dimineţii, împlinesc foarte multe necesităţi ale localnicilor, în următoarea ordine a importanţei: mai întâi de toate, trebuie precizat că saturnienii sunt foarte buni prieteni ai igienei personale; nu este deloc neobişnuit ca ei să se spele şi de şapte ori pe zi. În al doilea rând, lor le place foarte mult să înoate, căci acest sport îmbină revigorarea cu amuzamentul. În această privinţă, sunt cu toţii adevăraţi artişti ai apei; ei nu înoată numai la suprafaţă, ca pământenii, ci păşesc cu uşurinţă şi pe suprafaţa apei, putând face tot felul de manevre care vouă vi s-ar părea neverosimile. De pildă, pot pluti pe deasupra apei, sau pot sta pe această suprafaţă, învârtindu-se.

4. Dacă doresc să se scufunde, pot face acest lucru, dar nu foarte uşor, căci în relaţie cu apa, ei sunt cu 40% mai uşori decât sunt pământenii. Vă mai amintiţi, cred, când vă povesteam că ei pot pluti cu uşurinţă prin aer, lucru savurat în special de tineri. Chiar şi cei mai

[9] Răsărit.

bătrâni dintre ei pot sări însă fără probleme de pe diferite înălțimi, fără a-şi face vreun rău. Ei nu prea gustă însă acest lucru, căci după un asemenea zbor prin aer se simt de regulă amețiți.

5. Un al treilea motiv pentru care saturnienii preferă să trăiască în apropierea apei este strălucirea superbă a acesteia în cursul nopții, despre care am mai vorbit. În al patrulea rând, aceste râuri emană un aer răcoros extrem de plăcut, pe care saturnienii îl adoră, în al cincilea rând, ei trăiesc pe malurile râurilor din cauza animalelor lor, pentru ca acestea să aibă un acces la uşor la apă, lucru despre care vom discuta în detaliu mai târziu. Marile animale domestice nu pot fi crescute în munți, din cauza lipsei de apă, căci izvoarele încep să curgă de regulă în jumătatea inferioară a munților, în timp ce oamenii de pe înălțimi trebuie să se mulțumească cu apa ploilor şi cu plantele numite butoaie plutitoare. Cel mai mare dintre animalele lor domestice are nevoie de nu mai puțin de 566.000 de litri de apă într-o singură zi, cantitate uriaşă pe Pământ. Acest animal uriaş este echivalentul vacilor de pe Pământ, cu mențiunea că un elefant de-al vostru ar putea păşi pe spinarea unei asemenea vaci fără ca aceasta să-i simtă greutatea mai mult decât simte elefantul greutatea unui parazit. Datorită utilității ieşite din comun a acestui animal, saturnienii preferă să trăiască pe malul apelor curgătoare sau al lacurilor, căci aceste vaci beau de cinci ori mai multă apă decât mănâncă. Vom explica mai târziu cu ce anume se hrănesc aceste animale.

6. Deşi saturnienii nu îşi construiesc oraşe sau case, ei ştiu să planteze arborii-lați (despre care am vorbit într-un capitol anterior) într-o manieră atât de artistică încât aceştia alcătuiesc ansamble de locuit de o rară frumusețe, infinit mai reuşite decât cele mai mari şi mai frumoase oraşe de pe Pământ, cu zidurile lor care par poleite cu aur.

7. În al şaselea rând, saturnienii preferă să trăiască pe malul apelor din cauza iubirii lor pentru ocean şi pentru arta navigației. Le place să navigheze atât de mult nu din motive egoiste, pentru a câştiga ceva, ci mai degrabă din plăcere pură şi din motive de sănătate. Atunci când doresc să viziteze alte ținuturi sau insule mai îndepărtate, ei sunt nevoiți să apeleze la navigație, lucru care îi încântă în mod deosebit.

8. Vă întrebați probabil de ce îşi mai dau saturnienii osteneala să îşi construiască vase de navigație, dacă tot au capacitatea de a pluti pe apă. Răspunsul este cât se poate de simplu: ei pot păşi cu uşurință pe apă, dar numai dacă nu au alte poveri. Dacă au asupra lor chiar şi cel mai mic obiect, ei se scufundă imediat, căci relația lor cu apa a fost calculată aproape la nivelul unui fir de păr. Chiar şi atunci când păşesc pe apă, ei fac acest lucru cu cea mai mare atenție, foarte încet, şi numai după ce au exersat îndelung (mult mai mult decât exersează patinatorii profesionişti pe Pământ). Din toate aceste motive, este mult mai simplu pentru ei să navigheze cu ambarcațiunile lor, care străbat nu mai puțin de 30-50 de mile într-o oră terestră. Trebuie precizat că navele lor nu sunt dotate cu motoare cu aburi, cu roti sau cu vâsle. Ele sunt puse în mişcare exclusiv de voința lor fermă şi de credința lor de nezdruncinat. Aşa se şi explică de ce îşi lipesc pe marginea vaselor acele steaguri vegetale (de care vorbeam anterior), pe care le magnetizează cu voința lor, astfel încât să poată direcționa nava către destinația dorită,

9. Vă asigur că această forță motrice este infinit mai bună şi mai sigură decât teribilele voastre motoare cu abur, care pun într-un pericol constant viața umană! Dacă nu aş avea Personal grijă de voi prin intermediul îngerilor Mei gardieni, s-ar produce mult mai multe accidente din cauza aburului eliberat decât cele pe care le cunoaşteți voi. Nu există nimic mai stupid decât să foloseşti forțe ale naturii despre care nu cunoşti nimic. Nu este suficient să ştii din experiență că forța aburului eliberat are o mare putere compresoare, mai trebuie să cunoşti şi ce anume se ascunde în spatele acestui abur comprimat, generând această putere.

10. În natură nu există nici o putere moartă. Oriunde există o forță, ea are în spate un principiu viu, care a fost eliberat. Cine poate şti însă câtă putere au spiritele eliberate ale aburului? Adevăr vă spun: dacă ele nu ar fi controlate de îngerii păzitori, nu ar trece mult şi aro-

ganții voştri ingineri ar descoperi cât de ridicole sunt toate calculele lor. Dacă nu ar fi ținută sub control, puterea spiritelor eliberate din numai 1 .837 litri de apă ar fi atât de mare încât ar putea face praf şi pulbere munți întregi într-o singură clipă. Vă puteți face acum o idee despre cât de mare trebuie să fie protecția cerească pentru ca stupidele ființe umane care trăiesc pe Pământ să nu piară prin accidente provocate chiar de neştiința lor.

11. Saturnienii nu cunosc nimic despre aceste lucruri, dar sunt de o mie de ori mai înțelepți decât inginerii voştri super-deştepți, care au cucerit prin invențiile lor oceanele Pământului. Pe lângă alte avantaje, saturnienii mai dispun de un mare privilegiu: acela ca de câteva ori în viață să se poată asocia personal cu Mine şi cu îngerii Mei. Din aceste scurte conversații ei pot obține informații de mii de ori mai prețioase decât dacă ar participa la conferințele excesiv de retorice ale savanților voştri.

12. În această privință, aş dori să menționez în treacăt că spiritele de pe Pământul vostru vin deseori să îi viziteze pe saturnieni, lucru care li se permite oricând, dar mai ales atunci când simt această nevoie. De regulă, se petrece însă acelaşi scenariu: saturnienii râd de aceste spirite terestre, care se consideră foarte învățate. Saturnienii le reproşează convingerile inimaginabil de stupide, căci ei nu ştiu nici măcar că Domnul, Creatorul cerului şi al tuturor corpurilor cereşti, este în întregime uman. Acest lucru este cunoscut numai de câteva ființe umane şi de creştinii de pe Pământ. Cât priveşte spiritele, acestea au cele mai năstruşnice şi mai ridicole idei în legătură cu Mine, idei pe care nu ezită să le portretizeze.

13. Într-unul din aceste portrete, Eu sunt ilustrat sub forma unui ierarh, în timp ce alții Mă pictează pe jumătate gol, plutind pe un norişor şi ținând o cruce în mână (de regulă în mâna dreaptă). Mai sunt unii care Mă pictează sub forma unui porumbel în zbor[10], care pluteşte deasupra unui ierarh şi a Hristului gol, cel cu crucea. Alții nu ezită să Mă ilustreze în toate aceste trei maniere simultan, ceea ce din punct de vedere matematic este un nonsens, căci sunt prezentat sub forma a trei ființe, din care numai două au o formă umană, în timp ce a treia nu este decât un animal. Iată aşadar cum apar Eu în majoritatea ilustrărilor: ca un ierarh, un Hrist gol şi un porumbel!

14. Pe întreaga planetă Saturn nu există nici măcar o singură ființă umană care să aibă o altă concepție despre Mine decât aceea că sunt un om, la fel ca orice alt om, cu o singură diferență: aceea că sunt un om perfect şi complet, adică un om în al cărui trup trăieşte Divinitatea în toată plenitudinea ei. Dacă aveți dificultăți în a înțelege acest lucru, întoarceți-vă către materie, care vă va spune de unde provine ea şi ce reprezintă ea, aşa cum de altfel v-a şi spus deja. Abia atunci veți înțelege cum se face că în Mine - ca ființă umană completă - trăieşte plenar, într-o manieră corporală, Divinitatea.

15. Când saturnienii au pus lucrurile la punct, aceste spirite terestre arogante s-au supărat şi s-au enervat foarte tare, propunându-şi să se răzbune pe saturnieni atacându-i, pentru a le impune apoi prin forță propriile lor convingeri. Dar pe cât de smeriți sunt saturnienii, pe atât de fermă este credința lor, astfel încât spiritele de pe Pământ nu rezistă prea mult în câmpul lor vibratoriu, întorcându-se de bunăvoie acasă.

16. Voi explica aceste scene mai în detaliu atunci când vom vizita regiunile acoperite cu ghețuri şi zăpezi veşnice de pe Saturn, care sunt locuite de saturnienii decedați. Trebuie să ştiți că spiritele oricărui corp ceresc, în special dacă nu au atins o mare puritate, rămân după moarte în sfera planetei pe care au locuit-o într-un trup fizic.

17. Deocamdată, vom reveni cu studiul nostru asupra apelor curgătoare.

Capitolul 11

[10] Aluzie la Duhul Sfânt, ilustrat frecvent în aceasta manieră.

Frumoasele peisaje riverane. Fluviul de la Nord. Fluviul Serii. Fluviul Amiezii.

1. Dacă doriți să vă imaginați un asemenea fluviu, gândiți-vă la o suprafață vastă şi calmă de apă, care se întinde către ocean în linie dreaptă, fără să poată fi cuprinsă cu ochii. În plus, gândiți-vă că acest fluviu străbate o câmpie imensă întreruptă din când în când de formațiuni muntoase regulate, despre care am vorbit deja. Adăugați şi o mare bogăție a vegetației acestor regiuni riverane. Între şirurile de munți cresc adevărate bulevarde de arbori-piramidă, în mijlocul unor grădini superbe, la care se adaugă păduri întinse de copaci-pâlnie şi alți arbori luxurianți, tufişuri, flori şi ierburi. Există de asemenea o populație foarte bogată de animale, neobişnuite pentru voi, şi o sumedenie de libelule magnifice, care zboară în toate direcțiile deasupra apei - toate fiind supuse voinței saturnienilor. Printre familiile care locuiesc pe malul râurilor veți întâlni frecvent vizitatori angelici, şi din când în când, Mă puteți întâlni chiar pe Mine.

2. Dacă puneți cap la cap toate aceste informații, vă puteți face o idee destul de exactă referitoare la splendoarea inimaginabilă a acestor regiuni riverane. După cum am mai spus, o atenție cu totul specială merită fluviul care curge către răsărit, cu malurile sale spațioase. Nu trebuie să credeți însă că vegetația creşte haotic; dimpotrivă, totul creşte în cea mai perfectă ordine planificată. Nu numai că am avut grijă de nevoile animalelor, dar M-am îngrijit personal de aspectul estetic al regiunii, astfel încât toate aceste splendori să fie cât mai perfect aranjate. Cred că ați ajuns deja la această concluzie din descrierea plantelor şi a vegetației pe care v-am făcut-o.

3. Celelalte trei fluvii sunt structurate în aceeaşi manieră ca şi cel care curge către răsărit, dar nu au lățimea acestuia şi nu sunt la fel de dens populate. Asta nu înseamnă însă că splendorile de pe malurile lor nu sunt la fel de perfect ordonate.

4. Fluviul care curge către nord este un fluviu „romantic”, căci valea prin care trece este deseori mărginită de munți, pe versanții cărora apar frecvent nişte turnuri stâncoase, de culoare albă, care par să se înalțe până la cer, împodobite cu o plantă vindecătoare numită *hellatharianga,* sau „tufişul de aur cu o mie de frunze”, pe care am descris-o mai devreme. Această regiune reprezintă arealul ideal pentru această plantă, deşi ea poate fi găsită şi în alte locuri, dar nu în aceeaşi abundență.

5. Malurile fluviului care curge către nord sunt întru totul comparabile cu cele ale fluviului care curge către răsărit, cu o singură excepție: arborii-piramidă nu cresc prea uşor în acest ținut stâncos. Aveți astfel o imagine completă a acestui fluviu şi a malurilor sale.

6. Fluviul care curge către asfințit este faimos pentru nenumăratele sale păsări cântătoare, ale căror triluri armonioase sunt vestite în lung şi în lat. Dacă ați putea petrece o singură seară aici, ați asculta un concert prin comparație cu care muzica celor mai faimoşi compozitori ai voştri, cum ar fi, să zicem, Handel, cântată de cea mai bună filarmonică, ar părea orăcăitul unor broaşte într-un iaz.

7. Pe Saturn, Eu sunt maestrul de sunet al păsărilor! Puteți fi convinşi că dacă ar putea asculta o singură melodie cântată de aceşti cântăreți cu pene, până şi cei mai buni solişti vocali pe care îi aveți nu ar mai îndrăzni să cânte vreo notă cât trăiesc (N.B.: muzica reprezintă o formă de divertisment extrem de populară printre saturnieni. Ei nu au însă nici un fel de instrumente muzicale. În schimb, sunt excelenți cântăreți vocali, dar pe care şi-l pun în valoare cântând imnuri de slavă şi de recunoştință adresate Mie în timpul serviciilor lor divine. Toate acestea vor fi descrise în amănunt atunci când vom vorbi direct despre saturnieni şi despre viața pe care o duc).

8. Fluviul care curge către sud, Fluviul Amiezii, este faimos pentru luciul apei sale. Suprafața acesteia străluceşte puternic în timpul zilei, la fel cum strălucesc pe Pământ diamantele cele mai mari şi mai bine şlefuite. Explicația este legată de puritatea excepțională a

apei sale, în special la suprafață. Deşi toate apele de pe Saturn sunt mai pure decât cele mai curate izvoare de pe Pământ, apa acestui fluviu este atât de curată încât poți vedea prin ea orice obiect, chiar şi la cea mai mare adâncime. Aşa se explică de ce suprafața apei străluceşte atât de minunat, mai ales atunci când există o mişcare cât de mică a valurilor. Nu vă puteți imagina această splendoare fără seamăn: un curcubeu pe Pământ ar fi un spectacol banal prin comparație cu strălucirea acestei ape.

9. În ceea ce priveşte însă populația care trăieşte pe malurile acestui fluviu, ea este fără doar şi poate cea mai săracă. Explicația are legătură cu apa dură, din cauza căreia vegetația este mult mai săracă decât în alte locuri. Deşi este atât de curată, apa fluviului este foarte dură (lucru care, se ştie, este valabil şi pe Pământ: cu cât apa este mai curată, cu atât mai dură este ea). Nu trebuie să trageți însă concluzia că vegetația de pe malurile acestui fluviu este absolut dezolantă; prin comparație cu locurile cele mai bogate în vegetație de pe Pământ, cea de aici este de-a dreptul luxuriantă. Ea nu se compară însă cu vegetația de pe malurile altor fluvii, îndeosebi cu cea a Fluviului Dimineții.

10. Am discutat aşadar despre cele patru fluvii principale izvorâte de pe muntele central. Acestea nu sunt însă singurele regiuni populate de pe Saturn. Ceilalți munți şi râurile lor sunt la fel de dens populate. Singura diferență față de aceste patru fluvii principale este că celelalte râuri au mult mai multe meandre (nu sunt la fel de drepte), dar în rest lucrurile sunt destul de asemănătoare.

11. Nu ne mai rămâne decât să facem o descriere a numeroaselor lacuri interioare, a utilității şi frumuseții lor, şi a habitatului care trăieşte pe malurile lor extrem de întinse. O vom face cu prima ocazie. Deocamdată, Amin!

Capitolul 12

Lacurile de pe Saturn. Măreția ținuturilor rurale şi marea populație care trăieşte pe malurile lor. Legăturile dintre râuri, fluvii şi lacuri. Grupurile de conuri stâncoase ca locuri de recreație. Călărirea lebedelor.

1. Lacurile de care vorbeam în capitolul anterior sunt destul de diferite de lacurile de pe Pământ, care reprezintă acumulări de ape stătătoare în anumite crăpături neregulate ale solului. Pe Saturn, apa izvoarelor se adună de asemenea în depresiunile câmpiilor din jurul munților. Aceste lacuri sunt mult mai puțin adânci decât râurile de câmpie. Adâncimea lor depăşeşte rareori 12 metri, ceea ce înseamnă foarte puțin pentru standardele saturniene. Orice saturnian poate traversa cu uşurință un asemenea lac, din cauza adâncimii sale reduse. Apa abia dacă îi va ajunge până la genunchi. Ea este totuşi suficient de adâncă pentru a susține ambarcațiunile saturnienilor.

2. Se pune întrebarea: la ce folosesc aceste lacuri? Ele servesc aceloraşi scopuri ca şi canalele pe care le sapă oamenii pe Pământ. Din fiecare asemenea lac pleacă cel puțin o sută de pâraie, care se varsă apoi în alte râuri, devenind afluenți ai acestora. În acest fel, lacurile le permit saturnienilor să ajungă pe cale acvatică la diferitele cursuri de apă, în special la cele patru fluvii principale. Spre exemplu, dacă există un asemenea lac între Fluviul Dimineții (est) şi cel al Amiezii (sud), va exista cel puțin un asemenea afluent, dacă nu mai multe, care se varsă într-unul sau în celălalt din cele două fluvii. Cu siguranță va exista un lac de câmpie şi între Fluviul Amiezii şi cel a Serii (vest), precum şi între cel din urmă şi Fluviul Miezului Nopții (nord), în acest fel, legăturile dintre marile fluvii se realizează prin diferite canale şi lacuri, de ordinul sutelor. În mod similar, există legături acvatice între toate râurile mai mari sau mai mici de pe Saturn.

3. Lacurile acoperă suprafețe foarte mari. Cel mai mic dintre ele este de dimensiunea Mării Caspice (424.300 kilometri pătrați) din Asia, cel mai mare lac de pe Pământ. Există şi lacuri foarte mari, unele de dimensiunea Mării Mediterane (2.496.000 kilometri pătrați). Cele de o asemenea mărime nu sunt însă foarte numeroase; de regulă, ele pot fi găsite în apropierea oceanelor. Către centrul ținutului există numeroase lacuri mai mici, căci oriunde veți găsi o câmpie în această regiune, veți întâlni cu siguranță şi cel puțin un lac. Privite dintr-un punct mai înalt, aceste lacuri oferă ochiului o privelişte atât de încântătoare, încât cu greu v-ați putea-o imagina.

4. Deşi există şi pe Pământ locuri cu lacuri interioare, forma lor nu este deloc uniformă, ci mai degrabă haotică, la fel ca şi împrejurimile. Malurile lor sunt înconjurate de pietre bătute de vânturi, de zone muntoase împădurite sau de câmpii aride, fiind imposibil de găsit o ordine în ele. Acest lucru nu se întâmplă pe Saturn, unde lacurile au întotdeauna o formă de elipsă. Din ele pornesc în toate direcțiile canale, care se varsă în alte lacuri, râuri sau fluvii. Imaginați-vă o asemenea suprafață calmă de apă, din care cea mai mică are 10-100 mile pătrate, existând însă şi altele cu dimensiuni mai mari, de 100-1000 de mile pătrate, sau chiar de 1.000-30.000 de mile pătrate, şi vă veți putea face o idee despre dimensiunile acestor lacuri. Adăugați şi numeroasele canale care pleacă din ele, majoritatea în linie dreaptă, şi veți putea aprecia mai bine splendoarea lor, cu atât mai mult cu cât aceste canale nu sunt mai înguste de 2-40 de mile.

5. Nu doar dimensiunile vaste subliniază măreția acestor lacuri, cât mai ales malurile lor, extrem de populate. Nicăieri nu se dezvoltă o vegetație atât de luxuriantă ca pe malurile acestor lacuri. Acesta este mediul ideal pentru arborii-piramidă, care cresc până la înălțimi incredibile (din punctul vostru de vedere), vârfurile lor fiind chiar mai înalte decât cele ale celor mai înalți munți de pe Saturn.

6. Una din plantele pe care le cultivă saturnienii pe malurile lacurilor este planta-navă. În spatele culturilor de acest fel sunt plantați arbori-zid (lați). Pe malul anumitor lacuri, înălțimea acestor ziduri aurite depăşeşte de multe ori un kilometru. Saturnienii au atins o asemenea măiestrie în arta altoirii încât atunci când un arbore lat atinge o anumită înălțime, ei îi taie o creangă şi o altoiesc pe un alt arbore lat, după care acoperă despicătura cu pământ; în acest fel, noul copac va creşte cu încă jumătate din înălțimea lui inițială. Procedeul este continuat atât timp cât este posibil, împodobind malul cu forme excepțional de grandioase, căci aceşti copaci cresc până la înălțimi uimitoare, care depăşesc cu mult înălțimea lor naturală. În spatele acestor ziduri vegetale, saturnienii cultivă de regulă arborele hotch-potch, cu coloanele sale, care contribuie cu varietatea sa incredibilă la înfrumusețarea regiunii.

7. Când am discutat despre Fluviul-Dimineții şi despre locuitorii de pe malurile acestuia, am afirmat că nu veți găsi pe Saturn oraşe, fortificații sau locuințe, cu excepția acestui arbore. Acelaşi lucru este valabil inclusiv în ceea ce priveşte lacurile interioare. Nu există alte locuințe decât primul arbore de care am discutat[11]. Trebuie totuşi să adăugăm un lucru: când creşte pe malurile lacurilor, acest copac depăşeşte în dimensiuni speciile similare care trăiesc pe malurile râurilor sau în munți, servind astfel drept locuință pentru un număr mult mai mare de persoane.

8. Toate aceste specii vegetale păstrează aceeaşi ordine riguroasă de care am mai discutat. De aceea, malurile lacurilor arată ca un paradis perfect, în sensul cel mai real al cuvântului. Chiar dacă arborele-soare este unicul tip de locuință al saturnienilor, nu trebuie să credeți că aceşti copaci sunt plantați unii lângă ceilalți. Dimpotrivă, este nevoie de o buna bucată de timp pentru a călători de la o locuință la alta. Distanta cea mai scurtă între aceşti copaci ai soarelui este de aproximativ 10-20 de mile, dar de regulă ea se situează între 50-100

[11] Gliuba, arborele-soare, descris în capitolul 3.

de mile geografice, căci proprietățile saturnienilor au dimensiuni care egalează o țară europeană. Pe o asemenea proprietate nu există de regulă decât un singur copac-soare, sau, în cazul celor mai mari, cel mult 5-10 copaci. Un nou arbore-soare este plantat numai atunci când membrii familiei se înmulțesc atât de mult încât nu mai încap sub cel precedent.

9. Uneori, când membrii unei familii trebuie să se mute din cauza suprapopulației, se întâmplă ca ei să plece în munți, deşi nu prea le place acest lucru. Înainte de a-şi planta arborele-soare pe un munte, saturnianul de rând va face tot ce îi stă în puteri pentru a-şi găsi un loc pe malul unui lac. El nu pleacă pe munte decât dacă îi este imposibil să găsească vreun loc în apropiere de un lac. Dacă se decide totuşi să plece pe munte, el va căuta acele locuri bogate în izvoare şi în care cresc arborele ploii *(briura)* şi cel numit butoiul plutitor, pentru a avea astfel la dispoziție apa necesară. Fără apă, locuitorii de pe Saturn nu şi-ar putea creşte vacile, de la care obțin lapte cald, şi ar trebui să se mulțumească cu laptele caprelor de munte domesticite, care nu este la fel de dulce.

10. Dacă doresc să se bucure de lapte de vacă, ei nu au altă şansă decât să coboare la câmpie şi să-şi viziteze rudele. Ei obțin prețiosul lapte de la acestea fie în schimbul plantelor vindecătoare culese de pe munte, fie prin muncă. După ce au făcut rost de lapte, ei îşi umplu containerele de care am mai vorbit şi se întorc acasă. Vă mai amintiți de căruțele pe care le au, pe care le-am descris într-un capitol anterior, confecționate cu multă uşurință din butoiul plutitor şi pe care locuitorii de la câmpie îl numesc uneori „vasul montan”,

11. Deşi, conform unităților voastre de măsură, aceşti arbori-locuință par să fie plantați la o distanță destul de mare unii de alții, aceste distanțe nu reprezintă o problemă pentru saturnieni, care îşi pot vedea cu ochiul liber vecinii, datorită simțului extrem de ascuțit al vederii. În plus, picioarele lor lungi îi poartă cu uşurință pe distanțe de 10 mile geografice, pe care le parcurg în numai 15 minute. În cazul în care casa vecinului se află la o distanță mai mare, ei călătoresc cu vasele lor, despre a căror viteză am mai vorbit.

12. Singurul lucru care mai trebuie explicat este dacă apa acestor lacuri interioare este stătătoare sau curgătoare. De altfel, am precizat deja că apa lor este curgătoare, atunci când am vorbit despre canale. Apa lacurilor este antrenată în curenți destul de puternici, dar totuşi mai lenți decât cei ai râurilor şi fluviilor. Curenții pornesc din centrul lacului în direcții radiale, către canalele pe care le alimentează, care fac legătura cu alte lacuri, cu râuri şi fluvii. Există totuşi o altă particularitate care le diferențiază față de canalele de pe Pământ. Apa acestor canale care fac legătura cu alte lacuri curge astfel: spre exemplu, dacă avem un canal care face legătura între lacurile A şi B, apa curge dinspre lacul A către B pe partea stângă a canalului, şi invers, dinspre lacul B către A pe partea dreaptă a aceluiaşi canal. Astfel, dacă un saturnian doreşte să călătorească între cele două lacuri, el poate face călătoria dus-întors pe acelaşi canal, odată pe partea stângă, iar la întoarcere pe partea dreaptă. Cred că inginerii voştri hidraulici ar avea mari dificultăți în a reproduce această mişcare a apei. În ceea ce priveşte canalele care fac legătura cu apele curgătoare (râuri şi fluvii), în aceste cazuri sensul de curgere este unul singur: dinspre lac către râu, sau dinspre râu către lac, după cum este cazul. Acest lucru nu împiedică cu nimic navigația pe ele, căci pe Saturn apele curg foarte calm, iar cel mai puternic curent nu depăşeşte 20 de metri pe minut, în timp ce un curent normal curge de regulă cu o viteză de 2-10 metri pe minut. De altfel, această mişcare a apelor nu are nimic de-a face cu navigația saturnienilor, având doar rolul de a nu lăsa apele să stagneze şi să se colmateze. În plus, prin mişcarea lor, apele emană un suflu benefic vieții.

13. Frumusețea acestor lacuri de câmpie este foarte mult amplificată de conurile stâncoase din centrul lor. Motivul pentru care au fost create este că în centru, apa lacurilor este foarte calmă, aşa că ar putea deveni cu uşurință stagnantă, colmatându-se. De aceea, am avut grijă să creez în centrul lor aceste conuri stâncoase, pentru ca apa să se izbească de ele, creând o mişcare de fricțiune şi înviorându-se astfel (prin trezirea electricității sale interioare).

Pe aceste conuri creşte frecvent acea plantă vindecătoare cunoscută sub numele de *hellatharianga,* tufişul de aur cu o mie de frunze. Acesta emană o mireasmă eterică extrem de parfumată, împrospătând întreaga suprafaţă a lacului. Nu întâmplător, saturnienilor le place foarte mult să călătorească cu bărcile lor către aceste conuri din centrul lacurilor.

14. Uneori, există mii de asemenea conuri într-un singur lac, şi trebuie precizat că ele sunt foarte impunătoare. Dacă le-aţi putea vedea, aţi fi convinşi probabil că aveţi în faţă un mare oraş pe apă, pe lângă care Veneţia ar părea doar o jucărie, căci majoritatea acestor conuri au o circumferinţă de 2-3 mile geografice şi o înălţime de 4-6 kilometri. Pe un con trunchiat ar exista suficient loc pentru a clădi un întreg oraş. Imaginaţi-vă acum un grup de câteva mii de asemenea conuri şi vă veţi putea face o idee despre mărimea acestor cetăţi de conuri.

15. Locuitorii de pe Saturn lucrează mult la aceste conuri, sculptând trepte pentru a putea ajunge în vârful lor, unde rămân zile întregi, bucurându-se de măreţia peisajului. Conurile foarte mari sunt sculptate astfel încât să fie create anumite terase exterioare. Accesul la etajele superioare se realizează pe nişte scări sculptate în spirală. Evident, sunt alese în acest scop numai acele conuri pe care nu a crescut nici un fel de vegetaţie. Cele pe care au crescut plante sunt considerate un fel de sanctuare, şi orice saturnian ar considera un păcat să dai cu dalta într-un asemenea con. Spiritele angelice le explică uneori că nu este vorba de nici un păcat, dar este într-adevăr imprudent să distrugi o plantă atât de nobilă cu o unealtă metalică. De aceea, saturnienii evită să se atingă de conurile pe care creşte vegetaţia, dintr-un fel de smerenie prudentă. Vârfurile şi terasele laterale ale conurilor sculptate sunt decorate artistic cu tot felul de frunze şi cu steagurile plantei numite *chajaba.* Priveliştea acestor grupuri de conuri, situate în centrul lacurilor, devine astfel o privelişte încă şi mai frumoasă, impresionându-i chiar şi pe saturnieni.

16. Frumuseţea acestor cetăţi din conuri de piatră este amplificată şi mai mult atunci când la baza lor se adună numeroase vase, respectiv când familii întregi le vizitează. Se adaugă o mare varietate de păsări de apă, care seamănă cu lebedele voastre, dar au o mare varietate coloristică, şi care încântă auzul cu cântecele lor. Nu trebuie să credeţi însă că aceste păsări seamănă ca mărime cu lebedele voastre; ele au mai degrabă dimensiunile unei ambarcaţiuni mai mici. De aceea, saturnienii obişnuiesc să călărească pe spatele acestor lebede, pentru a se distra. Ei domesticesc păsările şi le folosesc ca animale de povară, legându-le de multe ori de bărcile lor. Dacă aţi privi o asemenea procesiune vi s-ar părea probabil un basm cu zâne, văzând câteva sute de lebede cum trag de o ambarcaţiune. Acest gen de călătorii nu servesc însă decât pentru amuzament, şi nu degenerează niciodată în exploatarea animalelor, căci saturnienii sunt plini de compasiune pentru toate creaturile vii. Ei nu le-ar folosi niciodată pentru munci grele, căci puterea voinţei şi credinţei lor este suficientă pentru a realiza orice fel de munci.

17. Am spus cam tot ce era de spus în legătură cu insulele interioare. Ne vom ocupa acum de regatul animalelor, şi vom începe cu minunatele animale acvatice. Vă invit din nou să vă daţi drumul imaginaţiei, şi veţi asista la multe miracole. Pentru astăzi, vă spun însă Amin!

Capitolul 13

Ţărmurile oceanelor. Pericolele datorate furtunilor şi inundaţiilor. La baza acestor inundaţii stau lunile şi inelele lui Saturn. Speciile inferioare de animale marine. Midiile albastre gigantice.

1. Am învăţat până acum aproape tot ce era de spus în legătură cu ţinutul respectiv, cu vegetaţia sa bogată şi cu apele sale, precum şi cu destinaţiile acestor lucruri. Ne vom întoarce

acum atenția de la regatul plantelor metalice elementare şi al sferei acvatice, care reprezintă habitatul principal al animalelor, la regatul propriu-zis al celor din urmă.

2. Înainte să descriem lumea animalelor, trebuie să facem o scurtă inspecție a țărmurilor oceanelor, unde trăiesc o mare varietate de animale. Pe Pământ, țărmurile oceanelor sunt regiunile cele mai populate, datorită accesului la apă, care facilitează inclusiv afacerile şi transportul, cu condiția ca în aceste regiuni să nu fie stânci, nisipuri, mlaştini sau recifuri. Pe țărmurile oceanelor de pe Saturn lucrurile stau complet diferit. Pe această planetă, nici un om nu trăieşte în vreo zonă mai apropiată de 40 de mile geografice de țărmuri. Explicația este de natură meteorologică: în limitele acestei distante, nimeni nu ar fi în siguranță, din cauza inundațiilor provocate de furtuni. Pe Pământ, oceanele sunt supuse mareelor periodice; vă puteți da seama că acestea sunt cu mult mai mari pe această planetă gigantică. Mărimea mareelor este direct proporțională cu cea a planetei, la fel ca şi celelalte lucruri care există pe ea.

3. Motivul pentru care mareele de pe Saturn nu se ridică întotdeauna la acelaşi nivel are legătură cu cele şapte luni, a căror influență asupra întregii planete este considerabilă. Această influență devine cu atât mai mare atunci când toate cele şapte luni se află de aceeaşi parte a lui Saturn, ca rezultat al vitezelor diferite cu care călătoresc pe orbitele lor. În asemenea momente, mareele sunt mai înalte decât de obicei. În cazul Pământului, o singură lună se roteşte în jurul planetei, motiv pentru care ar fi imprudent să-i atribuim ei întreaga influență asupra mareelor, deşi este incontestabil faptul că ea exercită o anumită influență asupra acestora. Când nivelul apei oceanelor se ridică cu doi metri, influența lunii nu contează nici măcar pentru 2,5 centimetri. Pe o planetă de mărimea lui Saturn, ridicarea naturală a oceanelor este factorul determinant, la care se adaugă însă şi influența lunilor; dacă o singură lună influențează ridicarea nivelului apei cu 2,5 centimetri, şapte luni vor contribui la ridicarea nivelului apei cu 17,5 centimetri, un centimetru pe Saturn neavând dimensiunea celui de pe Pământ, ci una proporțională cu restul planetei. Dacă veți face toate calculele, veți constata că influența celor şapte luni este responsabilă de ridicarea nivelului apei cu 140 de metri. La această înălțime se mai adaugă şi ridicarea naturală a apei oceanelor, care este de 120 de metri în timpul fluxului. Veți înțelege acum de ce există un pericol atât de mare de inundare a țărmului pe o distanță de 40 de mile geografice.

4. Dacă inelul de deasupra oceanului nu ar avea o influență atât de benefică asupra apelor sale, ținuturile de jos şi o bună parte din câmpii ar fi puse în pericol pe câteva mii de mile. Din cauza forței de atracție a inelelor se petrece însă un fenomen ciudat: apa oceanelor nu depăşeşte aproape niciodată distanța de 40 de mile, căci în timpul fluxului se formează adevărați munți de apă sub inele, ceea ce generează o forță contrară celei care invadează țărmurile, care o neutralizează în bună măsură pe aceasta.

5. Munții de apă seamănă cu tsunami-urile de pe Pământ, cu diferența că forța de atracție a inelelor le dă acestora înălțimea teribilă de 100 de mile geografice. De aceea, în timpul fluxului, navigația pe ocean este absolut imposibilă, căci dacă un vas este surprins de un asemenea munte de apă, el este ridicat cu o ferocitate şi o viteză atât de mari, încât după ce este aruncat de pe culmea cea mai înaltă, cu greu s-ar mai putea vorbi de o întoarcere fericită acasă. În cazuri foarte rare, se poate întâmpla chiar ca valurile să ajungă la o înălțime atât de mare încât să atingă aproape inelul inferior.

6. Chiar şi valurile mai mici sunt însă extrem de periculoase pentru navigație, căci ori de câte ori se petrec asemenea acumulări, apa oceanului creează vârtejuri ce se învârt cu o viteză indescriptibilă. Dacă vreun vas ajunge în mijlocul acestor munți de apă care dansează, el este mai întâi atras pe culmea valului, când vârtejul de dedesubt este încă redus ca intensitate. Viteza de rotație a apelor creşte însă treptat, pe măsură ce valul se înalță din ce în ce mai sus, iar când vasul este aruncat în hăul de dedesubt, nimic nu-l mai poate salva de furia apelor. Diametrul unui asemenea munte de apă, chiar şi de mărime medie, este de 20-50 de mile

geografice la bază, 10-20 de mile la mijloc şi 1-2 mile în vârf. Viteza de rotaţie a apelor într-un asemenea munte este atât de mare încât o singură rotaţie durează numai 2-5 minute la mijlocul muntelui, în timp ce pe culmea acestuia atinge 1-1,5 minute. Vă puteţi imagina ce forţă distructivă are un asemenea munte! Dacă o navă pluteşte pe ocean, şi sub ea începe să se formeze un asemenea val, nava este ridicată la înălţimi ameţitoare, după care este aruncată la mare distanţă.

7. Aceste explicaţii au fost absolut necesare înainte de a începe cu descrierea regatului animal, pentru a şti că ţărmurile oceanelor nu reprezintă un habitat locuibil de fiinţele vii. Ne vom ocupa mai întâi de primele generaţii de animale, cele născute prin abiogeneză (generaţie spontană). În urma acestui act sublim al naturii, animăluţele atomice eterice sunt create în apă. Ele se multiplică apoi din clasă în clasă, până când ating nivelul care pe Pământ poartă numele de amfibii. Pe acest corp ceresc, clasa amfibiilor reprezintă nivelul de tranziţie de la animalele marine (acvatice) la cele terestre. Aşadar, primul nivel este cel al animalelor care cresc pe malul mării, locul în care animalele ies din lumea acvatică şi trec pe uscat. Dacă dorim să studiem corect regatul animalelor de pe Saturn, este firesc să începem cu locul lor de origine.

8. Prin urmare, apa oceanelor reprezintă primul habitat al animalelor. Care sunt primele animale pe care le putem descoperi pe acest corp ceresc, dacă examinăm apa oceanelor? În această privinţă, ordinea lor nu diferă prea mult de cea de pe Pământ.

9. Prima clasă de animale este alcătuită dintr-o specie de viermişori albi, atât de mici încât câteva milioane abia dacă ocupă spaţiul unei picături de apă. Cea de-a doua clasă cuprinde o altă specie de viermi, ceva mai mari, echipaţi deja cu două aripioare. Nici aceştia nu pot fi văzuţi însă de ochii saturnienilor, cu toată vederea lor extrem de ascuţită. Aceste animale aflate pe al doilea nivel consumă în fiecare secundă mii de viermişori din prima clasă. Cea de-a treia clasă se referă la o specie de viermi cenuşii alungiţi, de mărimea nematodelor, mai exact *anguillula aceti*. Aceste animale sunt extrem de vorace şi se hrănesc cu viermii din primele două clase, integrându-le viaţa în propria fiinţă. În cea de-a patra clasă intră nişte specii de viermi cu două capete şi care au deja o lungime de 2,14-2,25 milimetri. Ei sunt ceva mai groşi la mijloc, semănând cu nişte suveici. Aceste animale îşi consumă predecesoarele pe scara evoluţiei. În această clasă apare pentru prima oară diferenţierea de sex. Este vorba de cele două capete ale viermelui, structurate în aşa fel încât unul indică sexul masculin, iar celălalt sexul feminin. Cea de-a cincea clasă reprezintă un fel de coleoptere de culoare roşie, cu patru picioare. Animalele sunt vizibile, având o lungime de 4,28-4,50 milimetri şi o grosime de 1,07-2,12 milimetri. Şi această specie este extrem de vorace, mâncând toate cele patru clase de predecesori în cantităţi uriaşe şi încorporându-le astfel viaţa în propria fiinţă. Urmează astfel câteva mii de asemenea clase, fiecare dintre ele fiind încorporate de cea superioară, până când se ajunge la clasa crustaceelor.

10. Clasa crustaceelor este la fel de bogată. Prima care apare pe scara evoluţiei este midia, urmată de melc.

11. Între scoici, nu vom menţiona decât o singură specie, şi anume midia albastră gigantică, care atinge asemenea dimensiuni încât dacă aţi vedea o singură scoică din această categorie pe pământ, aţi confunda-o cu o insulă, a cărei suprafaţă ar fi de 1-1,5 mile pătrate. Această midie este cea mai evoluată în clasa sa. Moartea sa este provocată de melcişori. Aceştia pătrund în ea din toate direcţiile şi continuă să se hrănească multă vreme. După consumarea cărnii, cochiliile scoicilor sunt aruncate de maree pe o insulă sau pe continent, fiind adunate de localnici. Aceştia le folosesc ca bazine pentru adunarea apei provenite de la arborii-ploii.

12. Partea exterioară a acestei scoici nu este deosebit de frumoasă, culoarea sa fiind de un verde închis. Partea interioară este mult mai reuşită, fiind colorată într-un auriu strălucitor,

cu irizații azurii. De aceea, bazinele umplute cu apa arborilor-ploii arată minunat în bătaia soarelui. Saturnienilor le place să se îmbăieze în aceste „piscine”, din cauza purității apei şi a miresmei eterice pe care o emană aceasta, şi care seamănă cu uleiul eteric al nardului de pe Pământ (una din cele mai parfumate plante de pe Pământ).

13. Vă întrebaţi probabil: cum reuşesc să mişte saturnienii aceste scoici uriaşe? Cât se poate de simplu: cochilia scoicii nu este nici pe departe atât de grea pe cât v-ați imagina, căci sub inel, obiectele îşi pierd o bună parte din greutatea lor, spre deosebire de latitudinea sudică sau de cea nordică. Când localnicii găsesc o asemenea scoică, ei o deschid cu ajutorul unor leviere, făcute din bârne, o curăță cu atenție, după care o închid la loc, lipind marginile cu un fel de lipici. Apoi aşteaptă un mic flux, care ridică scoica - pe care au avut grijă să o lege de navele lor, după care îşi încep călătoria către interiorul ținutului, pe unul din fluvii, cu o viteză pe care nu v-o puteți imagina. Reamintim că forța propulsoare a navelor lor este puterea voinței lor, folosită în acest caz la maximum. De aceea, nu trebuie să fiți surprinşi că saturnienii reuşesc să mute de colo-colo obiecte cu o greutate inimaginabilă pentru voi. Vom descrie mai amănunțit acest procedeu atunci când vom avea ocazia.

14. În capitolele următoare ne vom ocupa de alte clase din regatul animalelor, dar deocamdată, vă spun Amin!

Capitolul 14

Melcul baston. Melcul Piramidă. Melcul-Disc care produce alifii şi ornamentele din grădini folosite pentru hainele patriarhilor.

1. În ierarhia evoluției, după midia albastră gigantică urmează melcul. Există mai multe specii de melci, unii care trăiesc în apă, şi alții - mai evoluați - care trăiesc pe uscat.

2. În apă trăiesc câteva mii de specii diferite de melci, evoluate una din cealaltă.

3. În ceea ce priveşte primele specii de melci, acestea sunt mai puțin interesante pentru noi, deşi s-ar putea scrie volume întregi în legătură cu ele. De altfel, ele sunt atât de numeroase, încât dacă ați încerca să faceți doar o listă cu numele lor, nu ați termina-o niciodată. De aceea, nu vom descrie decât speciile acelor crustacee care se află pe nivelul maxim de dezvoltare şi care ne interesează în mod special. Mai exact, vom descrie cele cinci specii din vârful ierarhiei, din cauza naturii lor minunate.

4. Prima specie este cea a melcilor-baston. Numele acestora provine de la faptul că cochilia lor seamănă cu un şurub alungit. Este ca şi cum ai lua un băț lung de 20 de metri şi l-ai sculpta sub forma unui şurub, sau, într-o descriere mai plastică, ca şi cum ai înfăşură o funie în jurul unui băț cu lungimea respectivă, cu mențiunea că această cochilie nu este deloc atât de subțire. Ea are un diametru de 1,75 metri în porțiunea sa cea mai groasă, subțiindu-se apoi până la un simplu punct. Vietatea nevertebrată din interior se subțiază şi ea în mod proporțional. Pe Pământ, un asemenea melc ar semăna cu un obelisc spiralat. Motivul pentru care l-am numit „melcul-baston” este că aşa îi spun saturnienii.

5. Culoarea exterioară a acestei cochilii este de o rară frumusețe. Partea mai groasă a cochiliei este de un roşu-trandafiriu, ca şi cum ați acoperi o bucată de argint cu un strat subțire de vopsea de această culoare. Către vârf, roşul devine mai închis, căpătând un luciu metalic, astfel încât culoarea roşie începe de la o nuanță mai deschisă şi se termină cu o nuanță foarte închisă. Dar nu cochilia este cea care face farmecul acestei vietăți, ci spirele sale. Centura abdominală a cochiliei este împodobită cu cele mai frumoase culori, întrerupte ici şi colo de perle mai mari sau mai mici. Porțiunile dintre spire au o culoare aurie, cu minunate arabescuri. Astfel este structurată casa acestui melc.

6. Animalul propriu-zis din interiorul cochiliei este mai puțin interesant. El este doar un vierme asemănător unui polip, echipat cu patru trompe. Se hrăneşte cu melci şi cu midii mai mici, pe care le prinde cu tentaculul inferior, le zdrobeşte, după care introduce părțile zdrobite în trompele sale. Ultimele două trompe sunt folosite pentru a îşi găsi drumul şi hrana, precum şi pentru a sesiza eventualii adversari. Dacă se întâmplă aşa ceva, el se închide în frumoasa sa casă, pe care o blochează cu un fel de crustă albicioasă. De multe ori, această precauție nu îi foloseşte însă la nimic, căci principalul său duşman este langusta-spadă, pe care o vom descrie mai târziu. Acest crustaceu (din familia *xiphosura)* se foloseşte de cleştii săi ca nişte spade pentru a pătrunde cu forța în interiorul cochiliei melcului, pe care îl consumă apoi puțin câte puțin, până când nu mai rămâne nimic din el. Langustele devin la rândul lor victime ale altor crustacee, mai mari, despre care vom vorbi mai târziu.

7. Saturnienii adună cochiliile acestor melci şi îşi împodobesc grădinile cu ele. Uneori, ei le folosesc pe post de conducte de apă, în următoarea manieră: când găsesc un izvor de munte, ei adună apa în partea deschisă a cochiliei, după care taie vârful ascuțit al acesteia. Din cauza presiunii, apa țâşneşte cu putere prin gaura mai mică de la capătul cochiliei. Sub acest jet, saturnienii plasează o altă cochilie, şi aşa mai departe, timp de mile întregi. Vă puteți imagina ce impresie vie lasă o asemenea conductă construită din cochilii de melci.

8. Următoarea specie de melci este cea a melcilor-piramidă. Culoarea cochiliilor acestora este uniformă: verde-auriu, partea abdominală fiind împodobită în plus cu nişte forme eliptice de un alb-strălucitor, cu marginile decorate la fel ca o farfurie de porțelan care are marginile aurite. Acest melc este foarte mare; dacă ar fi să-l comparăm cu ceva de pe Pământ, el ar fi mai mare decât Stadtscholberg[12]. Animalul care trăieşte în interiorul acestei cochilii are o culoare cenuşie, cu un trunchi proeminent, de mărimea unui elefant foarte mare. Acest trunchi este foarte musculos şi puternic. Lângă el mai cresc două trunchiuri, mai slabe. Fiecare din cele trei trunchiuri se termină cu câte un ochi, cu o vedere foarte ascuțită. În partea de jos, melcul are o pereche de aripioare puternice, care îi permit să avanseze foarte rapid atunci când oceanul îngheață. Când înoată prin ocean sau când merge pe gheață, cochilia melcului este orientată în sus, dând impresia unei piramide care pluteşte pe apă.

9. Acest melc are o natură foarte vicioasă şi atacă oamenii cu trompa, zdrobindu-i şi înghițindu-i apoi cu gura sa mare. Saturnienii ştiu însă foarte bine acest lucru, şi sunt foarte bine echipați atunci când doresc să captureze acest animal. Ei aruncă un lasou în jurul trompei, după care strâng tare, reducând animalul la tăcere. Melcul este un animal care respiră aer prin această trompă, iar dacă nu mai poate inspira, moare rapid. Saturnienii ştiu când a murit melcul după lichidul albicios care îi iese pe gură, primul semn al descompunerii sale interioare.

10. Oamenii de pe Saturn adună acest lichid din cauza mirosului său extraordinar, care depăşeşte de departe mirosul ambrei de pe Pământ. Când melcul nu mai produce acest lichid, saturnienii îi lasă rămăşițele să se reintegreze în natură. Cât de curând, ceilalți viermi din ocean au grijă de aceste rămăşițe, pe care le consumă în câteva zile, lăsând, evident, deoparte cochilia, care este prea dură pentru ei. La bază, această cochilie are o grosime de circa 8-10 metri. După ce cochilia a fost complet curățată de viermi, saturnienii o iau (în timpul unui flux, la fel cum procedează cu cochiliile midiilor), şi o folosesc.

11. Principala sursă de hrană a acestui melc sunt tocmai crustaceele în formă de spadă pe care le-am menționat anterior, care au mărimi diferite şi există într-un număr uriaş. Nici una nu este însă mai mare decât aşa-numitul crab oceanic. Majoritatea sunt mult mai mici, de multe ori nedepăşind mărimea unei lăcuste de pe Pământ. Cum reuşeşte însă acest melc-piramidă să prindă aceste crustacee în formă de spadă? Melcul îşi prinde prada atunci când

[12] Colină în oraşul Graz, Austria, cu o înălțime de 475 de metri.

crustaceele sunt foarte ocupate, mai exact atunci când atenția lor este focalizată întru totul asupra propriei lor mese, alcătuită din melcii-baston. Când melcul-piramidă găseşte cochilia unui melc-baston plin cu crustacee, el prinde cochilia cu trompa şi o duce pe mal, unde o expune cu deschizătura la vedere. Când crustaceele se trezesc în afara apei, ele încep să iasă, unul câte unul, dându-i melcului-piramidă posibilitatea să le prindă cu uşurință. Aceste crustacee reprezintă implicit o verigă intermediară, prin care viața unui melc trece într-o clasă superioară potențată prin intermediul lor. Între două clase mai mari de animale există întotdeauna o clasă intermediară, de animale mai mici, capabile să consume animalele din clasa inferioară, dar care sunt consumate la rândul lor de animalele din clasa superioară, care le consideră o hrană cât se poate de gustoasă.

12. Cel de-al treilea tip de melci oceanici de pe Saturn sunt melcii-disc. Aceştia seamănă într-o oarecare măsură cu melcii nautilus de pe Pământ, evident, cu diferența că cei din urmă sunt mult mai mici, dar şi mai groşi între cei doi pereți laterali. Discul melcilor de pe Saturn are un diametru de 200-240 de metri, dar grosimea lor nu depăşeşte 6 metri. În timpul fluxului, aceşti melci stau întotdeauna pe fundul oceanului, în timp ce în timpul refluxului, ei înoată la suprafața apei.

13. Când melcii stau pe fundul oceanului, ei îşi extind foarte mult în sus trompa, pentru a putea respira la suprafața apei. De aceea, ei pot fi foarte uşor reperați şi prinşi. Evident, acest lucru nu este posibil decât în timpul fluxurilor medii, căci în timpul fluxurilor înalte nici un saturnian nu ar îndrăzni să iasă în larg. Poate vă întrebați de ce nu sunt prinşi melcii în timpul refluxului, când înoată la suprafața apei. Animalele nu pot fi prinse în aceste momente, deoarece au o viteză foarte mare şi nu pot fi capturate decât cu mari eforturi. Chiar dacă sunt prinse, nimeni nu poate pune mâna pe discul lor, căci aceşti melci, altminteri foarte blânzi, îşi retrag la cea mai mică atingere toate extremitățile şi încep să se învârtă, cu ajutorul unor aripioare laterale, cu o viteză atât de mare încât nimeni nu ar îndrăzni să se atingă de aceste discuri în rotație.

14. Cum arată aceşti melci atât de particulari? Vă spun: oricât de mult ați încerca să vă folosiți fantezia, nu veți reuşi niciodată să vă imaginați pe deplin frumusețea acestor animale. Aşa se şi explică de ce saturnienii fac toate eforturile să prindă aceşti melci, de multe ori nu fără să se expună unor pericole considerabile.

15. Cochilia melcului formează un cerc perfect, având o deschizătură laterală, a cărei lungime ocupă cam o treime din circumferința cercului. Lățimea deschizăturii nu depăşeşte un metru şi este atât de perfect rotunjită şi finisată încât nu face decât să amplifice şi mai mult splendoarea ansamblului.

16. Cum arată însă această cochilie? Ascultați-Mă şi minunați-vă! Exteriorul acestei cochilii este splendid construit, semănând cu o casă pe care un mare artist a împodobit-o în cele mai variate feluri cu pietre prețioase. Astfel, cochilia este înconjurată de un rând de diamante, cu o greutate de o jumătate de kilogram fiecare. Urmează un rând de rubine cu aceeaşi greutate, apoi unul de smaralde, şi aşa mai departe, până la epuizarea tuturor celor 12 tipuri de nestemate principale. Între fiecare rând de pietre prețioase există un loc gol, un fel de panglică de culoarea aurului, cu irizații fabuloase, care ilustrează într-o formă extrem de rafinată toate speciile de animale a căror viață s-a reunit cu cea a melcului.

17. Marginea cochiliei se încheie cu o galerie alcătuită din mici coloane aurii cu o înălțime de doi metri. Pare că un sculptor talentat a sculptat o colonadă în jurul acestui disc, alcătuită din coloane măiestrit lucrate, unite deasupra de nişte arcuri de boltă foarte rafinate. Coloanele sunt aurii, la fel ca şi melcii-baston (pe care îi evocă aceste coloane), în timp ce arcurile de boltă au finisaje superbe, ca şi aurul cel mai fin şlefuit. Deasupra fiecărui arc de boltă este evocat melcul-piramidă în miniatură, cu culoarea sa particulară. Colonada îşi dimi-

nuează înălțimea pe măsură ce se apropie de deschizătură, dispărând complet în punctul în care animalul îşi scoate extremitățile pe o distanță de circa 10 metri.

18. Aşa arată partea superioară a acestui melc. După cum am mai spus, pereții laterali nu sunt mai înalți sau mai-groşi de 6 metri, arătând ca o colonadă cu o înălțime de 4 metri. Coloanele sunt albe şi nu sunt absolut uniforme. Fundalul lor este colorat în culorile curcubeului. Deschizătura alungită prin care iese melcul este de culoare roşie, cam aşa cum arată norii pe Pământ în momentul apusului de soare, având totuşi şi o luminozitate fosforescentă, care este pusă în evidență mai ales noaptea, când seamănă cu norii iluminați de soarele de seară.

19. Cum arată extremitățile melcului? Acestea seamănă cu o pânză rotundă, care nu diferă prea mult de coada unui păun pe Pământ. Când la suprafața oceanului bate vântul, melcii se folosesc de această pânză pentru a naviga cu o viteză foarte mare. Când nu bate vântul, ei îşi pun în mişcare această pânză, bătând foarte rapid aerul cu ea, astfel încât se pot deplasa la fel de rapid. În plus, mişcarea este accelerată şi de extremitățile inferioare, scufundate în apă, care arată ca nişte aripioare.

20. Când este complet întinsă, această pânză este de o mare frumusețe. Culoarea sa este violet deschis, cu o margine de un roşu aprins, fosforescentă. Ea este divizată în compartimente egale, fiecare fiind împodobit cu un desen excelent al melcului-baston, cu vârful ascuțit orientat în jos. Pe partea opusă, aceste compartimente sunt împodobite cu desenele tuturor crustaceelor-spadă, de la cel mai mic la cel mai mare, într-o ordine perfectă. Desenele sunt făcute într-o culoare auriu-roşiatică superbă. Fiecare compartiment se termină cu un arc de boltă, împodobit pe o parte a pânzei cu o reproducere realistă a melcului-disc, iar pe partea opusă cu o reproducere în tonalități albastre a melcului-piramidă. Marginea de dincolo de arcul de boltă a părții inferioare este de un alb strălucitor, cu aceeaşi fosforescență roşie ca şi partea din față.

21. Trompa lungă prin care inspiră melcul este complet albă, cu o dungă roşie, în centrul acestei dungi sunt desenate nişte steluțe verzi-aurii. Aceeaşi trompă este folosită de melc şi pentru a-şi procura hrana, alcătuită din anumite alge oceanice care cresc la malul acestora. Printre alge există numeroşi viermişori aurii, care servesc drept suplimente nutritive. În acest fel, melcul asimilează viața tuturor speciilor care i-au precedat pe scara evoluției.

22. Acest melc posedă deja un instinct foarte puternic, făcând uneori dovada unei inteligente atât de vii încât în anumite țări, unii oameni i se închină ca unei divinități. Totul porneşte de la faptul că dacă nu este provocat sau urmărit, melcul salvează vietățile care cad în mare, fie ele oameni sau animale. Tot ce găseşte la suprafața apei, melcul prinde cu trompa sa puternică şi plasează respectivul obiect pe discul cochiliei sale, după care îl aduce la țărm. Aşa se explică de ce saturnienii din diferite țări i-au dat acestui animal superb tot felul de nume. Unii îl numesc „măturătorul oceanului”, căci nu suportă să vadă nimic plutind la suprafața apei; alții îi spun „salvatorul de vieți”, sau „lumina oceanului”, „nava vie”, „roata miraculoasă”, şi mai există încă multe asemenea denumiri.

23. Cu excepția oamenilor, acest animal aproape că nu are duşmani. Când atinge o anumită vârstă, el moare în mod natural. După moartea sa, splendida sa cochilie îşi pierde mult din frumusețe. Din acest motiv, saturnienii preferă să prindă animalul viu, după care îl omoară, pentru ca frumusețea cochiliei să nu se piardă. Dacă este ucis, animalul pluteşte la suprafața oceanului. Saturnienii îl iau şi îl duc cât mai repede la țărm. După ce ajung la destinație, ei înlătură cu abilitate carnea melcului, astfel încât să nu strice marea pânză, cu compartimentele sale. Aceasta este desprinsă apoi cu grijă de restul corpului şi întinsă. După uscare, ea este tratată cu uleiuri esențiale foarte delicate, pentru a deveni cât mai moale.

24. Din această pânză, saturnienii croiesc un fel de haine, pe care nu le poartă însă decât cei mai stimați dintre ei, considerați nişte patriarhi, în special în Herrifa. Mantaua îşi păstrează toate culorile şi desenele, dar îşi pierde luminozitatea proprie.

25. Ceea ce rămâne din carnea animalului este aproape în întregime grăsime, motiv pentru care este fiartă şi amestecată cu plante plăcut mirositoare. Se obține astfel o alifie cu efecte extraordinare, pe care nu o folosesc însă decât patriarhii.

26. Ce se întâmplă însă cu frumoasa cochilie? Aceasta este trasă cu atenție de saturnieni şi sprijinită de un zid din pământ special construit de ei, îndeosebi în grădinile patriarhilor, unde oferă o privelişte foarte plăcută. Saturnienii o privesc cu mare plăcere, şi din când în când chiar îşi oferă o plimbare pe ea. Acest lucru nu este permis însă decât foarte rar, căci majoritatea patriarhilor au o mare prețuire pentru acest ornament. Pe Saturn, bogăția este determinată exclusiv de splendoarea grădinii persoanei. Pentru a mări această frumusețe, saturnienii plasează cochilia unui melc-piramidă lângă cea a melcului-disc. Nu este de loc neobişnuit ca un patriarh să aibă o sută de asemenea ornamente aliniate în grădina sa (pe perechi, câte una din fiecare specie).

27. Nu cred că mai trebuie să vă reamintesc că tot ce aveți de făcut este să vă dați frâu liber imaginației, şi veți rămâne uimiți de măreția şi splendoarea acestor grădini. Vă asigur că un singur rând din diamantele care împodobesc cochilia: melcului-disc este mai valoros decât toate comorile unui împărat pământean, ca să nu mai vorbim de celelalte pietre prețioase şi de aurul care străluceşte, precum şi toate celelalte comori din grădinile acestor patriarhi.

28. Vom discuta despre ceilalți doi melci în capitolele care urmează. Deocamdată, vă spun Amin!

Capitolul 15

Melcul-şapte. Utilitatea practică a cochiliei sale. Masurile de greutate de pe Saturn.

1. Cel de-al patrulea melc nu este la fel de splendid ca şi melcul-disc, deşi îl depăşeşte mult ca dimensiuni. Saturnienii îl numesc de regulă „marele melc şapte”, nu pentru că ar fi alcătuit din şapte melci, ci pentru că din cochilia sa spiralată urcă în sus şapte protuberante înalte, de înălțimea unor turnuri. Cochilia principală este complet ovală, fiind asemănătoare cu un ou. Partea ascuțită a oului este întotdeauna scufundată în apă, în timp ce partea mai lată stă în sus. Spirala nu se vede din exterior, ci numai din interior, devenind din ce în ce mai groasă odată cu fiecare nou cerc. Aceste creşteri sunt aranjate astfel încât cea mai mare dintre spire se află în partea de sus a cochiliei, în centrul acesteia, în timp ce celelalte o înconjoară în ordine descendentă. Spirele seamănă cu nişte şerpi, dar sunt mai lungi şi considerabil mai late în diametru în partea de jos a cochiliei.

2. Deschizătura cochiliei este perfect rotundă, fiind direct proporțională cu mărimea acestui crustaceu. Corpul animalului umple întreaga cochilie, dar se poate dilata sau contracta (către centrul cochiliei); în funcție de aceste mişcări, el se scufundă sau se ridică la suprafața apei. Când iese la iveală, corpul este alb şi seamănă cu cel al melcilor de pe Pământ, cu mențiunea că are o trompă foarte mare, în fața celor patru antene, pe care o foloseşte foarte eficient în capturarea hranei.

3. Hrana sa este alcătuită din tot felul de alge marine. Uneori, mănâncă şi câte o caracatiță, pe care o smulge prin forță de pe fundul oceanului şi o introduce în gură. Cele două antene superioare, de mari dimensiuni, se termină cu câte un ochi, cu vederea foarte ascuțită şi care, alături de celelalte două antene, îl ajută să se orienteze în orice direcție. Când melcul descoperă o pradă, el se grăbeşte către ea şi o prinde pe loc, indiferent dacă este vorba de o

algă marină sau de o caracatiță. Pentru a putea călători, se foloseşte de cele două brațe ca nişte aripioare de dedesubtul cochiliei, cu ajutorul cărora se propulsează înainte.

4. Care este mărimea acestui melc? Diametrul lui este de 1.000 de metri. Protuberanta din centru este mai înaltă decât cel mai înalt turn de pe Pământ[13]. Diametrul la bază este de circa 40-60 de metri, îngustându-se apoi ca o piramidă către vârf. Culoarea cochiliei este albastru-verzuie. Din centrul ei pornesc dungi alb-albăstrii, care dau cochiliei aparența unui tigru. Nu există însă alte podoabe. În ceea ce priveşte protuberantele, acestea arată ca nişte melci-baston, cu deschizătura de culoare purpurie.

5. Melcul este foarte apreciat de saturnieni, care îi înlătură carnea şi îi deplasează cochilia (în maniera descrisă mai sus) până la locuințele lor, unde o îngroapă în pământ cu partea ascuțită în jos, lăsând la suprafață numai deschizătura. Ei îşi creează astfel un fel de pivnițe, foarte utile pentru păstrarea semințelor sau a fructelor.

6. Alteori, saturnienii instalează o podea în interiorul cochiliei şi fac mai multe deschizături în pereții ei, folosind-o apoi ca o locuință impresionantă. Motivul este că ea poate fi păstrată foarte curată, datorită netezimii pereților săi interiori. Podeaua este alcătuită din nisip uscat, cu care copiii lui Saturn umplu interiorul cochiliei până la nivelul deschizăturii. Deasupra nisipului sunt lipite pietre plate (ca un fel de pardoseală), întotdeauna în cea mai perfectă ordine. Asemenea pietre abundă în Herrifa. Când podeaua a fost instalată şi locuința este gata, ea arată ca un dom imens, deasupra căruia se ridică bine cunoscutele spire. Vârfurile protuberantelor spiralate sunt tăiate, pentru ca lumina să poată intra prin ele, dar şi pentru ca fumul provenit de la foc să poată ieşi în afară.

7. întrucât această specie de melci nu este foarte numeroasă în Herrifa, casele de acest tip sunt locuite de regulă numai de către patriarhii care trăiesc pe malul oceanului, întrucât melcii sunt extraordinar de masivi, transportul cochiliilor lor în, interiorul ținutului este dificil chiar şi pentru saturnieni. Ca să vă faceți o idee despre masivitatea acestor cochilii, vă pot preciza că numai grosimea pereților lor atinge 8-10 metri. Vă puteți imagina cam cât cântăresc ele,

8. Dacă forța gravitației ar fi comparabilă cu cea de pe Pământ, transportul acestor cochilii ar fi de-a dreptul imposibil, oricât de mari ar fi puterile saturnienilor. Trebuie precizat însă că o greutate de 100 de kilograme pe Pământ nu cântăreşte sub inelul lui Saturn mai mult de un kilogram. Saturnienii pot reduce şi mai mult această greutate prin mijloace artificiale, mai exact prin rarefierea aerului din interior. Metoda este folosită îndeosebi la transportul cochiliilor pe țărm. Saturnienii obişnuiesc să usuce ramuri ale arborelui-piramidă, bogate în răşini, pe care le aprind şi Se introduc în interiorul cochiliei. Din cauza combustiei, aerul din interior se rarefiază. De altfel, oamenii de pe Saturn sunt mari maeştri în aerostatică. Dar despre toate acestea vom oferi mai multe detalii în capitolele care urmează.

9. Cam atât despre melcul-şapte! Cu ajutorul imaginației, puteți vizualiza acest animal şi utilizarea cochiliei sale de către saturnieni. Veți fi probabil încă şi mai uimiți dacă vă voi spune că duritatea acestei cochilii o face practic indestructibilă. Unele din aceste cochilii de pe Saturn sunt mai vechi decât civilizația voastră. De altfel, cu cât devin mai vechi, cu atât mai rezistente devin aceste cochilii. De aceea, cele mai vechi locuințe de acest fel sunt foarte prețuite de saturnieni. Oricât de mult v-ar uimi această afirmație, nu trebuie să uitați că aceste animale gigantice sunt de-a dreptul minuscule prin comparație cu alte animale de pe planeta Saturn. Ele sunt însă şi mai mari pe Jupiter, ca să nu mai vorbim de cele care trăiesc pe soare, care nu pot fi comparate ca dimensiuni. Gândiți-vă la ceea ce vi s-a spus până acum şi aşteptați să primiți noi informații. Pentru astăzi, Amin!

[13] Reamintim ca lucrarea a fost scrisă între anii 1841-42.

Capitolul 16

Giganticul şi luminosul melc-rază. Înfăţişarea acestuia în timpul furtunilor oceanice.

1. Melcul la care ne vom referi este ultimul în ierarhia acestei specii. Simultan, el este cel mai mare şi, dintr-un anumit punct de vedere, cel mai ciudat dintre toţi. Este numit „melcul-rază” şi poate fi văzut de locuitorii de pe Saturn chiar înainte de marile furtuni, pe care le-am descris mai devreme. Forma sa este cel mai magnific lucru pe care vi l-aţi putea imagina. Nu există nimic pe Pământ cu care l-am putea compara.

2. Pentru a vă face cât de cât o idee, imaginaţi-vă un diamant mare, perfect tăiat. Cochilia acestui melc nu este circulară, ci are o sumedenie de faţete. Partea de sus este mai plată, iar cea de jos mai ascuţită, în partea superioară există câteva mii de faţete triunghiulare, aranjate într-o ordine minunată. Ele arată ca nişte solzi aurii, perfect şlefuiţi, cu o lăţime de un metru, încadraţi într-un triunghi echilateral. Triunghiurile au laturile de 6 metri şi sunt egale între ele. Singura suprafaţă care nu este triunghiulară este porţiunea din vârful cochiliei. Aceasta reprezintă o figură geometrică cu 32 de vârfuri şi este mărginită de aceiaşi solzi din aur. Aceştia sunt transparenţi, la fel ca faţetele unui diamant, şi au o duritate egală. Toate aceste faţete au capacitatea de a absorbi lumina soarelui şi a stelelor, şi de a o emite noaptea, când cerul devine ceva mai întunecat, printr-un fenomen de refracţie a razelor.

3. Care este mărimea acestui melc? Când pluteşte la suprafaţa oceanului, el ar putea cuprinde cu uşurinţă toate casele, străzile şi pieţele capitalei voastre. Grosimea cochiliei este de 20 de metri, iar lungimea ei din vârf până la bază este de 600 de metri. Diametrul ei depăşeşte de regulă o milă geografică. Deschizătura ei este eliptică şi are un diametru de 140 de metri. Prin ea, melcul îşi scoate capul masiv, care seamănă cu cel al unei morse. El îşi poate întinde atât de mult capul deasupra apei, în special în timpul furtunilor, încât pe Pământ ar putea vedea dincolo de un munte.

4. Cu toată mărimea, sa, melcul are o natură foarte blândă şi nu face rău nimănui. Se hrăneşte cu trei feluri de alimente: mai întâi, plantele acvatice, care sunt şi ele destul de mari şi se găsesc din abundenţă; în al doilea rând, cu diferiţi viermi marini; iar în al treilea rând, cu păsările care zboară deasupra oceanului, care reprezintă o delicatesă pentru el. Melcul nu mănâncă aceste păsări decât în timpul furtunilor puternice, căci pe vreme calmă stă de regulă pe fundul oceanului.

5. În nopţile întunecate, când sunt furtuni puternice, melcul se ridică la suprafaţa apei şi emite o lumină atât de puternică încât iluminează complet o suprafaţă de 100 de mile pătrate. Imaginaţi-vă că vă aflaţi pe vârful unui munte de apă ridicat de furtună până la cer şi priviţi în jur o suprafaţă de câteva mii de mile pătrate, iluminate feeric de aceşti melci care răsar ici şi colo. Vă veţi face astfel o idee palidă despre spectacolul de care au parte locuitorii acestei planete şi care devine cu atât mai impunător atunci când mai mulţi melci ies la suprafaţă în grup şi îşi ridică gâturile lungi deasupra apei oceanului, vânând păsările care zboară prin aer, O asemenea imagine îţi poate tăia respiraţia.

6. Acest melc nu este capturat de saturnieni, căci pe vreme calmă nu iese la suprafaţă, în plus, cochilia lui este prea grea pentru a putea fi transportată. De aceea, melcul atinge vârste foarte înaintate, trăind de regulă 30 de ani saturnieni. După ce moare, carnea sa putrezeşte, iar cochilia se degradează. De altfel, înainte să intre în putrefacţie, carnea îi este de regulă devorată de nişte peşti asemănători cu rechinii voştri, dar încă şi mai mult cu crocodilii.

7. Aici se încheie capitolul referitor la melcul-rază. Dacă vă veţi folosi de aceste informaţii, dar şi de imaginaţia voastră, veţi putea vizualiza cum arată acest animal.

8. În capitolul următor ne vom ocupa de un al treilea grup de crustacee, dar nu înainte de a discuta despre broaştele ţestoase. Descrierea lor vă va uimi încă şi mai mult decât cea a midiilor şi a melcilor. Deocamdată, vă spun Amin!

Capitolul 17

Noi informații despre animalele marine. Marele peşte bisorhiohiohio, asemănător cu o Balena. Transformatorul animalelor astrale spirituale marine în animale ale aerului.

1. V-am oferit până acum numeroase informaţii referitoare la această planetă, la structura sa planetară, la ţinuturi, plante şi animale, inclusiv la acea uimitoare verigă de legătură între specii pe care o reprezintă melcii. Vom continua acum descrierea într-o manieră cât mai comprehensibilă, dar fără a mai insista foarte mult asupra speciilor individuale. Ne vom referi mai degrabă la aspectele esenţiale şi vom oferi o privire de ansamblu asupra celorlalte aspecte.

2. În consecinţă, vom descrie în treacăt animalele care trăiesc în apă, după care ne vom întoarce atenţia asupra locuitorilor aerului. Nu vom insista foarte mult asupra lor, dar nici asupra animalelor care trăiesc pe uscat, pentru a ajunge cât mai curând la fiinţele umane care trăiesc pe această planetă. Deocamdată, vă propun să ne întoarcem la animalele acvatice.

3. V-am oferit o descriere detaliată asupra marilor mase de ape şi a oceanelor imense care există pe Saturn. După cum ştiţi foarte bine de pe planeta voastră, cele mai mari şi mai puternice animale trăiesc în apă. La fel se petrec lucrurile şi pe Saturn. Evident, speciile şi clasele de animale care trăiesc aici sunt destul de diferite de cele de pe Pământ, şi de multe ori nu există nici o asemănare între ele. În ce ne priveşte, ne vom referi numai la câteva, începând cu cele care aparţin imensei familii a peştilor.

4. Cel mai mare dintre toţi peştii de pe Saturn poartă numele de *bisorhiohiohio*. El este echivalentul balenei de pe Pământ, dar forma sa este cu totul diferită. Acest peşte are un cap complet rotund, cu o înălţime de 200 de metri. Altfel spus, el seamănă cu o minge cu diametrul de 200 de metri, cu o deschizătură la mijloc. Capul nu are dinţi sau bronhii. În partea de sus şi în cea de jos a acestei guri imense nu există decât două discuri complet plate, rotunde şi dure. în apropierea gâtului începe o limbă dublă, lungă şi pliabilă, pe care peştele o foloseşte pentru a împinge hrana zdrobită de cele două discuri în interiorul gâtului. Evident, imensul corp al animalului este conectat la acest cap. Un peşte adult are o lungime a corpului de aproximativ 6 kilometri şi o înălţime de 3 kilometri, de la zona abdominală la aripioarele dorsale. Diametrul său maxim atinge 2 kilometri, în plus, peştele are o coadă de 2 kilometri lungime, de care se foloseşte pentru a cârmi. Pe spatele său există nişte aripioare uluitor de puternice, care depăşesc 200 de metri în diametru. În zona abdominală mai există două braţe înotătoare, similare cu cele ale focilor şi morselor de pe Pământ.

5. Dacă veţi face efortul să vă imaginaţi peştele *bisorhiohiohio,* vă veţi da cu uşurinţă seama că dacă acest peşte ar zăcea pe un ţărm de pe Pământ, cu aripioarele întinse, el ar putea concura cu succes cu un munte de înălţime medie. Chiar şi saturnienii numesc acest animal: muntele înotător, insula înotătoare sau ţinutul înotător. Unii îi spun chiar planeta din apă.

6. Se pune întrebarea firească: pot oare saturnienii să prindă acest peşte? Răspunsul este nu, căci fiecare saturnian are un respect imens pentru acest animal. Când peştele vede că se apropie un obiect, el îşi ridică imensul cap sferic şi călătoreşte cu toată viteza către obiectul respectiv, pe care îl zdrobeşte cu imensa putere a capului său, după care îl introduce în gură. Din fericire, habitatul natural al acestui peste sunt regiunile polare, care sunt mult mai puţin accesibile saturnienilor decât regiunile polare de pe Pământ, din cauza gheţurilor şi zã-

pezilor permanente. De aceea, foarte rar se întâmplă ca un asemenea peste să fie văzut de un om de pe Saturn. De altfel, dacă este zărit, acest lucru este considerat un semn rău. De aceea, oamenii se retrag cât mai mult în interiorul continentului, căci sunt convinşi că acest peşte a fost trimis de spiritele rele ale apelor pentru a-i distruge. Nimeni nu mai îndrăzneşte multă vreme să pună piciorul în locul unde a fost zărit pestele. De altfel, acesta este motivul pentru care partea nordică a planetei este aproape nepopulată de oameni.

7. Aţi putea pune o altă întrebare: atunci, care este scopul real al acestui peşte? El reprezintă ultimul organ care acceptă materia astral-spirituală a animalelor acvatice, pe care o redistribuie către toate animalele ce trăiesc în aer. Toate speciile de animale care trăiesc în aer pe această planetă îşi au sorgintea în acest peşte, motiv pentru care peştele nu poate dispărea. În această privinţă, el seamănă mai degrabă cu o mică planetă decât cu un animal; se ştie că planetele reprezintă organisme vii prin care trec şi se dezvoltă nenumăratele specii la nivel spiritual. Acelaşi lucru este valabil şi cu balena care trăieşte pe Pământul vostru, deşi într-o măsură mult mai mică, întrucât balena nu pregăteşte decât apariţia păsărilor polare, în timp ce peştele de pe Saturn pregăteşte apariţia tuturor zburătoarelor de pe planetă. Altfel spus, în interiorul acestui peşte, sufletele animalelor acvatice sunt transformate în suflete ale păsărilor care urmează să se nască.

8. Aşa se explică de ce acest peşte este cel mai mare şi cel mai interesant de pe întreaga planetă. În afara lui, există nenumărate specii de peşti şi de amfibii de toate felurile imaginabile, diferite între ele în ceea ce priveşte mărimea, forma şi utilitatea. Pe lângă acest peşte gigantic, mai există cel puţin o sută de specii care pot fi comparate cu balenele voastre. Descrierea acestora nu ar servi însă scopului pe care Mi l-am propus în revelarea acestei planete în faţa voastră. De altfel, dacă aţi fi mai treziţi din punct de vedere spiritual, v-ar fi uşor să descoperiţi singuri toate detaliile necesare, nu numai în ceea ce priveşte planeta Saturn, dar şi toate celelalte planete, fără să mai aşteptaţi atâtea explicaţii din partea Mea.

9. Odată cu acest capitol am încheiat informaţiile referitoare la animalele acvatice care trăiesc pe Saturn, aşa că ne vom întoarce acum atenţia asupra zburătoarelor, care sunt mult mai interesante decât peştii.

Capitolul 18

Insectele zburătoare. Musca ce trăieşte pe Saturn. Steaua zburătoare. Fluturele-grăunte gigantic şi utilitatea aripilor sale.

1. Dacă veţi privi Pământul pe care locuiţi, veţi constata că pe el zboară nu numai păsările, ci şi numeroase specii de animale înaripate care vă sunt familiare sub numele de insecte. Aceste creaturi există în număr la fel de mare şi pe Saturn, într-o mare varietate de specii. La fel ca şi pe Pământ, musca[14] este una din cele mai importante insecte. De altfel, acesta este unicul animal de pe Saturn care seamănă leit cu echivalentul său de pe Pământ, deşi de-a lungul râurilor şi lacurilor poate fi întâlnită o specie mai mare de muşte. Acestea din urmă au o culoare alb-albăstruie în timpul zilei. După apusul soarelui, când devin foarte active, ele luminează ca nişte stele sau ca muştele-lanternă *(genera Fulgora Laternaria)* care trăiesc în America şi în alte ţări tropicale din sud. Evident, această specie mai mare de muşte saturniene depăşeşte în luminozitate muştele de pe Pământ, din cauza dimensiunii lor, dar şi datorită faptului că lumina lor este albă. Noaptea, saturnienii se amuză privind jocul acestor lumini prin aer, când mii de muşte îşi încrucişează traiectoriile.

[14] Vezi „Musca” de Jakob Lorber

2. Acest animal merită studiat cu atenție, căci aparține clasei zburătoarelor. Un alt tip de insectă, care nu poate fi găsit decât pe Saturn, este aşa-numita „stea zburătoare”. Insecta îşi desfăşoară activitatea vitală numai noaptea. Habitatul ei în timpul zilei este bine cunoscutul arbore-piramidă. După apusul soarelui, ea oferă un adevărat spectacol saturnienilor, când dintr-un arbore se ridică în aer mii de asemenea stele zburătoare.

3. De ce i se spune acestei insecte „steaua zburătoare'? Deoarece pe părțile laterale ale corpului ei rotund şi puțin alungit ea are câte trei aripi piramidale ascuțite, care strălucesc foarte puternic. Când toate aripile sunt întinse, ele dau insectei o formă de stea cu şase colțuri. Cum aceste animale nu zboară niciodată prea departe de locuința lor, arborele-piramidă este iluminat feeric noaptea, când mii de asemenea insecte zboară haotic în jurul lui.

4. Mai există şi alte insecte care emit noaptea lumini de diferite culori. Lumina lor nu este însă la fel de puternică, iar dimensiunile lor sunt considerabil mai mici. De aceea, saturnienii le acordă mai puțină atenție. Există de asemenea şi o serie de păsări ale căror pene strălucesc puternic, în special atunci când zboară.

5. Întrucât nu există alte aspecte interesante legate de lumea insectelor, ne vom îndrepta în continuare atenția asupra lumii păsărilor. Dar înainte de aceasta, vom face un scurt popas în universul fluturilor.

6. La fel cum fluturii de pe Pământ poartă pe aripile lor cele mai frumoase culori şi desene, cei de pe Saturn sunt încă şi mai reuşiți. Unul din fluturii cei mai bine cunoscuți este aşa-numitul corn, cel mai mare şi mai superb dintre toți fluturii care trăiesc pe acest corp ceresc. Când îşi întinde aripile, el acoperă cu ele nu mai puțin de 1570 de metri pătrați. Corpul său are o lungime de aproximativ 40 de metri şi un diametru de aproape 2 metri. Picioarele sale sunt mai puternice decât cele ale unui elefant de pe Pământ. Fiecare picior are şase membre şi poate fi extins la dorință. Antenele seamănă mai degrabă cu doi plopi care ies din capul fluturelui. Ele au un fel de ramuri dispuse la intervale egale, de o parte şi de alta, într-o manieră la fel de ordonată ca şi crengile coniferelor. Trompa este mai lungă şi mai puternică decât cea a unui elefant terestru. Dacă ne-am lua după corpul său, această creatură ar părea extrem de robustă. În realitate, ea este cât se poate de sfioasă, fiind foarte greu de prins, cu atât mai mult cu cât zborul său este foarte rapid.

7. Cele mai îndemânatice în prinderea acestui fluture sunt tinerele fete de pe Saturn, căci ele pot pluti mult mai uşor în aer decât bărbații. Pentru a-şi atinge scopul, ele folosesc o pereche de aripi artificiale, cu ajutorul cărora urmăresc fluturele cu mare viteză. Când reuşesc să-l prindă în aer, ele se bucură foarte tare, căci folosesc toate accesoriile fluturelui pentru a-şi decora hainele. Cu greu veți putea găsi o altă planetă pe care femeile, mai ales cele din tânăra generație, să pună un preț atât de mare pe hainele cochete. Pentru a înțelege mai bine de ce este atât de prețuit acest fluture, trebuie să-i descriem pe scurt splendoarea de-a dreptul supranaturală. Aripile sale sunt complet pătrate, cu nişte vârfuri ascuțite în partea din față. Acestea au o lungime de 3 metri şi seamănă cu nişte săbii late.

8. Partea superioară a aripilor arată ca aurul fin şlefuit, cu o tentă trandafirie. De această suprafață aurie atârnă o serie de pene mari, în toate culorile posibile. Aceste culori au o strălucire metalică şi se schimbă la cea mai mică mişcare a fluturelui. Penele sunt astfel ataşate de suprafața aripii încât din aranjamentul lor rezultă cele mai frumoase desene. Nici acestea nu au o natură permanentă, aşa cum se întâmplă cu fluturii voştri. Forme noi, complet diferite şi de o mare frumusețe apar continuu, cu fiecare mişcare a fluturelui (care duce inclusiv la schimbarea culorilor). Marginile aripilor sunt împodobite cu pene similare cu cele din coada păunilor de pe Pământ, dar mult mai mari şi cu culori mai strălucitoare. Partea inferioară a aripilor este tot aurie, dar cu o tentă verzuie. Picioarele animalului au şi ele ataşate pene de o rară frumusețe, la fel ca şi întregul corp. Dar cele mai reuşite părți ale fluturelui sunt antenele sale, foarte strălucitoare, părând confecționate din aur transparent. Ele reflectă toate

culorile imaginabile odată cu fiecare mişcare a fluturelui, ca un diamant şlefuit în nenumărate faţete, la care se adaugă aceleaşi pene care există şi pe aripi. Trompa este uimitor de albă şi împodobită cu panglici care depăşesc curcubeul în splendoarea culorilor.

9. Ochii acestui fluture sunt cele mai minunate lucruri imaginabile. Au o strălucire atât de mare încât nu te poţi uita direct la ei, la fel cum nu te poţi uita la soare decât atunci când răsare sau când apune. Când fluturele este ucis, splendoarea acestor ochi dispare însă. De aceea, saturnienii nu îi preţuiesc atât de mult, scoţându-le lichidul interior. Prin anumite operaţiuni, femeile de pe Saturn pregătesc din ochii astfel storşi nişte sacoşe transparente şi extrem de durabile, pe care le folosesc cochetele planetei, la fel cum fac pe Pământ adeptele modei. Saturnienii folosesc absolut toate părţile acestui fluture, cu excepţia corpului dezgolit.

10. De ce au aceste bijuterii o valoare atât de extraordinară? Din trei motive: mai întâi, din cauza rarităţii sale; această creatură superbă este foarte greu de întâlnit, în al doilea rând, penele sale sunt foarte durabile, femeile de pe Saturn considerându-le chiar indestructibile, în al treilea rând, penele sunt foarte uşoare şi îşi păstrează întreaga splendoare după moartea animalului.

11. Mai există şi o specie de păsări ale căror pene sunt similare celor ale acestui fluture. Ele sunt vândute de anumiţi profitori de pe Saturn ca fiind pene ale fluturelui, dar există experţi bine antrenaţi care le pot deosebi de cele reale, la fel cum pe Pământ bijutierii pot deosebi un fals de o bijuterie autentică. Când despre escroc, dacă acesta cade în mâinile femeilor cărora le-a vândut falsul, este vai de capul lui! Femeile ascut capul penei şi îl zgârie pe falsificator cu ele, astfel încât să nu mai îndrăznească pe viitor să vândă cuiva imitaţii. Apoi, nimeni nu mai cumpără nimic de la un negustor care poartă asemenea cicatrice.

12. Acesta a fost faimosul fluture. Aţi aflat cum este capturat el şi la ce este folosit, Nu este necesar să menţionăm inclusiv cum sunt folosite penele sale de către femeile de pe Saturn, dar în treacăt, putem spune că anumite cochete, foarte orgolioase, îşi acoperă întregul corp cu aripile fluturelui, astfel încât atunci când te uiţi la ele ai zice că priveşti fluturele însuşi. Nu cred că trebuie să vă spun mai multe, căci afişarea vanităţii nu-Mi este mai plăcută pe Saturn decât pe Pământ.

13. Evident, în afara acestui fluture mai există nenumărate alte specii, de toate culorile, felurile şi mărimile, lucru de care probabil v-aţi dat deja seama, ţinând cont de varietatea care există pe această planetă.

Capitolul 19

Diferite tipuri de lilieci. Vaca zburătoare. Panglica zburătoare. Comerţul cu bijuterii pe Saturn.

1. Înainte să discutăm despre speciile propriu-zise de păsări, ne vom ocupa de un animal zburător care pe Pământ aparţine clasei liliecilor *(chiroptera),* animale cu membre modificate, acoperite cu o membrană din piele, care le servesc drept aripi. Există asemenea animale pe Saturn? Evident că da, şi încă într-o măsură mult mai mare decât pe Pământ. Nu este vorba de lilieci în adevăratul sens al cuvântului, ci de un fel de creaturi care au aripi asemănătoare cu ale acestora. Dacă ar fi să ne ocupăm exclusiv de aceste animale, am avea nevoie de nu mai puţin de 10.000 de pagini. Nefiind în intenţia noastră acest lucru, ne vom ocupa numai de câteva specii din această clasă, tratându-le pe celelalte la modul general.

2. Unul din cele mai ciudate animale din această categorie este aşa-numita „vacă zburătoare”. Aceasta este extraordinar de frumoasă, având mărimea unui bou obişnuit de pe Pământ, cu diferenţa că are o coadă lungă de un metru. Are înălţimea de 1,30 m şi nişte gheare uimitor de albe. Are spatele roşu şi burta verde deschis. Pielea are un luciu al ei, la fel ca şi

catifeaua cea mai fină de pe Pământ. Capul seamănă mult cu cel al unui ogar, dar are o culoare complet diferită. Capul şi gâtul au o culoare albastru deschis, care se transformă în roşu pe măsură ce avansăm către spate. Partea inferioară a capului este de un albastru închis.

3. În locul picioarelor din faţă, animalul are două braţe lungi, pe partea dreaptă şi pe partea stângă, care, atunci când sunt întinse, au un diametru de 12 metri. O membrană amplă uneşte aceste membre cu cele din spate; când animalul nu zboară, ea stă încreţită. Fiecare braţ are trei membre. Când nu sunt deschise, braţele se suprapun atât de perfect peste corp încât aproape că nu pot fi observate, nici chiar din apropiere. Când vaca zburătoare îşi întinde aripile ca să îşi ia zborul, ea capătă o înfăţişare foarte frumoasă. Pielea braţelor este de un alb strălucitor. Fiecare braţ are la capăt câte patru degete cu unghii ascuţite, cu ajutorul cărora prinde obiectele. Pielea membranei arată ca aurul fin şlefuit şi este împodobită cu puncte de un roşu deschis şi cu dungi la intervale regulate, care se încrucişează din când în când. Marginile membranei sunt colorate în culorile curcubeului şi se termină cu nişte dungi de un alb strălucitor, cu o lungime de 75-80 de centimetri, care strălucesc precum irizaţiile pe sticlă.

4. Ochii vacii zburătoare au o vedere foarte ascuţită, iar la apus strălucesc la fel ca diamantele. Botul său este de un roşu închis, iar gura este trandafirie. Are un şir numeros de dinţi, care arată la fel ca cele mai pure cristale. Limba animalului este de un roşu aprins şi este foarte lungă, putând fi folosită în multe scopuri, cum ar fi spălarea feţei şi curăţarea întregului corp, care este extrem de flexibil. Îşi mai poate folosi limba pentru a bea apă, lipăind la fel ca şi câinii pe Pământ. Când îşi scoate limba pe întreaga sa lungime, lucru care se petrece tot timpul atunci când zboară, vaca zburătoare scoate un şuierat puternic, care se aude până departe.

5. De ce i-au spus localnicii acestui animal „vaca zburătoare”? Deoarece între picioarele din spate are un uger cu patru sfârcuri, care se umple cu un lapte extrem de gustos atunci când are pui. Din acest motiv, saturnienii capturează frecvent aceste vaci, pe care le îmblânzesc şi le ţin pe lângă casă, la fel ca pe alte animale domestice. De altfel, acest lucru se dovedeşte foarte uşor, căci animalul este foarte docil. Femela face şase pui, din care unul singur este mascul. Când ajunge la maturitate, acesta arată diferit de femele, în sensul că uterul este înlocuit de un scrot, iar pe cap are un corn mic, de culoare albă, uşor înclinat către spate. Cornul este plasat între cele două urechi clăpăuge.

6. Cu ajutorul fanteziei, nu vă va fi greu să vă imaginaţi felul în care arată acest animal. Probabil că vă întrebaţi: de ce este considerat acest animal atât de frumos şi care este scopul său? Iată ce vă răspund Eu: dacă admiraţi florile de pe Pământ, nu sunteţi tentat să vă întrebaţi de ce sunt acestea atât de frumoase şi care este scopul lor? Nu ar fi mai simplu ca seminţele lor să dea naştere unor flori obişnuite, fără atâtea forme şi culori atrăgătoare? La asemenea întrebări nu puteţi primi răspunsuri precise, căci în ceea ce priveşte frumuseţea acestor creaturi, raţiunile ei nu pot fi înţelese de voi, ci numai de cei care dispun de lumina şi de înţelepciunea Mea. De aceea, mulţumiţi-vă cu răspunsul că Eu, Binele suprem şi Creatorul preaînţelept al tuturor lucrurilor, am avut raţiunile Mele atunci când am creat aceste forme atât de atrăgătoare.

7. Acum, că am terminat cu această creatură, ne vom îndrepta atenţia asupra unei alte zburătoare. Saturnienii numesc acest animal „panglica zburătoare”, sau chiar „frânghia zburătoare”. De unde provine acest nume? Dacă îl vom privi cu atenţie, explicaţia va veni de la sine. Corpul său seamănă foarte bine cu cel al unei maimuţe de pe Pământ. Animalul merge pe picioarele din spate, ridicat, la fel ca oamenii. Labele din faţă sunt foarte lungi şi sunt echipate cu o membrană zburătoare, care face legătura cu picioarele din spate. Când nu zboară, animalul se foloseşte de labele din faţă la fel ca o maimuţă. Când stă ridicat în picioare, el atinge o înălţime de 6 metri, iar când merge în patru labe, de 3 metri. Corpul panglicii zbură-

toare nu are nimic excepțional. Singura mențiune care trebuie făcută este că zona abdominală este de un albastru deschis, iar pe spate are o lână de un roşu închis.

8. Ce anume deosebeşte atunci acest animal? El are o coadă lungă, pe care nu şi-o întinde decât atunci când zboară. Când merge pe pământ, el îşi încolăceşte coada atât de bine încât aceasta se odihneşte deasupra vertebrei coccigiene, ca şi cum ar avea o protuberantă rotundă la spate. Un animal matur are o coadă de aproximativ 180-200 de metri lungime, cu o lățime de 75 de centimetri. Ea este însă atât de subțire încât atunci când este încolăcită, diametrul ei nu depăşeşte 45 de centimetri. Coada are nişte fibre interioare sensibile, care permit încolăcirea ei la voință. Fiind complet lipsită de oase, ea nu reprezintă de fapt decât o prelungire a pielii spatelui. Culorile ei sunt culorile curcubeului şi este acoperită cu o lână fină, care o face să semene cu catifeaua de velur. Acum ştiți de ce i se spune „panglica zburătoare".

9. Rareori veți găsi însă animale care să mai fie în posesia cozii, căci saturnienii le vânează intens, prinzându-le cu uşurință, căci în timpul zilei ele nu zboară. După ce le prind, ei nu le fac nimic altceva decât că le taie coada, pe care o folosesc ca podoabă pentru îmbrăcăminte, în special aristocrații. Evident, cele care se împodobesc cu aceste ornamente sunt în primul rând femeile, după tratarea cozii cu anumite uleiuri parfumate speciale, pentru a o face mai pliabilă şi mai durabilă, cam la fel cum se petrec lucrurile cu pielea pe Pământ. De regulă, coada este folosită ca poşetă, dar poate fi şi înfăşurată în jurul şoldurilor. De aceea, animalul este întotdeauna binevenit printre saturnieni, care îl prind şi îl îmblânzesc, căci coada sa are putere de regenerare.

10. Cei care cresc aceste animale sunt în special negustorii de bijuterii. Şi cum prețul lor depinde de lungimea cozii, cei mai puțin cinstiți dintre ei lipesc două sau trei asemenea cozi mai scurte, vânzându-le ca fiind o singură bucată. Când aceste înşelătorii sunt descoperite, femeile îi pedepsesc cu asprime pe negustori.

11. Pe Saturn, se întâmplă de multe ori ca femeile să domine bărbații, care sunt foarte îndrăgostiți de ele, pierzându-şi capul, la fel ca pe Pământ. De aceea, bărbații sunt mai supuşi, fiind de multe ori păcăliți, din cauza orbirii lor, aflându-se întru totul la dispoziția acestor femei extrem de conştiente de poziția lor. Trebuie să recunoaştem însă că prin comparație cu femeile de pe Pământ, cele de pe Saturn sunt infinit mai modeste şi mai gospodine. Aceasta este o altă explicație pentru care bărbații sunt atât de topiți după ele, acordându-le tot felul de privilegii. Când vom vorbi despre saturnieni, vom discuta mai detaliat acest subiect. Deocamdată, să revenim la animalele noastre.

Capitolul 20

Animalele zburătoare lipsite de penaj. Lumea păsărilor. Găina de apă, Behor: una din speciile mari de pe Heron. Mesagerul cerului. Ciripitul acestor păsări. Cântecele şi muzica saturnienilor.

1. Aşa cum spuneam, numărul speciilor de zburătoare de pe Saturn este atât de mare încât ne-ar trebui 10.000 de pagini numai pentru a le preciza numele. Formele lor sunt de regulă extraordinar de frumoase. Aproape toate patrupedele şi peştii de pe Saturn, uşor modificate, se regăsesc printre aceste zburătoare. Este ca şi cum toate animalele de pe Pământ, sălbatice şi domestice, toate amfibiile şi animalele marine, ar avea aripi, la fel ca liliacul; am avea atunci lei înaripați, cai, boi, elefanți, tigri, hiene, etc., toate înaripate. Dacă pe Pământ acest lucru pare imposibil, pe Saturn el este cât se poate de real, cu mențiunea că animalele înaripate sunt considerabil mai mici decât echivalentele lor terestre sau acvatice.

2. Cred că până acum, v-ați făcut deja o idee în legătură cu toate viețuitoarele de pe Saturn. Partea cea mai plăcută este că toate aceste creaturi sunt cât se poate de blânde. Prin

puterea voinței, saturnienii controlează elementele şi cele mai multe dintre animale. Numărul celor care au reputația lui *bisorhiohiohio* este foarte mic.

3. După ce am ajuns la concluzia că animalele zburătoare fără penaj care trăiesc pe Saturn este foarte mare, iar formele lor incredibil de variate, se pune întrebarea: „Dacă există atât de multe viețăți zburătoare pe această planetă, cum pot supraviețui ele? Dacă toate aceste animale şi-ar lua zborul, ar însemna că întregul spațiu aerian al planetei va fi ocupat”. Această grijă este complet nelalocul ei. Gândiți-vă numai la mărimea acestei planete, de peste o mie de ori mai mare decât Pământul, cu peste 70 de continente, din care câteva au mărimea întregului Pământ. Nici pe planeta voastră oamenii nu au probleme cu înghesuiala, chiar dacă pe pământ, în aer, în apă şi sub pământ există milioane de creaturi de toate felurile. La fel cum oamenii de pe Pământ nu sunt foarte deranjați de animale, nici locuitorii de pe Saturn nu se sinchisesc prea mult de ele. Deşi există atât de multe specii diferite pe această planetă, veți vedea chiar mai puține animale rătăcind prin natură ca pe Pământ, unde toate viețățile se mişcă în cercuri mult mai mici decât pe Saturn.

4. Pentru a vă face o idee mai clară în legătură cu vastitatea acestei planete, aş dori să vă repet ceea ce v-am spus despre distanța dintre două locuințe ale saturnienilor. Acelaşi principiu se aplică în toate circumstanțele de pe această planetă imensă: toate viețățile au suficient spațiu de manevră. Disputele legate de granițe şi teritorii sunt practic inexistente pe acest corp ceresc.

5. A trebuit să vă spun toate aceste lucruri, ca să nu cădeți victimă neîncrederii atunci când vă voi spune câte animale există în aer şi pe uscat pe Saturn.

6. Acestea fiind spuse, să ne îndreptăm acum atenția asupra păsărilor! Ştiți cât de bogată este această specie, chiar şi pe planeta voastră micuță, dacă ar fi să le numărați pe toate, de la struțul cel mare şi până la minusculele păsări-colibri. Vă puteți imagina cam ce trebuie să existe pe suprafața imensă a planetei Saturn! Aici există un număr de câteva mii de ori mai mare de specii de păsări ca pe Pământ. Dacă doriți să aflați numărul acestor specii, vă pot spune doar atât: dacă pe Saturn nu ar exista decât o singură pereche din fiecare specie (un mascul şi o femelă), în total ar exista 240 de milioane de păsări. Evident, păsările care există în anumite regiuni nu seamănă deloc cu cele care trăiesc în alte regiuni. Mai mult, cele care trăiesc în nordul unei țări nu seamănă cu cele din sudul aceleiaşi țări, chiar dacă aparțin aceleiaşi specii. Spre exemplu, există pe Saturn o găină de apă care este foarte bine cunoscută. Ea arată însă complet diferit în apele din sud față de cele din nord. Practic, toate speciile de păsări, sălbatice sau domestice, arată diferit în ceea ce priveşte forma, culoarea şi utilitatea, între sudul şi nordul țării, dar şi între regiunile din est şi cele din vest.

7. Vă dați seama că ar fi imposibil să notăm toate numele acestor creaturi într-o viață de om. Încă şi mai imposibil ar fi să descriem fiecare pasăre individuală conform speciei, cu toate atributele şi cu utilitatea sa. De aceea, ne vom ocupa foarte pe scurt doar de prima şi cea mai mare pasăre care există pe Saturn în lumea animalelor cu pene.

8. Numele acestei păsări este *behor,* care înseamnă „nava aeriană”. Dacă ar exista pe Pământ, această pasăre ar ocupa mai mult spațiu decât cel mai mare avion transatlantic, chiar dacă nu am ține seama de ecartul aripilor sale, Când pasărea se află în zbor sau are aripile întinse, distanța dintre vârfurile lor ar necesita o oră bună de mers pentru a fi parcursă. Numai axul central al unei pene are un diametru mai mare decât al celui mai bătrân stejar de pe Pământ, în plus, lungimea unei pene de la bază până la vârf este de 1.200 de metri. Pasărea are două picioare lungi şi puternice. Atunci când stă la sol, picioarele ei sunt comparabile - ca proporție - cu cele ale unui bâtlan pe Pământ. La ce îi folosesc însă aceste picioare disproporționat de lungi? Este uşor de bănuit: behorul este o pasăre acvatică, iar habitatul în care îşi găseşte hrana este țărmul oceanului, unde pescuieşte peşti. Practic, ea nu poate fi găsită nici-

odată pe uscat; fie stă cu picioarele în apă, fie zboară pe deasupra apei. Aşa se explică numele de „navă zburătoare” pe care i l-au dat saturnienii.

9. Este această pasăre frumoasă? Răspunsul este de data aceasta negativ. Ea seamănă cu un bâtlan, la o scară mai mare. Penele sale sunt cenuşii sau maronii închise. Capul şi ciocul seamănă cu cele ale unei gâşte, dar proporțional mai mari. Un peşte de mărimea unui rechin terestru este devorat de această pasăre la fel de uşor cum ați mânca voi o căpşună. Cred că ați înțeles acum care este forma şi mărimea păsării.

10. Unii s-ar putea întreba: este această pasăre atât de mare periculoasă în vreun fel? Nici un pic. Behorul este foarte temător şi îşi ia imediat zborul atunci când de el se apropie vreun om, fie el şi un copilaş. De altfel, mărimea sa este înşelătoare, având legătură mai mult cu penele sale decât cu pasărea propriu-zisă. Dacă ar fi să o curățăm de pene, ea nu ar cântări mai mult decât cea mai slabă dintre femeile de pe această planetă.

11. Am spus cam tot ce era de spus în legătură cu această pasăre, cea mai mare de pe planeta Saturn. La fel ca în cazul celorlalte păsări, şi aceasta are varietăți diferite în funcție de regiunea în care poate fi găsită, în ceea ce priveşte mărimea, culoarea şi forma.

12. Următoarea pasăre în ierarhia evoluției este cea mai ciudată şi este numită de localnici „mesagerul cerului”. Ea seamănă cu un porumbel alb de pe Pământ, dar de 500 de ori mai mare. Saturnienii cred că ea zboară încontinuu, căci nimeni nu a văzut vreodată un „mesager al cerului” la sol sau aşezat undeva. Ei au parțial dreptate. Pasărea nu se odihneşte nicăieri pe pământ, zburând la o altitudine mai mare sau mai mică. Când i se face foame, ea zboară cu mare viteză către țărmul oceanului, căutându-şi hrana în locuri inaccesibile în general oamenilor. Se hrăneşte cu un muşchi alb, care creşte pe stâncile de pe malul mării.

13. După ce mănâncă şi îşi recapătă astfel puterile, pasărea zboară din nou deasupra pământului, la mare înălțime. De regulă, acest lucru se petrece dimineața, înainte de răsăritul soarelui, motiv pentru care în anumite zone de pe Saturn este numită şi „mesagerul soarelui”.

14. Atunci când zboară, pasărea scoate cele mai fermecătoare triluri, infinit mai frumoase decât cele ale privighetorii de pe Pământ. Din acest motiv, femeile o mai numesc şi „veselul cântăreț al dimineții”.

15. Deşi apare destul de frecvent în ținuturile din apropierea oceanului, oamenii nu obosesc să o privească şi să o asculte, chiar şi după ce îi pierd urma. Sunt momente când saturnienii sunt atât de copleşiți de farmecul cântecelor ei, încât ar fi tentați să i se închine cu o reverență religioasă, dacă spiritele angelice care îi ghidează le-ar permite acest lucru.

16. Acest lucru nu este posibil, între altele, şi pentru că pasărea are un instinct ieşit din comun. Nimic nu suportă ea mai puțin decât să fie privită de oameni. Chiar dacă saturnienii o zăresc uneori la mare distanță, ei pot fi siguri că pasărea va dispărea curând din câmpul lor vizual. Aşa se şi explică de ce locuieşte ea în locuri inaccesibile oamenilor.

17. Uluitor este zborul incredibil de rapid al păsării în anumite momente. Dacă a ajuns la o anumită înălțime, ea poate parcurge cu uşurință l .000 de mile geografice în numai o oră. Când zboară noaptea, ea poate fi zărită pe cer din cauza luminii albe pe care o emană. Şi cum zboară la o altitudine foarte mare, ea poate fi cu uşurință confundată cu o stea căzătoare. De altfel, deasupra uscatului ea zboară de preferință noaptea, când devine un veritabil spectacol pentru saturnieni. Unii dintre ei sunt atât de îndrăgostiți de acest spectacol încât se întind noaptea pe vârful unei coline fără copaci, pentru a putea privi fără obstrucții zborul acestei păsări.

18. Mai există o particularitate specială: dacă două sau trei păsări zboară în linie dreaptă, cu viteză foarte mare, ele generează un sunet foarte pur datorat despicării aerului. Când mai multe păsări zboară în acest fel în aceeaşi direcție, fiecare dintre ele generează un sunet diferit de al celorlalte. Este ca şi cum cineva ar cânta la un instrument cu corzi, mai întâi în pianissimo, apoi treptat în fortissimo, şi din nou în pianissimo.

19. Acesta este un alt motiv pentru care saturnienii iubesc atât de mult această pasăre. Ei adoră muzica şi armonia, dar nu se pricep prea mult să cânte. Au nişte instrumente foarte simple, aproape primitive, dar au în schimb voci foarte bune. De regulă, femeile cântă vocal, iar bărbații le acompaniază la coarde. Dacă au norocul să descopere o coardă care vibrează, aceşti cântăreți de ocazie se amuză multă vreme încercând toate tonalitățile ei. Dacă ea se rupe, le este însă foarte greu să găsească o altă coardă care să producă efecte muzicale. Dar despre toate aceste lucruri vom discuta mai multe la timpul potrivit, întrucât nu mai avem nimic de comentat în legătură cu mesagerul cerului, ne vom îndrepta în continuare atenția asupra altor zburătoare cu pene de pe Saturn.

Capitolul 21

Cântăreții de deasupra râurilor şi lacurilor. Maeştrii artei fugii. Cântărețul nordic al aerului. Cea mai eficientă muzică.

1. Speciile de păsări despre care vom discuta în continuare sunt numite generic „cântăreții de deasupra râurilor şi lacurilor”. Le-am mai menționat până acum o dată, amintind de trilurile lor fermecătoare. Le vom dedica de această dată ceva mai multă atenție, şi vom începe cu forma pe care o au. Aceste păsări seamănă într-o oarecare măsură cu lebedele de pe Pământ, dar sunt de 20-30 de ori mai mari, iar gâtul lor nu este chiar atât de lung, fiind în schimb mult mai gros. La fel, capul lor este proporțional mai mare decât cel al unei lebede.

2. Aceste păsări au un laringe extrem de flexibil, aflat în contact cu limba lor, care are o mare mobilitate. În raport cu restul corpului, au nişte plămâni foarte mari şi elastici, cu o mare capacitate respiratorie. Ele sunt adevărații muzicieni ai acestei planete, ascultați cu toate ocaziile posibile. Păsările nu repetă niciodată acelaşi tril pe care l-au cântat. Deşi cântă ani de zile, nu repetă niciodată o melodie de două ori.

3. Dar nu acest lucru este cel mai surprinzător în ceea ce priveşte arta muzicală a acestor cântăreți acvatici. Când se adună împreună mai multe păsări (lucru care se petrece îndeobşte, căci le place să cânte în cor), nu veți auzi niciodată nici măcar o singură disonanță, nici un sunet dizarmonios. Dacă una dintre ele începe să cânte, nu trece mult şi ei i se alătură o a doua, o a treia, etc., fără să repete însă - aşa cum spuneam - aceeaşi melodie. Deşi fiecare pasăre cântă „pre limba ei”, instinctul le face să cânte într-o armonie desăvârşită, chiar dacă alcătuiesc un cor de 30 de păsări, sau mai multe.

4. Cântecul lor ar fi un adevărat balsam pentru urechile celor care iubesc fugile. Melodiile lor nu numai că aduc în discuție noi şi noi teme, dar acestea sunt modulate şi îşi schimbă tonalitatea de bază atât de brusc încât nici cel mai mare compozitor de pe Pământ nu ar reuşi vreodată să compună aşa ceva. Mai adăugați la aceasta şi vocile lor de o mare puritate, cu care nici un cântăreț de pe Pământ nu s-ar putea compara vreodată. Veți înțelege astfel ce desfătare reprezintă pentru saturnieni aceste păsări, cu atât mai mult cu cât - aşa cum spuneam - ei adoră muzica încă de la naştere. Tot ce vă pot spune este că dacă ați putea asculta numai trei note cântate de aceşti cântăreți acvatici de pe Saturn, toată muzica de pe Pământ vi s-ar părea respingătoare pentru tot restul vieții.

5. De altfel, existența acestor cântăreți acvatici reprezintă şi motivul pentru care saturnienii nu sunt foarte preocupați să învețe să cânte ei înşişi, deşi le place atât de mult muzica. Ei îşi spun: „Prin comparație cu aceşti cântăreți, gâturile noastre sună ca un scârțâit. Muzica pe care am compune-o noi nu ar putea fi deloc ascultată, odată ce ai ascultat corurile acestor păsări. De aceea, atâta vreme cât marele Spirit al tuturor spiritelor ne va permite să îi ascultăm pe aceşti cântăreți, ne vom putea bucura la infinit de cea mai frumoasă muzică”. Saturni-

enii care trăiesc pe malurile lacurilor nu cântă niciodată ei înşişi, spre deosebire de cei care trăiesc departe de lacuri, mai ales de cei din munţi.

6. Pot fi capturate şi îmblânzite aceste păsări? Da, pot. Când ajung însă în captivitate, ele încetează să mai cânte, chiar dacă sunt mai multe. De îndată ce oamenii le dau drumul şi pot înota iarăşi deasupra apei, ele reîncep imediat să cânte.

7. Acestea sunt păsările cântătoare pe care le-am menţionat mai devreme. Unii cititori vor dori probabil să ştie dacă ele se găsesc în toate marile ţări de pe Saturn, sau dacă habitatul lor este predominant în partea de sud, de nord, de est sau de vest. Aceste specii de păsări au habitatul în aproape toate ţinuturile uscate şi continentele de pe Saturn, în cadrul fiecărei regiuni în parte, ele pot fi găsite însă cu precădere în sud.

8. Regiunile din nord au foarte puţine asemenea păsări. Aici există însă o altă specie, care înlocuieşte practic aceste coruri extraordinare. Cântăreţii din nord nu cântă însă melodii. Când mai mulţi asemenea cântăreţi cântă împreună, trilurile lor seamănă cu vântul care pune în vibraţie corzile unei harpe, producând efecte melodioase. Armoniile lor nu sunt nici pe departe la fel de reuşite ca ale păsărilor din sud, dar pentru saturnienii care nu au ocazia să asculte altceva, muzica lor este suficient de înălţătoare. Deşi nu cântă la fel de frumos, aceste păsări au un alt mare avantaj: sunt de cele mai splendide păsări de pe această planetă.

9. Cum arată ele? Este foarte greu să vă ofer o descriere exactă, căci pe Pământ nu există nimic comparabil. Voi încerca totuşi să vă ajut să vă faceţi o idee aproximativă. Aşadar, ascultaţi.

10. Această pasăre este la fel de mare ca un bou de pe Pământ. Corpul ei este acoperit cu pene aurii-verzui, cu un aspect foarte bogat. Partea superioară a aripilor seamănă cu aurul şlefuit, pe care s-a aplicat o nuanţă roşu aprins. Penele de pe partea inferioară a aripilor sunt de un albastru deschis, dar au marginile de un auriu mat. Axul penelor este alb strălucitor, cu scânteieri de sidef auriu. Coada are penele lungi şi este împărţită în două, la fel ca şi coada despicată a rândunicii terestre. Aceste pene nu sunt rigide, ci elastice, având culori asemănătoare cu cele ale păunilor voştri. De vârfurile penelor atârnă mănunchiuri de fulgi, care pot atinge dimensiuni de până la 2,30 metri. Ele sunt atât de uşoare, încât greutatea lor nu depăşeşte 9 grame. Aceste mănunchiuri pufoase sunt multicolore, schimbându-şi nuanţa la fiecare mişcare a păsării.

11. Picioarele păsării sunt complet albe şi frumos proporţionate, nesemănând cu picioarele păsărilor de pe Pământ, care sunt de regulă golaşe şi foarte subţiri. Picioarele păsării de care vorbim sunt cărnoase şi sunt acoperite cu un penaj minunat, care seamănă cu cel din zona lor abdominală, doar ceva mai deschis. Ghearele lor seamănă mai degrabă cu labele unei maimuţe de pe Pământ, sau şi mai bine cu o mână umană, cu menţiunea că pielea lor este acoperită cu pene minunat colorate.

12. Cel mai ciudat aspect al păsării îl reprezintă însă capul. Credeţi sau nu, pasărea are două capete, dar nu la fel ca în picturile terestre ale acvilelor cu două capete; ele sunt aşezate unul deasupra celuilalt. Din capul inferior se înalţă un gât ca de lebădă, care se termină cu un al doilea cap.

13. Capul inferior este rotund şi are un diametru de aproape 70 de centimetri şi o lăţime de 50 de centimetri. El are o formă umană feminină, aproape ca şi sirenele de pe Pământ (care există, deşi sunt foarte rar văzute), acoperit cu un păr lung şi bogat, de culoare albastru închis. Din creştetul capului inferior se înalţă un gât lung de 75 de centimetri, care se termină cu un al doilea cap, asemănător întrucâtva cu un cap de lebădă, care are acelaşi rol pe care îl are trompa unui elefant.

14. Pasărea nu se hrăneşte cu al doilea cap, căci gâtul care în susţine nu face legătura cu gâtul propriu-zis. El are totuşi doi ochi, şi fiind foarte flexibil, pasărea poate vedea foarte bine cu aceştia, în timp ce nu poate vedea deloc cu ochii capului inferior. Ochii capului supe-

rior au o vedere foarte ascuțită, care îi permit păsării să distingă obiectele până la cele mai îndepărtate distanțe. Fața capului inferior nul este goală, ci acoperită cu pene micuțe, de un roşu deschis. Numai buzele şi deschizăturile nasului sunt lipsite de pene. Tot restul capului este acoperit. Ochii capului inferior sunt mari, de un albastru deschis, iar către frunte, gâtul de deasupra îşi schimbă culoarea devenind de un alb strălucitor. Altminteri, el are o culoare violet deschis, iar capul superior este roşu, de culoarea focului. Ciocul este alb-albăstrui şi este foarte puternic, putând prinde diferite obiecte.

15. Cum se hrăneşte şi cum bea această pasăre? Foarte simplu: ea rupe un fruct dintr-un copac cu ciocul capului superior, după care îl ține în dreptul gurii capului inferior. Acesta muşcă în mod natural din fruct, cu dinții săi puternici ca de maimuță, şi îl mănâncă. Dacă pasărea doreşte să bea, ea se foloseşte de capul superior ca de un pahar. După ce aspiră apa, pe care o depozitează în cavitatea sa interioară, suficient de mare, capul o duce la gura capului inferior, care o bea propriu-zis.

16. Acesta a fost aşadar cel de-al doilea cântăreț de pe Saturn, mai imperfect decât primul, căci nu poate cânta decât pe un singur ton. Acest ton este însă cât se poate de frumos şi de melodios, iar pe Pământ ar face o impresie mai mare decât cea a unei orchestre întregi.

17. De altfel, credeți-Mă, muzica celestă cea mai impresionantă nu este alcătuită dintr-o înşiruire de sunete, ci doar dintr-o singură tonalitate prelungită. Ea are cele mai mari efecte asupra sufletului. Acest lucru nu este foarte greu de demonstrat: ce preferați, o singură notă cântată prelungit de o voce frumoasă de bărbat sau de femeie, sau coarda ciupită a unui instrument? Dacă cineva are o voce excepțional de frumoasă, nu ar fi păcat ca aceasta să fie acoperită de tonalitățile unui instrument? De aceea, adevărata armonie a muzicii nu constă în suprapunerea mai multor sunete, ci în calitatea tonalității individuale care generează efectele binecunoscute ale muzicii asupra inimii. Un ton perfect reprezintă în sine o armonie pură, căci el nu generează o manifestare perceptibilă sau audibilă exterioară, ci trezeşte în ființă tonalitatea corespondentă, derivată din tonul fundamental în proporțiile corecte, aproape la fel ca şi sunetul unui clopoțel foarte cristalin.

18. Cam aşa ar trebui să vă imaginați sunetul scos de această pasăre saturniană, dar pe o octavă inferioară[15]. Când această pasăre începe să cânte, ea trece de la un pianissimo perfect la fortissimo, fără să se abată nici o clipă de la tonalitatea pe care a început, adică fără să o coboare sau să o ridice, ajungând la un nivel de intensitate comparabil cu o ureche lipită de un clopot care începe să bată. Pasărea menține acest nivel de intensitate timp de câteva secunde, două care îl reduce treptat, până când sunetul nu mai poate fi deloc auzit. Dacă două, trei sau mai multe asemenea păsări încep să cânte simultan, şi dacă - printr-o coincidență - ele au voci armonioase, efectul rezultat se dovedeşte absolut surprinzător, lucru savurat de saturnieni.

19. Ele cântă însă exclusiv pe o singură tonalitate. Deşi acest gen de muzică simplă nu poate concura cu cea a cântăreților principali, ea îşi împlineşte întotdeauna scopul. Dacă doi saturnieni sunt certați, lucru care se întâmplă destul de rar pe această planetă, este suficient să audă un asemenea tril simplu pentru a deveni cei mai buni prieteni. De aceea, acestor păsări li se mai spune uneori şi „făcătorii de pace”.

20. Ele pot fi îmblânzite şi ținute pe lângă casă ca păsări ornamentale, la fel ca păunii pe Pământ. Odată îmblânzite, vocea păsărilor devine mai aspră, sunetul lor pierzându-şi din puritate. Păsările pot fi întâlnite uneori şi în regiunile sudice, dar acolo reprezintă o raritate. De altfel, din cauza hranei diferite, ele îşi pierd rapid vocea, devin triste, se îmbolnăvesc şi mor în curând. De aceea, oamenii din nord nu pot fi convinşi prea uşor să se despartă de păsările lor, pe care le iubesc foarte mult.

---

[15] Celei celeste sau subtile.

21. Femelele nasc pui vii şi îi hrănesc la sân. Sânii lor sunt situați sub gâtul pe care se sprijină capul inferior şi seamănă cu cei ai unei femei, cu diferența că sunt acoperiți cu pene.

22. Acum ştiți tot ce trebuie să ştiți în legătură cu această pasăre. Ne vom ocupa în continuare de păsările domestice, după care ne vom îndrepta atenția asupra animalelor de uscat, pentru a ajunge în sfârşit la saturnieni.

Capitolul 22

Găina domestică. Sfera aurie. Gâsca gigantică. Natura şi beneficiile acestor păsări domestice.

1. La fel ca şi pe pământ, găinile dețin ponderea principală în rândul păsărilor de curte. Trebuie menționat totuşi că găina saturniană arată complet diferit de cea terestră. La fel ca şi pe Pământ, unde există diferite rase de găini în toate regiunile globului, nici pe Saturn lucrurile nu stau altfel, cu mențiunea că nu există nici un fel de diferențe între găinile de aici.

2. Cum arată această găină? Ea este de cel puțin o sută de ori mai mare decât găina de pe Pământ. Toate găinile de aici au aceleaşi culori: aripile ei sunt albastre, iar spatele alb. Către coadă, culoarea devine roşu aprins. Zona abdominală are culoarea sidefului, picioarele sunt de un roşu deschis, iar gâtul verde deschis. Picioarele sunt foarte apropiate de cap, astfel încât cea mai mare parte a corpului este posterioară.

3. Care este forma găinii? Răspunsul la această întrebare nu este tocmai uşor, căci pe Pământ nu există nici o pasăre care să semene cu ea. De aceea, nu am de ales decât să vă prezint separat atributele ei atipice, sperând că veți completa restul cu imaginația voastră.

4. Capul găinii este foarte mare, chiar mai mare - proporțional vorbind - decât este capul unei bufnite față de corpul ei. De ambele părți ale capului se află nişte urechi albe, la fel ca urechile de elefant, dar care nu atârnă în jos. În partea din față există doi ochi mari, cu vederea ascuțită, separați de o creastă din pene de culoare verde închis. Sub ochi este situat ciocul, care este puternic şi are culoarea cenuşie. Între cele două nări există un fel de trompă roşie, care atârnă în jos, ca în cazul găinilor indiene, cu diferența că găinile de pe Saturn au un control mult mai bun asupra ei. Capul este legat de corp printr-un gât destul de lung şi de subțire.

5. Dacă nu ar fi aripile şi picioarele, corpul ar avea o formă complet eliptică. Aripile sunt scurte şi nu sunt acoperite cu pene, ci cu nişte peri lungi, dublați de puf. În schimb, partea superioară a aripii este acoperită cu nişte pene de mari dimensiuni, la fel ca ale struțului pe Pământ.

6. Din cauza acestor aripi scurte, găinile saturniene nu sunt foarte eficiente în materie de zbor. În schimb, ele au capacitatea de a fugi foarte rapid pe picioarele lor lungi şi puternice, iar saturnienilor nu le este întotdeauna foarte uşor să captureze o asemenea pasăre. De altfel, fără voința lor puternică, probabil că le-ar fi complet imposibil să facă acest lucru. Despre puterea voinței saturnienilor vom discuta mai detaliat la momentul potrivit. Coada păsării seamănă cu un evantai, dar nu în maniera găinilor indiene, ci mai degrabă a păunilor, cu diferența că ele au o coadă chiar mai mare şi mai compactă.

7. Dacă veți aranja toate informațiile primite în ordinea corectă, vă puteți face o idee destul de corectă în legătură cu această pasăre. Tot ce mai aveți de făcut este să adăugați un luciu metalic al penelor, şi veți obține o imagine foarte realistă a păsării.

8. Masculii nu diferă de femele decât în ceea ce priveşte mărimea şi prin cotcodăcitul lor care nu este deloc armonios. Femelele scot nişte sunete foarte scurte şi gâtuite, încă şi mai puțin plăcute la auz. Când aud pe cineva care nu ştie să cânte, saturnienii nu ezită să-l apostrofeze cu următoarele cuvinte: „Nu mai cânta, căci ai o voce mai proastă decât a unei găini!”

9. Care este însă utilitatea acestei păsări pentru saturnieni? Cam aceeaşi ca şi a găinilor de pe Pământ. Ele fac multe ouă, de mari dimensiuni. Saturnienii le sorb imediat conţinutul, căci gustul lor este cel mai bun atunci când sunt crude şi proaspete. Ouăle au un gust dulce, la fel ca cel al laptelui de vacă pe Pământ, şi mult mai bun decât cel al vacilor de pe Saturn. Coaja ouălor este foarte dură, aşa că trebuie tăiată în partea superioară, după care este folosită pe post de pahar, dar numai pentru sucurile care au o calitate foarte bună şi despre care ei afirmă că nu trebuie băute decât picătură cu picătură (deşi, atunci când sunt goale, în aceste coji de ouă încap 280 de litri de lichid).

10. Saturnienii obişnuiesc să construiască „coteţe" pentru aceste găini, plantând nişte arbori laţi pe o suprafaţă de o jumătate de milă pătrată. În aceste coteţe descoperite cresc tot felul de plante şi ierburi, la care se adaugă şi câţiva arbori ai ploii. Saturnienii înstăriţi păstrează câteva mii de găini pe lângă casele lor, căci ele sunt considerate proprietăţi foarte valoroase. Aceste păsări nu sunt compatibile decât între ele şi nu tolerează nici o altă prezenţă vie în preajmă. Din acest motiv, coteţele lor sunt construite numai pentru ele şi la o distanţă considerabilă de locuinţele oamenilor. De altfel, dacă aţi auzi cotcodăcitul lor enervant, aţi înţelege mai bine de ce.

11. În afara găinilor, saturnienii mai cresc şi alte specii de păsări „de curte", a căror utilitate este însă mai mică. Ei le cresc pentru carne şi le folosesc penele pentru perne, la fel cum se procedează pe Pământ. Există şi păsări fără prea mare utilitate, care sunt crescute însă în scopuri ornamentale, datorită frumuseţii lor. Saturnienii înstăriţi au foarte multe feluri de păsări îmblânzite pe lângă casă, în timp ce cei mai săraci nu au decât găini. Dintre păsările îmblânzite, nu ne vom referi decât la câteva.

12. Una dintre acestea este aşa-numita „sferă aurie". Oamenii cresc această pasăre pentru luciul superb al penelor sale. De altfel, este cea mai splendidă pasăre de curte de pe Saturn. Ea seamănă cu o minge, având un diametru de cel puţin 24 de metri. Mingea se sprijină pe două picioare ca doi stâlpi puternici, cu degete radiale. Cam aşa arată această pasăre (evident, forma devine perfect sferică numai atunci când aripile ei nu sunt deschise).

13. Sfera aurie nu are practic un cap. Undeva în partea frontală ea are un cioc scurt, dar lat, de culoare roşu închis, cu o lungime de 38 de centimetri şi o lăţime de 2,80 metri. Deasupra ciocului există doi ochi ovali, cu o lungime de peste doi metri şi o lăţime de 1,5 metri. Culoarea penelor complet aurie. Picioarele sunt la început verzi, dar culoarea lor devine treptat roşie. Toate penele au aceeaşi lungime şi sunt foarte plate, strălucind la fel ca o suprafaţă de aur fin şlefuit. Saturnienii abia dacă pot privi în timpul zilei aceste păsări, căci au înfăţişarea unor sfere de aur care strălucesc orbitor.

14. Când pasărea moare, de la ea nu este folosită decât pielea. Saturnienii sunt foarte pricepuţi la jupuirea acestei păsări. La ocaziile speciale, femeile folosesc pielea şi penele ca mantale pentru umeri. Într-adevăr, ele arată foarte bine pe umerii şi braţele pline ale acestor doamne. Ouăle sunt păstrate de regulă pentru clocit, dar din 20 de ouă de-abia dacă iese un pui viu.

15. Acestea sunt cele mai importante elemente pe care ar trebui să le ştiţi în legătură cu această pasăre splendidă. Mai există o pasăre despre care merită să spunem câteva cuvinte şi care se găseşte aproape pretutindeni pe Saturn. Ea seamănă cu o gâscă uriaşă, dar nu aceasta este trăsătura ei cea mai interesantă, ci mai degrabă gâtul ei neobişnuit de lung, care măsoară între 60 şi 80 de metri. Culoarea corpului este cenuşiu-albăstruie, iar picioarele sunt complet negre, lucru destul de rar întâlnit pe această planetă. Gâtul este de culoare roşiatică, cu un puternic luciu metalic. Capul seamănă cu cel al gâştei terestre, respectând – desigur - proporţiile. Corpul păsării este de aproximativ trei ori mai mare decât cel al unui elefant de pe Pământ. Coada nu seamănă cu o coadă de pasăre, ci mai degrabă cu una de cal, firele ei ajun-

gând până la o lungime de 10 metri. Picioarele sunt alungite, deşi proporționale cu restul corpului, şi sunt la fel de solide ca nişte copaci.

16. Cam aşa arată această pasăre. De ce cresc Saturnienii aceste gâşte? Aşa cum am mai spus, din cauza frumuseții lor. Altminteri, ele nu au nimic util pentru ei. Din când în când, ei adună firele de păr din cozile gâştelor şi împletesc funii din ele, dar nici acestea nu sunt prea rezistente. Penele nu sunt folosite deloc.

17. Pasărea nu este crescută decât de acei locuitori de pe Saturn care trăiesc pe malul apelor, căci este o pasăre acvatică ce se hrăneşte numai cu viermii care trăiesc în apă. Aşa se explică gâtul ei lung, de care se foloseşte pentru a ajunge la fundul apei, acolo unde îşi găseşte hrana. Diferența dintre masculii şi femelele acestei specii se referă numai la lungimea părului cozii.

18. Această pasăre îşi depune ouăle în apă şi le lasă să plutească o vreme, până când instinctul îi spune că acestea s-au răcit complet. Atunci, ea le adună cu aripa sa mare şi le duce undeva pe uscat, unde veghează asupra lor. Foarte curând, din ele ies pui.

19. Când pasărea îşi supraveghează ouăle, nu este deloc recomandabil să te apropii de ea, căci atacă orice străin cu mişcări fulgerătoare ale gâtului său lung, ciupindu-l cu ciocul puternic, pentru ca străinul să nu mai îndrăznească altădată să o tulbure când execută o sarcină atât de importantă.

20. Acestea sunt cele mai importante aspecte legate de păsările de pe această planetă. După cum vă puteți imagina, în afara speciilor descrise de noi mai există mii de alte specii, care trăiesc pe diferitele continente şi insule de pe Saturn, într-o mare varietate. Noi ne vom ocupa însă de animalele de uscat, atât de cele sălbatice cât şi de cele domestice.

Capitolul 23

Cel mai mare şi mai important animal care trăieşte pe uscat: mudul. Învățăturile celor înțelepți despre mud. Scopul creării sale.

1. întrucât există nenumărate specii de animale de uscat, noi nu ne vom ocupa decât de cele care merită o atenție specială şi care nu există în altă parte decât pe această planetă.

2. Cel mai mare animal de pe Saturn este numit mud. Nu se găseşte decât pe câteva din continentele planetei. De altfel, numărul acestor animale nu depăşeşte 10.000 de exemplare pe întreaga planetă. Ținuturile în care creşte mudul nu sunt foarte populate, căci mărimea uriaşă şi voracitatea incredibilă a acestui animal nu permite altor vietăți să crească alături de el. Nici chiar saturnienii nu au curajul să se lupte cu acest animal. Ei evită fără ezitare ținuturile în care locuiesc muzii, pe care le numesc „ținutul nelocuibil al muzilor”: animalul nu există pe continentele principale. În nordul şi sudul acestor continente există însă insule mari, unde pot fi găsiți muzii.

3. Cum arată acest animal? Există pe Pământ ceva comparabil? Da, există un animal similar, dar care joacă pe Pământ doar un rol secundar, în timp ce pe Saturn este numărul unu în toate privințele, din cauza mărimii lui gigantice, dar şi a ferocității sale fără egal.

4. Care credeți că este animalul terestru care seamănă perfect cu mudul? N-o să vă vină să credeți: este vorba de porc! Evident, în ceea ce priveşte mărimea, porcul terestru pare doar un parazit prin comparație cu cel saturnian. Deşi saturnienii înşişi sunt nişte uriaşi prin comparație cu voi, ei se simt ca nişte pitici neînsemnați atunci când se află față în față cu acest animal. Vă spun, dacă ați sta pe vârful unui munte din Alpi şi ați privi un mud, tot ar trebui să vă dați capul pe spate pentru a vedea spatele acestui animal.

5. Acest animal uriaş este la fel de vorace ca şi porcul vostru minuscul, mâncând absolut tot ce îi iese în cale, fără prea mult discernământ: iarbă, copaci, diferite animale, oameni, peşti. Mănâncă orice, cu o plăcere egală!

6. Dată fiind mărimea şi puterea acestui animal, este inutil să încerci să te lupți cu el. Au existat saturnieni curajoşi care au încercat acest lucru, folosindu-se de sulițe cu o lungime de 200 de metri, dar mai ales de întreaga lor putere a voinței, însă au fost grav răniți. Mudul a fost rănit de mai multe ori, motiv pentru care a devenit extrem de furios şi a alergat la primul râu pentru a-şi răcori rănile. Când durerea a încetat, el a ieşit afară şi a absorbit o cantitate uriaşă de apă, precum şi câteva stânci din albia râului, pe care le-a aruncat apoi cu putere către urmăritorii săi, care trăiau sentimentul că au învins animalul. Cu toții au fost grav răniți şi numai câțiva dintre ei au reuşit să se întoarcă acasă. Ceilalți au fost devorați de mud, după ce acesta i-a depistat.

7. Pentru a vă face o idee despre mărimea gurii acestui animal, vă voi da un exemplu: dacă ar exista nuci de mărimea muntelui Schlolberg[16], porcul nostru le-ar putea înghiți fără nici un efort. Dacă mudul şi-ar umple gura cu apă şi pietre şi le-ar împroşca apoi asupra regiunii Styria, aceasta ar fi inundată în întregime, iar valurile apei ar depăşi cele mai înalte cupole din oraşul Graz,

8. Dacă veți ține cont de aceste informații, veți înțelege de ce saturnienii evită din răsputeri orice întâlnire cu acest animal. De altfel, din cele mai vechi timpuri şi până astăzi, nu au existat decât trei încercări de a captura mudul, toate fiind soldate cu eşecuri de proporții. La ora actuală, ei au renunțat la orice tentative de acest fel. De altfel, înțelepții lor au o vorbă:

9. „Omul poate face multe lucruri cu puterea lui, dar nu poate controla lunile, marele inel strălucitor, cursul apelor, furtunile oceanelor, peştele uriaş şi mudul. De aceea, el ar trebui să nu-şi folosească puterea decât acolo unde aceasta poate fi eficientă, fără a încerca să controleze acele lucruri care îi depăşesc puterea limitată".

10. Şi mai există un sfat pe care obişnuiesc să-l dea înțelepții de pe Saturn: „Ascultați! Marele Spirit ne-a dăruit o planetă mare pe care să ne ducem traiul; nu ştim unde începe şi unde se termină ea. În ținutul în care trăim cunoaştem toate vietățile din apă, de pe uscat şi din aer, şi ştim cu toții că acestea sunt supuse voinței noastre. Dacă ar fi fost în intenția Marelui Spirit ca mudul să fie controlat de noi, el ar fi ascultat de voința noastră, la fel ca şi celelalte animale. Ori de câte ori am încercat însă să-l supunem prin voința noastră, el a refuzat să asculte. De aceea, este limpede ca lumina soarelui că Marele Spirit a creat anumite puteri mai presus decât voința noastră, care nu sunt menite să ne asculte. Noi avem datoria să rămânem în limitele puterilor ce ne-au fost acordate, lăsând celelalte puteri, mai presus decât noi, să îşi desfăşoare activitatea pentru care au fost create. Astfel, pe noi nu ne interesează la ce servesc lunile şi inelul de deasupra planetei noastre. Cât despre ținutul mudului, nu ar trebui să mai punem vreodată piciorul acolo".

11. Dacă vă veți gândi la aceste cuvinte înțelepte, menirea acestui animal gigantic şi înzestrat cu o putere enormă vă va deveni clară. De aceea, nu mai are nici un rost să îi descriem forma, rămânând la latitudinea voastră felul în care vi-l imaginați.

12. De aceea, saturnienii evită animalul, pe care nu îl văd (de departe) decât în ocazii foarte rare, când fac călătorii lungi sau când se urcă în vârful unui munte, de unde pot vedea până foarte departe, ținutul mudului intrând în raza lor vizuală. Ei ştiu că nu este deloc recomandabil să se apropie de limitele unei zone în care trăiesc muzii. Dacă aceste animale văd (de la înălțimea lor considerabilă) că pe mare pluteşte ceva, ele se reped cu paşi gigantici, intră în ocean, iar dacă acesta nu este foarte adânc, ajung imediat la obiectul plutitor pe care îl înghit cu gura lor hulpavă.

[16] Munte în Graz, cu o înălțime de 475 metri.

13. Aş mai dori să adaug câteva cuvinte legate de grohăitul înspăimântător şi oribil al acestui animal. Nu vă puteți imagina cât de terifiant este acesta, vă asigur. Dacă un mud s-ar afla în Ungaria şi ar grohăi de câteva ori către Austria, pământul s-a cutremura nu numai până în Styria, dar mult mai departe. Toate clădirile din Graz ar fi doborâte la pământ, şi chiar Alpii ar fi serios zdruncinați. Cred că am reuşit să vă descriu în mod plastic de ce preferă saturnienii să stea cât mai departe de mud şi de grohăitul acestuia.

14. În pofida mărimii lui uriaşe, animalul are simțuri foarte sensibile, îndeosebi auzul şi mirosul. De aceea, el poate percepe orice obiect care pluteşte pe apă şi care ar putea reprezenta o masă copioasă pentru stomacul lui; până la distanțe foarte mari. Trebuie precizat totuşi că acest porc nu este nici pe departe la fel de murdar ca şi omologul lui de pe Pământ. În special în ceea ce priveşte defecația, el este mai curat decât orice animal de pe Pământ, înainte de a-şi goli intestinele, el sapă o groapă în pământ, cu o circumferință suficient de mare pentru a nu putea fi străbătută mai devreme de o oră şi cu o adâncime de 200 de metri. După ce şi-a golit intestinele, el acoperă groapa. În acest fel, animalul îşi menține habitatul curat, şi în plus, fertilizează solul, ceea ce explică de ce în ținuturile în care cresc muzi, vegetația este mai bogată decât în jungla voastră.

15. Nu mai rămâne decât să răspundem la o singură întrebare: care este menirea acestui animal colosal pe această planetă, sau pe oricare alta? Răspunsul a fost dat atunci când am vorbit de peştele gigantic. La fel cum acest peşte permite tranziția de la animalele acvatice la cele ale aerului, mudul permite tranziția de la anumite specii inferioare de animale şi vegetație la altele, mai nobile şi mai apropiate de specia umană. Acum ştiți tot ce trebuie să ştiți în legătură cu acest animal. În capitolele următoare ne vom focaliza atenția asupra animalelor de uscat, fără să insistăm însă atât de mult.

Capitolul 24

Elefantul Saturnian sisterkihi. Structura şi obiceiurile acestuia. Vânarea acestui animal şi scopul creării sate.

1. Animalul pe care îl vom descrie în continuare este numit de localnici *sisterkihi.* El este elefantul acestui corp ceresc, dar este mult mai mic decât mudul. Ca mărime, mudul este de o sută de ori mai mare decât *sisterkihi.* Nu există nici alte asemănări între cele două animale.

2. Cum arată acest animal? El are patru picioare extrem de puternice, la fel ca elefantul terestru, dar proporțional cu mărimea sa. Ele nu sunt structurate la fel ca picioarele elefantului, ci mai degrabă ca cele ale unui urs, având gheare puternice. Corpul său este extrem de voluminos. Un *sisterkihi* adult măsoară între 140-160 de metri între abdomen şi coloana vertebrală. Coada sa este la fel de lungă ca şi coada unui leu (proporțional vorbind). Ea se termină cu un smoc de păr foarte bogat, firele având o lungime de 12-20 de metri. Gâtul animalului este foarte lung, dar extrem de puternic, având o coamă care cade până în regiunea picioarelor din față, alcătuită dintr-un păr foarte rezistent.

3. Capul seamănă cu cel al unui cal, dar are fruntea mult mai lată. De deasupra frunții, între cele două urechi, pleacă o trompă mare şi flexibilă, cu o lungime de 80 de metri, care se poate contracta însă până la o treime din lungimea sa. Trompa are o putere uriaşă, *sisterkihi* putând smulge un arbore din rădăcini cu ajutorul ei.

4. Animalul se foloseşte de trompă pentru a rupe crengile copacilor şi a le devora cu tot cu fructe, în special dacă este foarte flămând. Culoarea acestui elefant este cenuşiu deschis, trompa fiind mai închisă la culoare. Coama are un luciu albăstrui. Ochii sunt maronii, dar foarte închişi la culoare. Animalul are o gură imensă, din care ies doi colți albi, extrem de

puternici. Nu are măsele, dar oasele maxilarului superior şi inferior sunt foarte dure, putând zdrobi cu ele orice fel de hrană, inclusiv pietrele, care se transformă într-un fel de pastă în gura sa.

5. Deşi este erbivor, dacă un *sisterkihi* este foarte flămând, el nu va ezita să mănânce inclusiv animale, şi nici oamenii nu se află într-o siguranţă deplină în preajma sa. Acesta este unul din motivele pentru care saturnienii nu simpatizează prea mult acest animal. Ei au însă capacitatea de a-l ţine sub control, deşi trebuie să recunoaştem că animalul reprezintă unul din obstacolele serioase şi un pericol la adresa lor.

6. Cum vânează saturnienii un *sisterkihi?* Puterea lor personală nu îi ajută în acest sens, căci elefantul are o putere suficient de mare numai în trompa sa pentru a doborî o mie de saturnieni. De aceea, ei preferă să folosească anumite stratageme. Habitatul animalului sunt marile păduri de arbori-piramidă, unde provoacă mari daune, rupând crengile cu totul.

7. Când saturnienii întâlnesc arbori fără crengi (apropo, trebuie să menţionez că aceşti arbori există practic în toate regiunile de pe Saturn), ei ştiu că un asemenea animal se află în pădure. Echipaţi cu torţe, ei înconjoară pădurea şi îi dau foc. Speriat, căci de nimic nu se teme acest animal mai mult decât de foc şi de fum, elefantul îşi caută disperat o ieşire. Singura ieşire pe care i-o permit saturnienii duce însă către un râu lat, către un lac sau chiar către ocean. De aceea, când *sisterkihi* găseşte ieşirea, el ajunge foarte curând în apă.

8. Speriat, elefantul îşi ţine trompa deasupra apei. Saturnienii îl forţează să intre din ce în ce mai adânc în apă, împingându-l cu bărcile şi cu torţele lor ataşate de nişte prăjini foarte lungi. Când animalul a ajuns la o adâncime suficient de mare pentru a-şi ţine numai capul la suprafaţă, saturnienii se grăbesc şi îi taie trompa formidabilă cu ajutorul unor securi ascuţite. Odată cu trompa, elefantul îşi pierde şi viaţa. El se îneacă şi cade la fundul apei, unde devine pradă pentru numeroasele animale marine.

9. Ce se întâmplă însă dacă la marginea pădurii nu există nici o apă cu adâncimea necesară? În acest caz, o asemenea operaţie devine foarte hazardată, şi chiar periculoasă. Dacă animalul este prins în pădure de flăcări şi nu poate ieşi, el sfârşeşte prin a fi sufocat, nu înainte de a face mari pagube. Dacă găseşte însă o ieşire prin care focul este mai slab ca intensitate, el iese afară din pădure, înnebunit de furie.

10. Vai celor care îi ies în cale în asemenea circumstanţe! El îi va prinde cu trompa şi îi va izbi de pământ cu o asemenea ferocitate, încât nimic nu va mai rămâne din ei. Forţa unei astfel de izbituri o depăşeşte pe aceea a unei lovituri de tun. Dacă s-ar folosi de ea pe Pământ, elefantul saturnian ar putea arunca cu uşurinţă o stâncă de cinci tone la o distanţă de 20 de mile geografice, cu o forţă atât de mare încât piatra ar călători prin aer în numai câteva secunde. Dacă ar arunca-o direct la sol, piatra ar intra în pământ până la o adâncime de cel puţin 200 de metri.

11. Din această scurtă descriere cred că v-aţi dat seama de marele respect pe care îl au saturnienii faţă de acest animal şi de teama care cuprinde un întreg continent atunci când unul sau mai mulţi elefanţi scapă dintr-o asemenea vânătoare. De aceea, pădurile de arbori-piramidă sunt supravegheate cu cea mai mare atenţie, indiferent dacă sunt localizate lângă un curs de apă sau nu. Dacă nu există cursuri de apă lângă pădure, saturnienii deliberează multă vreme dacă este cazul să îi dea foc sau nu.

12. Dacă există condiţii favorabile şi pădurea este suficient de mare, ei i se dă foc. În caz contrar, saturnienii preferă să cedeze pădurea animalului, depozitând totuşi lemne uscate în jurul ei, astfel încât atunci când condiţiile devin favorabile să îi poată da foc. Acest lucru se petrece de regulă atunci când zona rămâne o vreme mai îndelungată sub umbra inelului, proces care - după măsurătorile terestre - durează câţiva ani. Această perioadă echivalează cu iarna de pe Pământ, când copacii nu mai sunt alimentaţi cu sevă şi se usucă. Acesta este momentul în care saturnienii dau foc pădurii, după care părăsesc zona în cea mai mare grabă.

13. Cam atât am avut de spus în legătură cu acest animal memorabil. *Sisterkihi* poate fi găsit pe zece continente de pe Saturn, din fericire în număr mic.

14. În ceea ce priveşte rostul acestui animal, el joacă un rol similar cu cel al mudului şi al peştelui gigantic[17], dar la o scară mai mică. El joacă însă şi un rol natural, căci nici un animal nu a fost amplasat pe această planetă ca o condiție indispensabilă pentru susținerea altor entități. Tranzițiile de care vorbeam se pot petrece şi pe alte nivele. Din acest motiv, dacă speciile acestor animale foarte mari şi puternice dispar de pe o planetă (lucru necesar uneori, pentru prezervarea vieții umane), viața de pe ea nu este în pericol.

Capitolul 25

Ursul albastru ihur. Structura, caracterul şi hrana acestuia. Utilitatea ursului care este şi cultivator al pământului.

1. După ce am învățat despre cele două animale gigantice care trăiesc pe Saturn, ne vom îndrepta atenția către alte animale de pe această planetă, de dimensiuni mai reduse, dar suficient de importante pentru a ne capta interesul.

2. Primul animal este *ihur,* care s-ar traduce în limba voastră prin „ursul albastru”. Când *ihur* ajunge la maturitate, el este aproape la fel de înalt ca şi un om de pe Saturn (evident, dacă animalul se ridică în două picioare, lucru pe care îl face frecvent). Numele animalului descrie culoarea pe care o are acesta: albastru deschis.

3. Cum arată el? Ursul saturnian arată ca un urs de pe Pământ, cu excepția capului.

4. Capul ursului este destul de dificil de descris, căci nu există pe Pământ nici un animal care să aibă un cap comparabil. Vom face totuşi acest efort, astfel încât să puteți avea o reprezentare mentală a acestei forme.

5. Imaginați-vă un scul din lemn cu un diametru de 3 metri, având pe părțile laterale, central, două urechi cu o lungime de 3 metri şi o lățime de 2 metri. Mai departe, imaginați-vă în partea centrală a frunții două coarne lungi de 6 metri, la o distanță de un metru unul de celălalt. Culoarea lor este de un auriu mat. La 1 ,75 metri mai jos se află doi ochi destul de mari, care seamănă perfect cu ochii umani. Sub cei doi ochi, imaginați-vă un bot la fel ca cel de leu. Gâtul este masiv, lung şi puternic.

6. În spatele coarnelor, capul şi gâtul sunt acoperite cu păr, având o lungime de 4-6 metri şi o culoare albastru închis. Aceasta este forma animalului. Ihurul nu are coadă, dar în zona posterioară părul devine ceva mai lung şi mai închis la culoare.

7. Dacă veți pune cap la cap toate informațiile primite, vă veți putea imagina cu uşurință felul în care arată animalul, mai ales dacă adăugați şi faptul că el măsoară 100 de metri între coarne şi picioarele din spate şi ajunge la o înălțime de 40 de metri atunci când se ridică în două picioare. La rândul lor, picioarele au o lungime de 12 metri şi grosimea unui butoi de peste 566 de litri. Ghearele sunt la fel ca cele de urs, dar mărimea şi culoarea lor sunt cele pe care le-am amintit.

8. Credem că aceste detalii ajung pentru a descrie animalul. De aceea, ne vom ocupa în continuare de caracterul, modul său de viață şi utilitatea sa.

9. În general, ihurul este un animal blând, dar nu trebuie provocat sau urmărit. Dacă este provocat, îşi schimbă rapid caracterul blând, devenind foarte furios. În acest moment, nimeni nu se mai poate simți în siguranță în jurul lui. Oricine i-ar întretăia calea va fi imediat atacat şi distrus. Deşi animalul nu este mai înalt decât un om de pe Saturn, el are puterea a zece oameni.

---

[17] Pentru dezvoltarea sufletelor în ierarhia evolutiva a naturii.

10. De aceea, oamenii se feresc de ursul albastru, cu toată natura blândă a acestuia, şi încearcă să-l alunge prin toate mijloacele din regiunile populate de ei. Din acest motiv, el este foarte rar văzut.

11. Cu ce se hrăneşte ursul? Se hrăneşte cu ierburi, rădăcini şi ramuri tinere ale copacilor şi arbuştilor. Nu mănâncă niciodată carne, nici măcar când este foarte flămând. Dacă este provocat, sfâşie oameni sau animale, dar nu se atinge de trupurile lor.

12. Ce este absolut uimitor în legătură cu acest animal de pe Saturn este faptul că el se teme foarte tare de propria lui mânie. Din acest motiv, ghidat de instinct, el evită cu grijă orice situație care l-ar putea enerva. Un asemenea instinct ar fi o binecuvântare pentru foarte mulți oameni de pe Pământ, îndeosebi pentru cei cărora le sare imediat țandăra şi care se iau la ceartă din nimic. Aceste informații sunt suficiente. Vom examina acum utilitatea acestui animal.

13. Ihurul poate fi considerat pe bună dreptate cultivatorul zonelor sălbatice. În scurt timp, el defrişează cu ghearele sale extraordinar de puternice terenuri de mari dimensiuni, atât de bine încât nici chiar saturnienii, cu uneltele lor, nu reuşesc să-l egaleze. După defrişare, el caută rădăcini ale unor plante comestibile, pe care le plantează în brazdele lăsate de ghearele sale. Evident, el nu are intenția conştientă de a cultiva terenul, ci de a-şi face provizii de alimente. O parte din aceste provizii nu apucă însă să fie mâncate, drept care prind viață şi dau naştere unor lăstari, din care cresc plante mature. În acest fel, câmpuri întregi pe care nu creşteau decât buruieni devin roditoare, mai ales dacă animalul şi-a făcut provizii abundente.

14. Oriunde s-ar afla, ursul îşi lasă proviziile pretutindeni, fertilizând astfel fără să vrea întreaga zonă.

15. Atunci când oamenii descoperă - în călătoriile lor frecvente prin țară - asemenea locuri, ei ştiu că în apropiere se află un ihur, aşa că aşteaptă să vadă dacă acesta apare, în caz contrar, este limpede că ursul a părăsit locul, iar ei se grăbesc să îl ia în posesiune.

16. Se întâmplă uneori ca ursul să se întoarcă la locul respectiv, din cauza rădăcinilor pe care le-a lăsat acolo. În asemenea cazuri, saturnienii fie nu fac nimic, lăsându-l în pace, să sape după rădăcini şi să distrugă astfel recolta plantată de ei, fie sunt nevoiți să recurgă la forță. Asemenea confruntări nu au însă întotdeauna rezultate favorabile pentru ei, căci animalul se luptă pentru drepturile sale şi nu părăseşte cu una cu două locul. La fel ca în cazul oamenilor, nici lui nu-i este uşor să părăsească un pământ atât de fertil.

17. Dacă reuşesc însă să gonească animalul, oamenii nu mai trebuie să se teamă că acesta va reveni. Dacă îşi dă seama că este atacat, el preferă să plece singur, căci, aşa cum spuneam, acest animal interesant se teme de propria lui mânie, aşa că nu se mai întoarce la locul unde a fost provocat.

18. Cam acestea au fost informațiile legate de acest animal. Vom continua acum cu un alt animal care locuieşte pe această planetă.

Capitolul 26

Leul saturnian, horud, vânător şi lucrător forestier. O metodă de prindere a tinerilor lei saturnieni.

1. Numele animalului de care ne vom ocupa în continuare este horud. Dacă ați observat un leu pe Pământ, atunci ştiți care este locul horudului pe Saturn. Seamănă cele două animale între ele? Răspunsul este da şi nu. În multe privințe, ele seamănă, dar există şi anumite aspecte care nu sunt deloc identice. O descriere mai detaliată va insista asupra diferențelor care există între horud şi leul terestru.

2. Cum arată de fapt acest animal? Este la fel de mare ca şi ursul albastru, dar nu are o singură culoare. Astfel, spatele horudului este roşu aprins, culoare care se întinde până la jumătatea regiunii abdominale. Omoplații şi cele patru labe sunt colorate într-un verde deschis. Zona abdominală este verde închis, iar coada albă, cu smocul de păr de la capăt roşu deschis. Partea superioară a cozii este împodobită cu pete roşii la intervale regulate. Ghearele sunt albe, cu marginile marcate de dungi roşii.

3. Cu excepția diferitelor culori pe care le-am amintit şi care nu seamănă cu cele ale leului, precum şi a gâtului şi capului, restul corpului este identic cu cel al leului terestru. De altfel, pe Pământ nu există nici un animal care să aibă forma capului asemănătoare cu cea a horudului. Animalul are un cap aproape pătrat, ca un zar cu colțurile rotunjite. Capul se sprijină de gât astfel încât partea frontală apare ca un maxilar pe două treimi din suprafața sa. Pe părțile laterale există două urechi în formă de semilună, colorate în culorile curcubeului, dar în tonalități palide.

4. Pe suprafața superioară a capului există un corn cu o lungime de aproape un metru, conic şi de culoare neagră. Pe acest fundal negru există nişte discuri de culoare roşiatică, cu nişte spirale ca nişte şerpi încolăciți, care au un luciu metalic foarte pronunțat. La baza cornului creşte un smoc de păr albăstrui, care devine din ce în ce mai des către spatele capului şi către gât. În partea din față, el devine mai scurt şi cârlionțat.

5. Pe frunte (adică pe acea parte a zarului situată în față) există doi ochi foarte mari (proporțional cu mărimea animalului), localizați într-o cavitate oculară cu un diametru al irisului de un metru. Dacă adăugăm şi colțurile ochilor, se ajunge la aproape doi metri. Pleoapele sunt de un roşu închis. Deasupra lor există nişte sprâncene foarte groase, asemănătoare cu cele ale oamenilor. Ele sunt cârlionțate, la fel ca părul de pe frunte.

6. Am ajuns astfel la caracteristica cea mai particulară a animalului: gura sa. Probabil ați auzit de acel animal legendar numit grifon[18]. Exact aşa arată horudul, cu excepția aripilor. În locul botului cu care sunteți familiarizați, el are un cioc enorm, ca de vultur, de culoare neagră. Petele de pe el nu sunt spiralate (ca cele ale cornului), ci înşiruite în linie dreaptă, de la bază către vârf, mărimea lor reducându-se treptat. Partea superioară a ciocului seamănă cu cea a oricărei păsări pe care o cunoaşteți de pe Pământ. Ea nu se mişcă. Singura care se poate mişca este jumătatea inferioară a ciocului, cu maxilarul corespondent, până la gât. La baza ciocului, leul are nişte măsele extrem de puternice, cu care poate zdrobi orice. El nu are colți, dar se foloseşte cu eficiență de ciocul său, care are o lungime de trei metri, fiind la fel de lat la bază ca şi întreaga față.

7. Limba horudului este foarte flexibilă, putându-se extinde destul de mult. Ea are aproape caracteristicile unei trompe. Cu ajutorul ei, leul poate prinde aproape orice, ducându-l la gură. La baza gâtului există de asemenea un smoc de păr cârlionțat, de culoare albăstrui-verzuie.

8. Capul are o culoare cenuşie. Sub ochi şi pe frunte există trei cercuri de culoare roşu aprins, unul deasupra celuilalt. Singurele suprafețe care mai sunt vizibile sunt cele laterale, care au aceeaşi culoare cenuşie, dar sunt lipsite de ornamente. Cât despre partea din spate, aşa cum am mai spus, aceasta este acoperită de un păr albastru. Gâtul este masiv, lungimea lui fiind egală cu cea a restului corpului (de la omoplați la coadă). Leul are o coamă bogată, de culoare albastru intens. Cam aşa arată acest animal.

9. Care este utilitatea horudului? Ce fel de caracter are el? Care este habitatul său şi care este relația lui cu saturnienii? Vom răspunde pe scurt la aceste patru întrebări. Horudul are în general o natură blândă, fiind de multe ori crescut de saturnieni ca animal domestic. Ei

[18] Animal legendar cu. aripi de vultur pe trup de leu.

se bucură deopotrivă de frumusețea sa deosebită şi de docilitatea cu care acceptă să facă diferite munci, în măsura în care a fost corect antrenat.

10. La ce fel de munci este folosit horudul? De regulă, la vânarea altor animale - care fac multe pagube, fără a fi periculoase pentru om - dar şi ca lucrător forestier, în perioada de umbră. Cu ciocul său puternic, el poate reteza dintr-o lovitură crengile arborelui-piramidă şi se poate cățăra în copac cu cea mai mare uşurință. Este vorba de ramuri cu o circumferință suficient de mare pentru a nu putea fi înconjurate de cinci oameni de pe Pământ. Horudul le desprinde, muşcând din ele, cu aceeaşi uşurință cu care ați muşca voi dintr-un măr.

11. După ce a rupt suficient de multe crengi, horudul le împinge cu ciocul până la locuințele oamenilor, după care le taie în bucăți mai mici, aşa cum îi indică stăpânii săi. Aceste bucăți de lemn sunt folosite apoi de saturnieni ca vreascuri de foc. Saturnienii mai folosesc animalul şi pentru alte tipuri de munci care implică tăieri şi transport.

12. Singura condiție este ca animalul să fie capturat de tânăr, pentru a fi antrenat. Un animal matur nu se va obişnui niciodată cu acest gen de munci, aşa că nu le-ar fi de nici un folos saturnienilor. De altfel, dacă nu este provocat, el va fugi de îndată ce simte apropierea oamenilor. Chiar dacă este înconjurat, lucrul acesta nu le poate oferi saturnienilor nici o siguranță, căci de îndată ce începe să scurme pământul cu ghearele sale ascuțite, este semn sigur că trebuie să fie lăsat în pace. Dacă vânătorii nu pleacă, el va începe să sară şi să ragă, iar cei din preajmă riscă să simtă pe pielea lor puterea ciocului său, care echivalează cu un copac care îți cade în cap. De aceea, vânătorii se retrag imediat ce constată că animalul s-a înfuriat.

13. Dacă horudul este atât de periculos, cum pot fi capturate animalele tinere? Saturnienii folosesc în acest scop un anumit şiretlic. Ei ştiu că atunci când femelele au pui, ele sunt foarte sensibile la băuturile alcoolice (lucru valabil şi pentru masculi). De altfel, masculii nu se deosebesc de femele decât în ceea ce priveşte organele genitale. Când vine timpul, saturnienii duc cantități mari de asemenea băuturi şi le lasă în preajma animalelor. Nu trece mult până când ele încep să bea, şi nu se lasă până când nu golesc complet conținutul recipientelor. Ele se întorc apoi la puii lor, dar cad într-un somn foarte adânc şi nu.şi mai dau seama când aceştia sunt răpiți. Apoi, saturnienii duc puii acasă şi încep să-i îmblânzească. Horuzii maturi sunt lăsați în viață, pentru a continua să se înmulțească.

14. Cam acestea ar fi informațiile pe care trebuie să le cunoaşteți în legătură cu aceste animale. Singurul lucru pe care nu l-am menționat este habitatul acestora. Horuzii cresc numai în regiunile sudice de pe Saturn şi numai în acele ținuturi continentale care nu depăşesc latitudinea de 45°. Ei nu se simt acasă decât în regiunile oceanice şi în condiții de climă specifice. Regiunile care depăşesc latitudinea de 45° sunt mai friguroase şi nu corespund necesităților de viață ale acestor animale.

15. Horuzii au un instinct cu totul special, care îi ajută să nu locuiască în regiunile din nord sau din est, chiar dacă au condițiile climaterice necesare. Singurele regiuni în care pot progresa şi pe care le acceptă sunt cele centrale din sud, dar nu în interiorul continentelor, ci numai în cele de pe țărmurile oceanului. Uneori, saturnienii îi transportă în centrul continentelor, unde îi prezintă ca pe o curiozitate, dar animalele nu rezistă mult.

16. Acum cunoaşteți chiar tot ce era important de spus. De aceea, ne vom îndrepta atenția asupra altui animal, care nu poate fi găsit nicăieri în univers, decât pe această planetă.

Capitolul 27

Antilopa saturniană zigst. Scopul pentru care a fost creată aceasta. Motivele pentru care saturnienii vânează antilopa. O greşeală şi un remediu secret.

1. Animalul de care ne vom ocupa în continuare este numit de saturnieni *zigst,* care s-ar putea traduce prin „picioare ascuțite”. El este specific numai acestei planete. În ierarhia evolutivă a animalelor, se situează cam pe acelaşi nivel ca şi antilopa terestră. Habitatul ei sunt exclusiv munții foarte înalți.

2. De ce are această denumire ciudată? Nu trebuie să credeți că antilopa are patru cioturi ascuțite în loc de picioare. Este numită „picioare ascuțite” din cauza faptului că la picioarele din față, ea nu are copite sau degete, ci doar o gheară ascuțită, orientată în față, care porneşte din genunchi. În ceea ce priveşte picioarele din spate, acestea arată ca la orice animal, cu gheare ascuțite.

3. Aşa se explică aşadar numele animalului. De ce arată însă el în acest fel? Pe Pământ nu există nici un animal similar, dar pot fi stabilite anumite similarități cu anumite animale mai mici. Spre exemplu, corpul antilopei arată la fel ca cel al unei vidre. Coada ei arată însă ca şi coada unui bou. Capul şi gâtul seamănă foarte bine cu cele ale unui tigru, dar fără colții specifici unui carnivor.

4. În frunte are un singur corn, înclinat pe spate. Aceasta este descrierea formei animalului.

5. Care este însă mărimea sa? Dacă ar fi să-l măsurăm cu măsurile terestre, pe Terra nu am găsi nimic comparabil, dar nu trebuie să uităm că pe Saturn toate obiectele sunt de o sută de ori mai mari. Antilopa aparține categoriei animalelor mici, mărimea ei nedepăşind o treime din cea a animalului pe care l-am descris anterior, leul saturnian. De aceea, orice saturnian poate duce antilopa în spinare.

6. Principala culoare a zigstului este alb strălucitor, dar de la cap şi până la coadă are o dungă lată pe spate, de culoare albastru deschis. Zona abdominală este galben-aurie, iar picioarele sunt roşiatice, cu excepția ghearelor, care sunt complet negre, la fel ca şi cornul din frunte. Partea inferioară a gâtului, de la maxilarul inferior şi până la piept, este de culoare roşu închis, cu dungi.

7. Aveți acum imaginea completă a animalului, care nu poate fi găsit nicăieri pe alte planete. Care este însă utilitatea lui? Cu ce se hrăneşte? Este el capturat frecvent de saturnieni?

8. În ceea ce priveşte utilitatea, antilopa nu le foloseşte la nimic saturnienilor, la fel ca şi capra neagră sau antilopa oamenilor de pe Pământ. Ea joacă însă un anumit rol în ordinea lucrurilor, justificându-şi la acest nivel utilitatea. Cine cunoaşte utilitatea caprei negre pe Pământ? Cine v-ar putea explica de ce se urcă acest animal pe munți? Celui care doreşte să afle, îi voi dezvălui Eu motivul.

9. Aşa cum ştiți, pe munții înalți de pe Pământ cresc tot felul de muşchi şi diferite plante alpine, cu scopul de a măcina pietrele. Ştiți de asemenea că aceste plante au fost create de anumite puteri şi inteligențe spirituale. Acest lucru este evident, de vreme ce ele conțin viață. Atunci când viața începe să se manifeste, ea nu urmăreşte niciodată să cadă înapoi în ghearele morții, ci numai să se dezvolte pe sine, creând o formă pe care apoi o părăseşte, cu scopul de a trece în alta, superioară.

10. Ce formă de viață mai există în munți în afara acestor ierburi alpine? Evident, animalele care trăiesc pe munți. Acestea sunt cele mai înalte forme de viață în care pot trece plantele alpine.

11. Nu este greu de înțeles că aceasta este ordinea naturală a lucrurilor, căci viața animalelor este susținută prin încorporarea vieții plantelor. Hrana compatibilă cu natura animalului nu înseamnă altceva decât absorbția şi fuziunea unor forme de viață inferioare cu alte forme de viață superioare. Altfel spus:

12. Alimentația nu înseamnă altceva decât absorbția vieții într-un container născut din Mine, astfel încât acesta să devină tot mai puternic şi mai complet, trecând de pe un nivel pe altul, până când ajunge din nou pe nivelul primordial de pe care a plecat.

13. Dacă ați înțeles cât de cât această filosofie, nu aveți decât să o aplicați animalului zigst.

14. Mai există o întrebare la care merită să răspundem: dacă saturnienii capturează acest animal, Răspunsul Meu este următorul: din când în când, cei mai curajoşi dintre ei urcă pe munți şi încearcă să-l prindă, dar nu prea reuşesc, căci această specie de antilopă este atât de îndemânatică în cățăratul pe stânci încât nici un om nu o poate urma. De altfel, forma deosebită a ghearelor sale îi permite să stea pe suprafețe mai înguste decât o palmă de om, astfel încât ea se poate cățăra în locuri absolut inaccesibile saturnienilor.

15. Singurele momente în care ar putea fi capturată (teoretic) sunt cele în care se prăbuşeşte de pe stâncile foarte înalte, ceea ce se întâmplă foarte rar. De altfel, până acum nici o antilopă nu a fost capturată de vreun om.

16. Vă puteți pune atunci întrebarea: dacă este atât de greu de capturat, de ce fac totuşi saturnienii efortul să o prindă? Ei se simt obligați să încerce din cauza unei superstiții, întrucât antilopa se hrăneşte cu cele mai puternice şi mai parfumate ierburi alpine, saturnienii cred că cel care ar mânca o bucățică din carnea ei, oricât de mică, va deveni nemuritor.

17. În această privință, nu există nici o diferență între saturnieni şi pământenii care încearcă tot felul de remedii pentru a-şi prelungi la infinit viața, deşi experiența de zi cu zi ne învață că acest lucru este imposibil.

18. Ce credeți că fac aceşti oameni, în pofida dovezilor cele mai palpabile care atestă că remediile lor nu sunt bune de nimic? Ei susțin că aceste remedii fac parte dintr-o ştiință foarte secretă a nemuririi şi că trebuie administrate exact la mediul nopții, şi numai în anumite doze foarte precise. Dacă doza diferă chiar şi cu a mia parte dintr-un bob de piper, ea nu va mai avea efectul dorit.

19. Dacă această explicație nu se dovedeşte suficientă pentru a explica eşecul terapiei, ei împing şi mai departe confuzia, apelând la explicații astrologice. Astfel, aceşti practicanți ai „ştiinței de prelungire a vieții” îşi sfătuiesc clienții în cuvinte aproape ininteligibile să nu ia remediul decât într-un anume pătrar al lunii, atunci când soarele trece printr-o anumită constelație, şi oricum, numai la miezul nopții. Spre exemplu, dacă soarele nu se află în constelația Leului, iar luna nu se află simultan în Capricorn, şi dacă o anumită planetă nu trece printr-un anumit semn foarte precis, „remediul vieții eterne îşi va pierde complet influența”.

20. Oamenii naivi cred de regulă în aceşti predicatori şi le cumpără remediile la prețuri exorbitante, sperând să dobândească viața eternă. După ce se văd în posesia miraculoaselor leacuri, ei încep să studieze tot felul de calendare şi să facă tot felul de calcule ale efemeridelor, pentru a afla când intră soarele, luna şi celelalte planete în semnele indicate ale zodiacului, exact la miezul nopții. Nu trebuie să ştiți prea multă matematică pentru a vă da seama că aceste calcule nu îi conduc nicăieri, căci toate aceste suprapuneri nu se întâmplă niciodată în realitate. De altfel, chiar dacă s-ar petrece, acest lucru s-ar întâmpla o dată la un milion sau la mai multe milioane de ani, şi oricum, nu în ordinea prescrisă de vânzătorul remediului. De aceea, eficacitatea acestor remedii de viață lungă este neutralizată de aceste aşa-zise speculații mistice, vecine cu înşelătoria. În acest fel, vânzătorul remediului scapă de plata unor despăgubiri, căci poate susține oricând că remediul nu a fost luat în acord cu instrucțiunile sale.

21. În acest scop este folosită pe Saturn carnea zigstului. Dacă remediul nu produce efectele dorite, medicii de pe Saturn care susțin că pot prelungi viața aduc imediat în discuție pretextul că cel care a luat remediul a fost neglijent şi în loc să îl ia în timpul umbrei, l-a luat în timpul zilei, când medicamentul miraculos nu funcționează.

22. Dacă rudele unei persoane decedate se plâng doctorului că aceasta a luat remediul în timpul umbrei, medicul se va grăbi să le întrebe în ce poziție se aflau lunile. De; regulă, rudele sunt încurcate de această întrebare, dar dacă totuşi se descurcă şi ştiu să răspundă la ea, medicul-şarlatan se foloseşte imediat de pretext şi susține că poziția lunilor a fost extrem de nefavorabilă pentru eficiența remediului, totul cu o mare elocință. De altfel, majoritatea oamenilor nu pot răspunde la întrebarea referitoare la luni, aceasta fiind una din principalele clauze de salvgardare ale „dătătorilor de viață lungă".

23. Se întâmplă uneori ca rudele unei asemenea persoane decedate care a luat în timpul vieții remediul de viață lungă să se consulte şi cu alți medici din aceeaşi categorie. Vă puteți imagina ce vor spune aceştia despre colegul lor; „De ce nu ați venit la mine? Toată lumea ştie că acel medic aplică un remediu greşit!" Şi pentru a-i convinge că ruda lor a luat remediul greşit, le arată un remediu cu o culoare diferită. Acest argument le convinge definitiv pe rude în ceea ce priveşte motivul ineficientei primului remediu.

24. În astfel de situații, rudele celui decedat se întorc la primul medic, pe care îl consideră acum un şarlatan. Ce credeți că face acesta pentru a ieşi dintr-o asemenea situație? El le duce pe rude la alte persoane care gândesc la fel ca el şi le cere să le confirme credibilitatea sa şi a remediului. Acestea se grăbesc să o facă, iar medicul se întoarce către rude: „Vedeți? Aceşti oameni au folosit corect remediul meu. Întrebați-i ce vârstă au!" De regulă, răspunsul primit reprezintă o vârstă foarte înaintată, care depăşeşte cu mult aşteptările rudelor. Vârsta nu este exprimată însă în ani, ci sub formă de fapte extraordinare care ar trebui să ateste acest lucru, de genul unui munte care nu exista pe vremea când el era tânăr, sau chiar că a asistat personal la crearea inelului de către Marele Spirit, că îşi mai aduce aminte de vremea când nu exista nici o lună pe bolta cerească, etc. Fiecare nouă persoană întrebată care îi este vârsta aduce un argument mai extraordinar care atestă valabilitatea remediului. Auzind aceste mărturii, rudele se simt satisfăcute de explicații, şi nu este exclus să cumpere chiar ele remediul de la medic, care nu este cu nimic mai puțin bătrân decât asistenții săi (cei care îi confirmă, în realitate, spusele).

25. Aici se încheie capitolul referitor la antilopa saturniană. Ne vom îndrepta în continuare atenția asupra unui alt animal sălbatic de pe acest corp ceresc, după care ne vom ocupa de animalele domestice.

Capitolul 28

Bauorul cu un singur ochi. Vânarea animalului pentru pielea lui folosită ca manta de către patriarhi.

1. Animalul care urmează în ordinea evoluției şi la care merită să ne referim este o raritate. El nu poate fi găsit pe continentele de pe Saturn, ci numai pe insule, de care saturnienii se feresc ca de foc, sau mai bine zis ca de ținuturile în care trăiesc muzii. Explicațiile care urmează să vor convinge că au toate motivele să facă acest lucru.

2. Numele acestui animal este *bauor,* care în traducere înseamnă „cu un singur ochi". Mai întâi vom explica de ce i se spune astfel. Are el într-adevăr un singur ochi? Nu, are doi ochi cu care vede, la fel ca oricare alt animal. Deasupra lor, în centrul frunții, el are însă un al treilea ochi, pe care îl foloseşte ca pe o armă extrem de periculoasă. Acesta este cel care dă numele animalului.

3. Mai întâi vom descrie însă forma animalului, şi abia apoi ne vom ocupa de ochiul său.

4. Cum arată bauorul? Care este mărimea lui şi cum este el colorat? Bauorul seamănă cu un cal, cu excepția gâtului şi a cozii. Evident, corpul este de o sută de ori mai mare decât cel al unui cal terestru.

5. Coada sa seamănă cu un şarpe fără cap şi ajunge la o lungime de 180-195 metri. La bază (în regiunea anală), ea are o grosime de 3 metri. La capăt, coada se termină cu trei cârlige, la fel ca o ancoră. Cea mai mare parte a puterii acestui animal stă în coada sa, cu care bauorul îşi caută hrana prin apă. De aceea, el trăieşte de regulă pe malurile oceanelor, unde coada sa lungă caută tot timpul prin apă pentru a prinde peşti mari sau alte animale marine. De altfel, bauorul este foarte eficient în această activitate. De îndată ce simte că în apă se află ceva cu care s-ar putea hrăni, el îşi aruncă coada în acea direcție, la fel ca o săgeată, şi nu îşi ratează niciodată ținta.

6. Cum arată capul bauorului? Acesta este aşezat pe un gât lung şi puternic şi are o formă particulară, semănând cu un cap de focă, la alte dimensiuni, evident. Cu excepția ochiului-armă, capul său este identic cu cel al unei foci.

7. La ce îi serveşte însă acest ochi-armă? Bauorul nu vede cu acest ochi, dar simte cu el şi îl poate folosi pentru a hipnotiza şi țintui o victimă. De regulă, ochiul este închis, dar dacă de bauor se apropie un potențial duşman sau cineva este recomandabil să nu stea în apropierea animalului rănit, care începe să ragă şi să dea din copite, dar nici a cozii, care nu moare pe loc, ci intră în cele mai teribile convulsii. Saturnienii cunosc aceste lucruri, aşa că imediat după tăierea cozii se retrag pe nava lor, unde aşteaptă ca animalul să moară, iar coada să îşi reducă convulsiile.

12. Abia acum îndrăznesc vânătorii să se apropie de animal. Ei taie coada în bucăți mai mici, care continuă să se zvârcolească o vreme, dar fără prea multă putere. Apoi, vânătorii se apropie de bauor şi îl înțeapă în spate, ca să vadă dacă mai este viu. Dacă acesta nu reacționează în nici un fel, ei îi jupoaie pielea superbă, nu înainte de a-i tăia însă capul şi de a-l arunca în apă, căci au superstiția că animalul şi-ar mai putea deschide odată ochiul teribil, iar ei ar fi otrăviți de acesta. Evident, acest lucru este imposibil, căci ochiul nu conține nici un fel de otravă, iar lumina sa roşie, atât de puternică atunci când animalule este viu, dispare complet odată cu moartea acestuia (energia luminoasă fiind alimentată de energia sa vitală).

13. După ce îi jupoaie pielea şi o încarcă pe nave, vânătorii pleacă, lăsând corpul pe țărm, să putrezească. Descompunerea animalului este urgentată de diferiți oaspeți flămânzi care trăiesc pe țărm, inclusiv de unii care doresc să se răzbune pe binecunoscutul lor duşman.

14. La ce folosesc însă saturnienii coada obținută cu un efort atât de mare? Ea este mai întâi tratată cu uleiuri, pentru a rămâne moale, după care o taie şi croiesc din ea o haină pe care o poartă bărbații. O asemenea haină înseamnă mai mult decât un întreg regat. Saturnienii au chiar o vorbă: respectul şi însemnele puterii unui prinț sau ale unui patriarh superior sunt conferite acestuia de către bauor.

15. Uciderea unui bauor este una din cele mai mari fapte de vitejie cu care se pot lăuda saturnienii. Cine a învins un asemenea animal şi poartă o haină din pielea sa demonstrează astfel curajul de care dispune. Această dovadă are o mare însemnătate pentru saturnieni, căci aceştia nu au încredere într-un lider căruia îi lipseşte curajul. O asemenea haină reprezintă dovada vie că cel care a obținut-o este nu numai foarte curajos, dar şi dispus să facă mari sacrificii în beneficiul fraților săi. Mai mult, ei îl consideră un om foarte inteligent, căci a reuşit să cucerească monstrul, care are pe Saturn o reputație mai mare decât dragonii pe Pământ.

16. Saturnienii consideră că dacă cineva a învins un bauor, el îşi poate asuma orice sarcină, pe care o va duce cu siguranță la bun sfârşit, prin inteligența şi hotărârea sa. De aceea, ei sunt dispuşi să considere pe loc posesorul unei asemenea haine un mare patriarh, chiar dacă acesta este de trei sau patru ori mai tânăr decât cel mai neînsemnat dintre patriarhi. El nu va rămâne însă un mare patriarh decât atâta vreme cât va avea haina pe el.

17. Dată fiind onoarea pe care o conferă, nimic nu este mai prețuit pe Saturn decât o asemenea haină. De aceea, mantia bauorului nu este purtată de marii patriarhi decât în ocaziile cele mai speciale. La fel ca peste tot, şi pe această planetă există destule amăgiri. Una din ele face ca saturnienii să considere această haină indestructibilă, lucru deloc adevărat. De aceea, dacă haina se destramă şi nu mai poate fi purtată, ea este înlocuită cu un fals, confecționat din pielea altor animale.

18. Un mare patriarhat dobândit cu ajutorul unei asemenea haine este moştenit apoi de toți copiii şi nepoții primului mare patriarh, dar numai atâta vreme cât aceştia pot oferi saturnienilor dovada hainei bauorului. Dacă altcineva reuşeşte însă să învingă un nou bauor şi se prezintă cu o haină confecționată din pielea acestuia, el va fi proclamat pe loc mare patriarh, în locul moştenitorilor fostului patriarh. Vechiul patriarh - acum detronat - va continua însă să se bucure de o mare stimă printre concetățenii săi. Chiar şi o rămăşiță dintr-o haină de bauor reprezintă un blazon care atestă originea aristocratică a posesorului ei. Ea îi conferă acestuia anumite privilegii, dar numai atâta vreme cât există. Dacă moliile îi mănâncă peticul rămas, el îşi pierde complet orice privilegii şi tot ce îi mai rămâne este amintirea măreției de odinioară.

19. Deocamdată nu ne vom mai ocupa de condițiile politice de pe Saturn, căci nu am ajuns încă să discutăm de ființele umane de pe această planetă. Ne vom continua aşadar periplul prin lumea animalelor, şi înainte de a trece la descrierea celor domestice, vom face o scurtă trecere în revistă a acestei lumi.

Capitolul 29

Armonia corpurilor cereşti. Exempte muzicale. Secretele învățăturilor referitoare la legătura dintre sunet şi creație. Corespondența care există între animalele sălbatice de pe Saturn şi cete de pe Pământ.

1. Aşa cum am precizat în mai multe rânduri, nu am descris mai sus decât acele animale care prezintă anumite trăsături ieşite din comun. Ați aflat astfel câte ceva despre anumite animale care sunt specifice numai acestei planete. Aşa cum v-ați putut da seama, majoritatea nu pot fi comparate în nici un fel cu animalele de pe Pământ.

2. Există însă o anumită armonie între planete, fără de care nici una dintre ele nu ar putea exista, chiar dacă sunt situate la mare distanță una de cealaltă. Pentru a înțelege corect această lege, trebuie să precizez că armonia nu poate apărea decât dacă efectele sunt generate de aceeaşi cauză.

3. Spre exemplu, dacă prindeți capetele unei corzi de o bucată plată de lemn şi o ciupiți, ea va scoate de fiecare dată acelaşi sunet. Dacă o strângeți mai tare la capete, ea va scoate un sunet cu totul diferit, dar de fiecare dată acelaşi. Dacă desfaceți puțin strânsoarea, sunetul devine mai grav; dacă strângeți mai tare capetele, sunetul devine mai ascuțit. Care este cauza acestui efect sonor? Ea este una singură: coarda şi bucata de lemn. Ori de câte ori veți repeta aceste condiții, veți obține acelaşi efect (acelaşi sunet). Faptul că sunetul diferă ca înălțime nu are nici o importanță, căci sunetul este sunet, indiferent de înălțimea lui. Dacă Mă veți întreba care este adevărata cauză: coarda sau bucata de lemn?, vă voi răspunde că nici una, nici cealaltă, ci amândouă împreună. Bucata plată de lemn conține în sine sunetele şi este pregătită oricând să le elibereze. Coarda aflată în vibrație nu face decât să declanşeze manifestarea acestor sunete, prin rezonanță. Lemnul conține în sine toate sunetele imaginabile, dar are nevoie de coardă pentru ca aceste sunete să capete o manifestare perceptibilă. Altfel spus, între cele două condiții (lemnul şi coarda) trebuie să existe o armonie intrinsecă.

4. Aerul în care vibrează sunetul reprezintă mediul de propagare al acestuia, dar nu poate fi considerat ca făcând parte din cauzalitatea sunetului. Pentru a obține un efect vizibil nu pot exista niciodată mai mult de două cauze polar opuse şi conectate una cu cealaltă.

5. Să privim, spre exemplu, fluidul magnetic! Acesta este absorbit de bucata de fier, dar nu depinde de aceasta, ci există în sine, liber, în întreaga infinitate. Fierul nu reprezintă decât mediul de propagare prin care fluidul devine evident pentru simțurile voastre. Este imposibil să considerăm fierul ca fiind sursa sau cauza fluidului magnetic.

6. La fel, putem noi spune că eterul sau aerul care separă soarele de o planetă reprezintă sursa luminii? Nici vorbă! Ele nu reprezintă decât mediul prin care aceasta se propagă, ajungând la planetă după ce a emanat din soare, cu condiția ca planeta să fie astfel structurată încât să fie capabilă să absoarbă lumina care cade asupra ei.

7. În mod similar, nu vom considera nici noi aerul ca fiind o cauză a sunetului, ci doar un mediu de propagare care permit perceperea de către ureche a formelor-tonalități produse de coardă şi de bucata de lemn.

8. Când vorbim de „tonalitate" nu ne referim la un sunet, ci mai degrabă la o formă extrasă prin intermediul vibrației dintr-o suprafață elastică şi netedă. Sunetul nu este altceva decât o mărturie că un corp care are capacitatea de a vibra poate declanşa - prin rezonantă - o vibrație identică într-un alt corp, nemişcat. Chiar dacă vă considerați un specialist în arta muzicii, Eu vă spun că nu cunoaşteți aproape nimic în legătură cu această artă. În această privință nu cunoaşteți mai multe decât un vierme care scormoneşte sub scoarța unui copac. Tot ce faceți voi este să alăturați câteva note mai înalte şi mai joase, iar apoi să vă desfătați cu această compoziție, la fel cum se desfată viermele care scormoneşte sub scoarța copacului. Dar cine dintre voi ştie că tonalitatea reprezintă una dintre cele mai minunate forme care există?

9. În cazul în care cântați o singură notă muzicală (vocal sau la un instrument), tot ce puteți spune voi este că această notă este un do sau un re, şi că aparține nu ştiu cărei octave, în plus, sunteți capabili să recunoaşteți instrumentul care a produs sunetul. Trebuie să admiteți că este o cunoaştere destul de limitată a sunetului.

10. Pentru ca să înțelegeți mai bine cât de neînsemnată este cunoaşterea pe care o aveți în ceea ce priveşte arta muzicii, vă voi spune câteva lucruri legate de tonul muzical.

11. Aşa cum ştiți foarte bine, deasupra unei bucăți plate de lemn pot fi strânse mai multe coarde, fiecare generând tonuri mai grave sau mai ascuțite. Dacă toate sunetele posibile ar fi produse deasupra aceleiaşi bucăți de lemn, aceasta le-ar putea reproduce pe toate, ceea ce înseamnă că în ea există un număr infinit de forme muzicale, care nu devin însă perceptibile decât prin ciupirea coardelor.

12. Dacă examinăm cu atenție această placă de lemn, ce descoperim? Nimic altceva decât o placă goală de lemn. La rândul lor, coardele sunt elastice, uniforme şi confecționate din metal sau din intestinele unui animal. Altfel spus, avem parte de două obiecte uniforme, pe marginea cărora nu putem filozofa prea mult. Cu toate acestea, în cele două obiecte plate şi uniforme există o varietate atât de mare de sunete, încât toți compozitorii din lume, începând de la David şi până astăzi, nu au reuşit să folosească în compozițiile lor nici a miliarda parte din această varietate. La rândul lor, aceste tonuri exterioare nu reprezintă prin comparație cu tonul real (subtil) decât ceea ce reprezintă coaja moartă a unui copac prin comparație cu viața interioară invizibilă a acestuia.

13. Ce este aşadar un ton? El nu este altceva decât expresia de sine a unei infinități de forme spirituale armonioase, inerente materiei şi proiectate în materie. Placa unui instrument muzical care este pusă în vibrație pentru a scoate sunete reprezintă o lume infinită umplută cu sunete. Astfel, dacă ciupim coardele unui instrument, o întreagă creație alcătuită dintr-un număr infinit de ființe de toate felurile răspunde într-o manieră perceptibilă pentru urechea noastră, declanşând acel sunet rudimentar.

14. Voi, oamenii, percepeți diferite lucruri, dar nu examinați niciodată ce se ascunde în spatele lor. Chiar şi atunci când, după mai multe sunete succesive, vă simțiți inspirați de anumite idei sublime, şi când aceste forme spirituale vii vă apucă literalmente de guler, zgâlțâindu-vă ca să vă treziți, voi continuați să rămâneți la fel de orbi, fără să vă dați seama că odată cu fiecare ton manifestat de sunetul perceptibil se naşte o întreagă infinitate. De fapt, aşa s-a născut întreaga creație. Cred că v-ați făcut acum o anumită idee legată de tonalități şi de semnificația lor infinit mai profundă decât monotonia pe care o simțiți voi atunci când ascultați un sunet uniform.

15. Am pornit aşadar de la armonia continuă care există între o placă din lemn şi o coardă, care generează efecte la fel de armonioase sub forma tonalităților muzicale. Pornind de la acest exemplu, să revenim acum la ideea de la care am plecat, şi anume aceea a armoniei care există între două corpuri cereşti, indiferent de distanța la care se află unul de celălalt.

16. De ce există această armonie? Gândiți-vă că soarele este placa din lemn care vibrează, iar planetele sunt coardele de deasupra ei. Atunci când planetele sau coardele de deasupra plăcii din lemn sunt ciupite de lumina emanată de la soare, ele îşi asumă diferite forme care există pe soare, la care au acces prin intermediul luminii, şi le manifestă în exterior.

17. Astfel, dacă vă veți focaliza atenția asupra planetei Saturn, una din coardele sistemului vostru solar, la care este conectat şi Pământul (ca o altă coardă), veți înțelege cu uşurință că aceeaşi cauză care afectează Pământul vostru, generând anumite forme, va genera aceleaşi efecte şi pe Saturn.

18. Spre exemplu, să comparăm un pian cu şapte octave cu unul care are numai cinci octave. Nu puteți nega faptul că pianul cu şapte octave poate genera sunete mult mai înalte sau mai joase decât cel cu cinci octave. Dacă veți cânta însă notele din cele cinci octave, ele vor suna identic pe ambele piane. Evident, pe instrumentul mai mare ele vor răsuna ceva mai puternic şi mai plin, dar tonalitatea lor va fi identică.

19. Spuneam la începutul acestui capitol că înainte de a trece la descrierea animalelor domestice, doresc să facem o scurtă trecere în revistă a lumii animalelor în ansamblul ei. Ei bine, aceasta a fost trecerea în revistă pe care doream să o facem. A fost necesar să menționăm puterea de creație a soarelui, pentru a nu crede că lucrurile pe care le vom spune în continuare sunt simple imitații ale lumii de pe Pământ şi că ne-am pierdut imaginația, inspirându-ne din formele pe care le cunoaşteți deja din lumea în care trăiți. De aceea, trebuie să precizăm din start: toate animalele care există pe Pământ pot fi găsite şi pe Saturn, cu anumite diferențe minore, care țin de regulă de mărime şi de putere. În plus, lumina soarelui fiind mult mai refractată, animalele sunt mult mai frumos colorate decât pe Pământ.

20. După analiza de mai sus, sper că nu va exista printre voi nici măcar o singură persoană cu inima plină de credință care să obiecteze la ceea ce vă voi spune în continuare: începând de la elefantul cel mai mare şi până la şoricelul cel mai mic, pe suprafața planetei Saturn cresc toate animalele de pe Pământ, cu diferența că acestea sunt mai mari şi mai puternice, iar culorile lor variază mai mult, îndeosebi în tonalități de albastru, verde, roşu, alb şi negru. Animalele de pe Pământ sunt mai puțin dezvoltate, căci razele soarelui sunt încă prea intense şi nu sunt suficient de separate atunci când cad pe suprafața Pământului. Culorile sunt întotdeauna o consecință a luminii. Florile de pe Pământ sunt foarte viu colorate în cele mai perfecte culori, dar acestea sunt oarecum şterse, căci le lipseşte luminozitatea inerentă celor de pe Saturn. Acelaşi lucru este valabil nu numai în ceea ce priveşte animalele, dar chiar şi oamenilor de pe această planetă.

21. Aceasta a fost trecerea generală în revistă a lumii animalelor de pe această planetă. Vom examina în continuare pe scurt câteva din animalele domestice de pe Saturn, întrucât pe cele de pe Pământ le cunoaşteți deja, ne vom ocupa numai de cele care nu există la voi.

Capitolul 30

Animalele domestice de pe Saturn. Cel mai benefic dintre ele: vaca, buka.

1. Primul animal de care ne vom ocupa este marea vacă saturniană, *buka.* V-ați putea întreba: de ce începem cu vaca, şi nu cu taurul? Pentru că noi nu facem aici un tratat de zoologie; numai în tratatele voastre de zoologie, partea masculină trebuie să preceadă partea feminină. Noi ne ocupăm de animalele de pe această planetă în funcție de utilitatea lor şi de caracteristicile lor cele mai deosebite. Vaca este mult mai utilă şi mai remarcabilă decât taurul, aşa că ne vom ocupa mai întâi de ea, şi abia apoi de taur.

2. Ce fel de animal este *buka?* Cum arată ea, cât este de mare şi care este habitatul ei natural?

3. *Buka* sau vaca saturniană este un animal uriaş, dar extrem de blând. Prin raport cu mărimea ei ea mănâncă destul de puțin, dar bea foarte multă apă.

4. Datorită cantității mare de lapte pe care o furnizează, acest animal este de departe cel mai util de pe Saturn. Laptele ei este alb-gălbui şi are un gust excelent. EI este principala sursă de hrană a saturnienilor. Probabil că doriți să ştiți cât lapte dă într-o zi[19] o asemenea vacă. Întrucât ziua saturniană este foarte diferită de cea terestră, nu ar trebui să vă surprindă dacă vă spun că o vacă dă de multe ori nu mai puțin de 56.000 de litri pe zi.

5. (N. B. Pe Pământ, o asemenea vacă ar fi foarte prețuită de rechinii voştri industriaşi, evident, cu condiția să nu consume mai mult decât o vacă terestră. Cât despre apă, vaca ar putea bea oricât îi doreşte inima! Având însă în vedere că această vacă nu i-ar ajuta prea mult să evolueze spiritual pe respectivii rechini, ea nu le va fi dăruită acestora; ca să nu mai vorbim de faptul că ar fi şi imposibil să creezi o vacă saturniană pe Pământ!)

6. Cum arată această vacă? Ea seamănă foarte bine cu femela unui zimbru[20] de pe Pământ. Evident, mărimea ei este incomparabilă. Practic, o vacă terestră ar părea o muscă pe spinarea unei vaci saturniene. După mud, masculul acestei specii, adică taurul, este aproape cel mai mare animal de pe această planetă. Vaca este mult mai mică decât taurul. Totuşi, dacă ați sta pe spinarea ei, ați avea o vedere mult mai bună decât din vârful muntelui Plabutschberg[21], deşi mărimea vacilor de pe Saturn variază destul de mult.

7. Cea mai mare din speciile de bovine este cea care trăieşte în ținutul Herrifa, cu care am început descrierea planetei Saturn. În acest ținut, vacile ating frecvent o înălțime de 800 de metri, lungimea de la cap la coadă fiind dublă. Corpul animalului este susținut de patru picioare puternice şi proporționale, care par mult mai scurte decât picioarele vacilor de pe Pământ, prin raport cu corpul. Între picioarele din spate este localizat un uger de-a dreptul uriaş, cu opt sfârcuri. Când vaca stă în picioare, ugerul se află la 80 de metri de sol.

8. Cum poate fi mulsă atunci o asemenea vacă uriaşă? Trebuie precizat că vacile saturniene nu sunt mulse la fel ca cele de pe Pământ, căci ele îşi dăruiesc laptele de bunăvoie. Reținerea sau dăruirea lichidului este controlată de instinctul lor. Cum află însă saturnienii dacă vaca doreşte să le dăruiască lapte? În asemenea momente, ugerul vacii este foarte umflat, iar animalul devine tăcut. Lucrul acesta se petrece de regulă după ce animalul a băut o cantitate foarte mare de apă.

9. Când vaca se odihneşte, saturnienii se grăbesc să plaseze nişte containere uriaşe sub ugerul ei (este vorba de dovlecii despre care am discutat într-un capitol anterior). Laptele pe care vaca este dispusă să îl cedeze este adunat cu grijă în aceste containere. Când vaca a terminat, ea face cunoscut acest lucru printr-un muget ca de tunet.

---

[19] Menționam că este vorba de o zi saturniană. Rotația diurnă a lui Saturn este de 10 ore şi 14 minute.
[20] Bourul sau zimbrul (Bosprimigenius) reprezintă o specie dispărută astăzi.
[21] Munte situat lângă oraşul austriac Graz, în provincia Styria.

10. Când mulgătorii aud acest muget, ei se grăbesc să mute containerul de sub uger şi să dispară cât mai repede din zonă, pentru a nu fi striviți de piciorul uriaş al animalului care se ridică. Când *buka* atinge o anumită vârstă, ei nu mai trebuie să se preocupe acest lucru, căci nici o vacă suficient de matură nu se va mişca atâta vreme cât va şti că sub ea se mai află ființe umane. Nu acelaşi lucru se petrece însă cu vacile tinere, care sunt, potrivit vârstei lor, mult mai neastâmpărate.

11. Din această cantitate de lapte, saturnienii prepară unt, smântână şi brânză. Aceasta este mâncarea lor preferată, îndeosebi miere şi unt întinse pe brânză. Pe această planetă, mierea nu este produsă de albine, ci de o specie de flori care au calice mari şi un parfum extraordinar. Calicele sunt umplute mai mult de jumătate cu miere.

12. Am aflat aşadar în ce fel se bucură saturnienii de laptele lor. Nu ne mai rămâne decât să descriem culoarea vacii. Corpul acesteia este albastru-cenuşiu, zona abdomenului fiind complet albă. Picioarele se închid treptat la culoare, devenind albastru închise. Coada este şi ea mai închisă la culoare decât restul corpului, fiind împodobită la vârf cu un smoc bogat de păr roşu. Gâtul nu este masiv prin comparație cu corpul. De la cap şi până la picioarele din față vaca are o coamă de culoare roşie, cu o lungime de un kilometru. Capul nu are coarne şi este destul de mic prin comparație cu restul corpului. Taurul are însă două coarne drepte, mici, orientate în sus şi înclinate către spate, la fel ca cele ale unei antilope.

13. Mărimea capului este accentuată de urechi, care au o lungime de 60-80 de metri şi o lățime de 20-25 de metri. Ele sunt de un alb strălucitor. Fruntea animalului este gri-albăstruie. Ochii sunt mari şi au o culoare întunecată. Botul seamănă cu cel al vacii de pe Pământ. El este de culoare cenuşie şi nu este acoperit cu păr. În rest, vaca seamănă foarte bine cu femela unui zimbru terestru.

14. Vacile saturniene sunt prea mari pentru a fi ținute în grajduri, în schimb, saturnienii le cresc în nişte grădini vii: nişte pajişti împrejmuite cu arbori-zid. Vacile nu pot sări peste gard, în pofida mărimii lor, căci au picioarele foarte scurte şi nu le pot ridica mai sus de 10 metri de la sol. Acestea sunt aşadar „grajdurile" vacilor de pe Saturn. Evident, un asemenea grajd este de trei ori cât întreaga provincie Styria.

15. Câte vaci are în mod normal un saturnian? On om care are zece vaci şi doi tauri este considerat putred de bogat.

16. Am spus cam tot ce era de spus în legătură cu acest animal. De aceea, ne vom îndrepta în continuare atenția către un alt animal foarte util, şi anume capra albastră domestică.

Capitolul 31

Capra albastră. Comerțul cu lapte de capră. Festivalul recunoştinței pentru această capră. Legătura saturnienilor cu lumea spirituală. Lâna caprei albastre şi utilitatea ei.

1. Ce fel de animal este capra albastră? Este unul din animalele cele mai utile şi mai indispensabile pentru saturnienii care nu sunt foarte bogați, îndeosebi pentru cei care trăiesc în munți, unde vaca uriaşă nu se poate mişca în voie şi unde aceasta nu şi-ar putea găsi hrana, căci nu există suficientă apă pentru ca ea să-şi satisfacă setea nepotolită.

2. Cum arată acest animal? Seamănă el cu capra terestră? Nu. Nu seamănă. Seamănă mai degrabă cu elanul din regiunile nordice ale Pământului. Evident, această capră este de o sută de ori mai mare decât elanul terestru. Între picioarele din spate, ea are un uger foarte mare raportat la restul corpului, cu şase sfârcuri, care produce între 560-1120 de litri de lapte pe zi.

3. Laptele caprei albastre nu este la fel de dulce ca cel al vacii uriaşe, dar este mai aromat şi mai hrănitor. De aceea, muntenii îl comercializează frecvent, vânzându-l în schimbul altor produse de care au nevoie. Pe această planetă nu există alt tip de comerț decât barterul. Acest barter este foarte util pentru munteni. Capra nu se adaptează în văi şi la şes, habitatul ei natural fiind înălțimile munților, unde scormoneşte după hrană cu coarnele ei înclinate înainte, ca nişte lopeți. La fel ca şi pe Pământ, culmile munților sunt acoperite cu zăpadă în timpul umbrei inelare.

4. Capra are o natură sperioasă, dar dacă este tratată cu blândețe poate fi domesticită. Odată îmblânzită, ea aleargă tot timpul alături de oameni, la fel ca un câine credincios pe Pământ. De aceea, dacă doresc să plece undeva, muntenii sunt nevoiți să îşi lege caprele cu o funie groasă, confecționată din fire de iarbă, pentru ca acestea să nu îi urmeze. Saturnienii, în special cei care trăiesc pe munte, au un festival anual în onoarea acestui animal extrem de util, pe care îl consacră Marelui Spirit.

5. La festival sunt aduse câteva capre frumoase, cu ugerele pline. Ele sunt duse într-un loc special, unde sunt plasate în cerc şi mulse. Laptele lor este adunat în cele mai frumoase şi mai curate containere. Apoi, animalele sunt duse lângă un arbore al ploii şi udate cu apa pură a acestuia, în semn de recunoştinţă. În continuare, lor li se dă drumul să pască din iarba suculentă care înconjoară de regulă arborii-ploii. Oamenii se întorc în schimb la containerele cu laptele proaspăt muls.

6. Fiecare îşi ia containerul şi îl duce la un templu special construit pentru acest festival. Templul este plantat cu arbori-rază *(bruda)* sau cu arbori-oglindă *(ubra).* Motivul pentru care spun „plantat” este că pe această planetă, templele nu sunt niciodată construite de zidari, ca pe Pământ, ci sunt alcătuite din aranjarea artistică a celor mai frumoşi arbori de pe planetă. Aceşti arbori sunt plantați într-o anumită ordine, la fel ca gardurile vii de pe Pământ. Când arborii ajung la maturitate, templul oferă o privelişte magnifică, îndeosebi atunci când copacii sunt în floare. Nu vă puteți imagina ceva atât de frumos. Templul este atât de mare încât pe Pământ v-ar lua o zi întreagă pentru a parcurge distanța dintre intrare şi ieşirea aflată în partea opusă.

7. După ce şi-au dus containerele cu lapte în templu, saturnienii încep prin a-i mulțumi Marelui Spirit pentru darul minunat al acestui animal domestic atât de util pentru ei şi pentru laptele pe care tocmai l-au muls. După această rugăciune, cel mai bătrân dintre ei se ridică şi le cere credincioşilor să se întindă la pământ, cu fața la sol,

8. Apoi, bătrânul îşi înalță privirile spre cer şi îl imploră pe Marele Spirit să îşi reverse gratia asupra lor, permițând coborârea unui Spirit de Lumină, care să rostească prin gura lui voința Marelui Spirit. Şi cum locuitorii de pe Saturn, dar mai ales muntenii, se află într-un contact cvasi-permanent cu spiritele cerului, cererea bătrânului este întotdeauna împlinită. Un spirit strălucitor de lumină cu o formă umană le apare şi proclamă în fața saturnienilor ce anume trebuie să facă şi cum trebuie să se comporte.

9. După ce spiritul şi-a terminat discursul, oamenii se ridică şi bătrânul le comunică ceea ce a aflat. După slujbă, saturnienii îi mulțumesc din nou Marelui Spirit. După această rugăciune plină de devoțiune, oamenii îşi iau containerele şi le duc în fața bătrânului, pentru ca acesta să rostească asupra lor binecuvântarea Marelui Spirit, după care se îmbrățişează şi fiecare îi invită pe ceilalți să guste din laptele lui şi din alte gustări aduse. Urmează apoi masa comună, timp în care oamenii vorbesc de una şi de alta.

10. După masă, saturnienii îi mulțumesc din nou Marelui Spirit şi pentru a-şi înălța starea de spirit ascultă un concert al păsărilor. Nu este vorba de principalul cântăreț de pe Saturn, ci de cel de-al doilea tip de cântăreți, despre care am mai vorbit.

11. După această sărbătoare a recunoştinței, oamenii părăsesc templul, dar niciodată prin uşa din față, ci întotdeauna prin cea din spate. Marea poartă sacră din față nu este desti-

nată decât pentru preotul bătrân şi pentru Spiritele de Lumină. Ajunşi afară, oamenii îşi cheamă caprele, care pasc liniştite în jur. Acestea ascultă chemarea şi îşi însoțesc stăpânii acasă.

12. Aceasta este cea mai simplă sărbătoare a saturnienilor. În ceea ce priveşte sărbătorile lor principale, acestea vor fi descrise atunci când vom vorbi direct despre ei.

13. După ce ajung acasă, muntenii îşi mulg din nou caprele, după care le lasă din nou libere, căci ei nu construiesc grajduri pentru aceste animale. De altfel, nimeni nu consideră o capră ca fiind proprietatea lui absolută. Dacă o capră ajunge la locuința altcuiva cu ugerul plin, acesta o mulge, după care o lasă să plece mai departe. La fel, nimeni nu trebuie să aibă grijă în vreun fel de alimentația caprelor, care se descurcă de minune fără sprijinul oamenilor. Ele sunt atât de blânde, au o natură atât de bună şi sunt atât de ataşate de oameni încât vin singure acasă atunci când trebuie să fie mulse. În plus, nu au nevoie de păstori, căci în munții de pe Saturn nu există animale carnivore.

14. Dacă vă mai amintiți, animalele sălbatice şi crude despre care am vorbit trăiesc de regulă în zone îndepărtate de regiunile locuite de oameni, fiind separate prin ape de continentele pe care locuiesc aceştia din urmă. Atunci când trăiesc pe continente, aceste animale sălbatice preferă acel habitat în care oamenii nu pun niciodată piciorul. Rarele ocazii când oamenii vizitează aceste zone se datorează fie curiozității, fie rătăcirii, iar uneori lăcomiei. În regiunile muntoase nu există însă animale sălbatice, cu excepția „piciorului ascuțit” (antilopa saturniană).

15. Cred că v-ați făcut o idee legată de utilitatea acestui animal, atât de blând şi de uşor de crescut pe lângă casă. Am învățat astfel cam tot ce era important în legătură cu el.

16. Cred că nu mai trebuie să menționez de ce i se spune capra „albastră”. Aşa cum îi indică numele, culoarea ei este albastră, în plus, la fel ca şi oaia terestră, capra saturniană are o lână foarte bogată. Muntenii o tund şi îşi fac din ea haine groase pentru iarnă (adică pentru anotimpul umbrei). Înainte, ei curăță lâna, apoi o torc şi o țes cu ajutorul unor unelte foarte eficiente.

17. Ce se întâmplă când moare o capră? Muntenii o jupoaie şi îi aruncă trupul într-o prăpastie, căci ei nu mănâncă aproape niciodată carne.

18. Am încheiat tot ce era de spus în legătură cu animal. În capitolul următor ne vom ocupa de un alt animal domestic foarte util.

Capitolul 32

Servitorul saturnienilor,Fur, o specie de maimuță îmblânzită. Despre caii, câinii oile şi alte animale domestice de pe Saturn.

1. În ceea ce priveşte animalul numit *fur,* numele acestuia este derivat din funcția pe care o îndeplineşte el în casele oamenilor (spre deosebire de animalul anterior, al cărui nume era derivat pornind de la culoarea sa).

2. Ce face de fapt acest animal? El îi face stăpânului său diferite servicii casnice, la fel ca un slujitor credincios pe Pământ. Animalul execută cu cea mai mare uşurință toate muncile casnice dificile. El ară câmpul, cară apă în casă, adună lemne, curăță câmpurile şi alungă animalele sălbatice. Noaptea păzeşte întregul domeniu şi face multe alte asemenea munci.

3. De aceea, oamenii de pe Saturn i-au dat acestui animal numele de *fur,* care în traducere înseamnă „slujitorul credincios al casei”.

4. Acum ştim ce este această creatură şi care este numele ei. Cu ce seamănă însă acest animal domestic? Există pe Pământ vreun animal care să îi semene? Răspunsul este afirmativ: pe Pământ există animale asemănătoare cu el, şi încă în număr mare şi aparținând mai

multor specii. Diferența constă în faptul că pe Pământ toate aceste animale sunt sălbatice, în timp ce pe Saturn toate sunt domestice, ele având o asemenea capacitate de învățare încât în scurt timp pot fi antrenate să facă tot felul de munci domestice. Care este numele acestui animal terestru, care, dacă oamenii şi-ar da puțin osteneala, ar putea fi la fel de uşor de îmblânzit? Pe Pământ aceste animale sunt numite maimuțe. Cea mai mare asemănare există între *fur* şi orangutan.

5. Aşa cum am mai spus, aceste creaturi sunt cei mai utili membri ai lumii animale de pe Saturn, căci ele pot fi folosite pentru tot felul de munci. Costul plătit este cât se poate de mic, căci aceşti slujitori nu cer nimic în schimbul muncii lor decât să fie tratați în mod corect şi să primească din când în când fructe din mâna stăpânilor lor. Asta este tot ce cer aceşti slujitori de la oameni.

6. Dacă sunt abuzați sau tratați cu cruzime, ei sunt capabili să se răzbune, devenind necredincioşi şi chiar părăsind pentru totdeauna casa respectivă. Dacă sunt reținuți cu forța, stăpânul trebuie să se pregătească pentru un adevărat război de gherilă, din care animalele sfârşesc întotdeauna prin a ieşi învingătoare. Dacă saturnienii supără un *fur* atât de mult încât acesta doreşte să plece, ei îşi pot cere scuze arătându-i nişte fructe şi oferindu-i-le în semn de regret pentru fapta lor, precum şi ca dorință de împăcare. De regulă, în fața acestei dovezi de căință, animalul se întoarce şi îşi reia atribuțiile de dinainte, rămânând acelaşi slujitor credincios al stăpânului său.

7. Cu ce se hrănesc aceste animale atât de utile? Principala lor hrană este alcătuită din fructe, cu care oamenii nu prea se hrănesc, şi în special cei cu dare de mână. Vă puteți imagina aşadar cât de puțin consumă aceşti slujitori. Dacă mai adăugați şi faptul că aceste fructe se găsesc din abundență şi că ele nu sunt potrivite pentru consumul uman, ca să nu mai vorbim de faptul că stăpânii animalelor nu trebuie să se preocupe de îmbrăcămintea acestora, de care M-am ocupat Eu (atunci când le-am creat), veți înțelege şi mai bine cât de puțin îi costă pe saturnieni aceşti muncitori gratuiți.

8. După ce am spus câteva cuvinte legate de utilitatea acestor animale, să ne ocupăm acum de forma lor. Am afirmat mai sus că ele seamănă cu maimuțele de pe Pământ. Cum pe această planetă mare totul este mai bine dezvoltat şi mai perfecționat decât pe Terra, şi aceşti slujitori credincioşi ai casei sunt mult mai bine înzestrați decât orangutanul terestru.

9. În ceea ce priveşte pielea orangutanului saturnian, aceasta este acoperită cu o blană deasă, exceptând palmele şi o mică parte a feței, în plus, mâinile şi picioarele furilor sunt mai subțiri şi mai puțin muşchiuloase decât cele ale saturnienilor. Oamenii de pe Saturn sunt foarte bine construiți, neavând deloc păr pe corp, cu excepția capului şi a organelor genitale. Culoarea pielii saturnienilor este albă ca zăpada, cu o tentă roşiatică în cazul celor care trăiesc la şes, în timp ce culoarea părului acestui animal este albastră, iar uneori cenuşie. Părțile neacoperite cu păr sunt de un roşu deschis.

10. Cât de înalte sunt aceste animale? Ele au înălțimea femeilor saturniene, dar nu ajung niciodată la înălțimea bărbaților.

11. Care este principalul habitat al furilor? Dacă țineți cont de faptul că pe această planetă toate continentele sunt situate în aceeaşi zonă climatică, veți înțelege că habitatul acestui animal este zona continentală în ansamblul ei. El se găseşte cu deosebire în zonele muntoase. Forma şi culoarea sa nu diferă prea mult în funcție de locul în care poate fi găsit.

12. Această specie de maimuțe nu este singura care există pe planetă. Există nenumărate alte specii, dar toate sunt sălbatice. Pe anumite continente, animalele sunt atât de numeroase încât se deplasează în grupuri mari pe munți şi nu ezită să consume inclusiv fructele nobile, destinate muntenilor.

13. Atunci când se confruntă cu asemenea invazii, slujitorii credincioşi ai casei le aduc stăpânilor lor un serviciu neprețuit, căci de îndată ce observă o asemenea hoardă de oas-

peți neinvitați atacând pomii fructiferi ai oamenilor, ele lasă baltă orice altă sarcină şi se repede să-i gonească pe invadatori. Şi vai celor care sunt prinşi! Aceştia nu au nici o şansă de scăpare, căci dimensiunile lor sunt întotdeauna mult mai mici decât ale speciei domestice.

14. Din acest motiv, asemenea confruntări au loc rareori, căci animalele sălbatice intuiesc că prezența lor nu este binevenită şi se tem de confrații lor de dimensiuni mai mari. Atunci când au loc, aceste confruntări nu se desfăşoară decât din necesitate, întotdeauna noaptea şi numai în acele zone care sunt acoperite de umbra inelului (care înseamnă pentru saturnieni cam ceea ce înseamnă iarna pentru pământeni).

15. Acum ați aflat tot ce merita spus în legătură cu aceste animale, aşa că ne vom referi la un alt animal domestic, ținut la mare stimă de saturnienii de la şes.

16. În multe privințe, el seamănă cu câinele vostru. În ceea ce priveşte însă utilitatea lui, el este folosit ca animal de povară, la fel cum faceți voi cu caii, cu excepția călăritului, căci saturnienii nu călăresc niciodată animale, considerând că ar fi sub demnitatea lor să îşi urce trupul nobil pe trupul ignobil al unui animal. De altfel, nimic nu îi poate conduce mai rapid către destinație decât propriile lor picioare.

17. Animalul de care vorbim există într-o mare varietate de specii. Cu excepția câtorva dintre ele, de dimensiuni mai mici, aproape toate celelalte sunt folosite pentru acelaşi scop.

18. Aceste animale nu sunt deloc frumoase. Culoarea lor este aceeaşi ca şi culoarea altor animale de pe Saturn, dar ele nu sunt la fel de curate şi de strălucitoare. De aceea, între câinii de pe Pământ şi cei de pe Saturn nu există aproape nici o diferență, cu excepția mărimii. Câinii aparținând celei mai mari specii sunt de circa 500 de ori mai mari decât cei de pe Pământ, îndeosebi aceştia sunt folosiți ca animale de povară. În ceea ce priveşte celelalte specii mai mici, acestea sunt folosite în principal pentru paza caselor. Câinii nu latră propriu-zis, ci scot un muget ca de tunet.

19. Cam atât despre acest animal. V-ați putea pune întrebarea: există pe Saturn vreun animal care seamănă cu nobilul cal de pe Pământ? Răspunsul este da, există un fel de cal şi pe Saturn, dar acesta nu poate fi îmblânzit, aparținând animalelor sălbatice.

20. Există oi pe Saturn? Da, există, dar nici acestea nu sunt domestice şi nu pot fi îmblânzite, în schimb, ele sunt vânate deseori pentru blana lor frumoasă şi moale.

21. După cum vedeți, există pe Saturn câteva specii care pe Pământ sunt considerate domestice, dar care pe această planetă sunt sălbatice.

22. V-am descris pe scurt întreaga lume a animalelor de pe Saturn, iar dacă vă veți exersa puțin imaginația, vă veți putea reprezenta această lume într-o manieră destul de plastică. Marea varietate a acestei lumi reprezintă o dovadă în plus a frumuseții şi abundenței lucrărilor Mele. Dacă pe o singură planetă există atâta frumusețe şi varietate, vă puteți imagina cât de grandioasă trebuie să fie lumea pe soare, ca să nu mai vorbim de infinitatea lumii spirituale, față de care lumea naturală nu înseamnă mai mult decât scoarța exterioară şi moartă față de miezul viu al unui copac.

23. Dar despre aceste lucruri vom discuta mai în amănunt atunci când vă voi descrie oamenii de pe această planetă. Deocamdată, vom încheia aici acest capitol.

Capitolul 33

Ființele umane de pe Saturn. Originea lor. Densitatea populației şi condițiile de locuit.

1. Am spus deja foarte multe lucruri despre ființele umane de pe Saturn. Au rămas însă şi mai multe de spus în legătură cu stăpânii acestei planete, pentru ca voi să înțelegeți ce fel de ordine există pe acest corp ceresc şi al Cui copil este el.

2. Întrucât ordinea justă este întotdeauna baza înțelepciunii, vom începe prin a examina ființele umane de pe această planetă în forma lor exterioară, după care ne vom referi la existența lor spirituală, dar şi la alte elemente spirituale, precum organizarea lor politică, aspectele comerciale şi serviciul divin. Vom începe aşadar cu forma fizică a saturnienilor.

3. A existat oare la început un singur cuplu de oameni pe Saturn, sau au fost create simultan mai multe cupluri, în diferite locuri ale planetei? Toate ființele umane care trăiesc la ora actuală pe Saturn reprezintă urmaşii unui singur cuplu, la fel ca şi pe Pământ. Istoria saturnienilor este mai veche cu mai bine de un milion de ani decât istoria pământenilor.

4. De-a lungul vieții, un cuplu de saturnieni rareori are mai mult de patru copii; de aceea, este firesc să spunem că planeta este mult mai puțin populată decât Pământul. În marile țări continentale, care de multe ori depăşesc suprafața Asiei, Africii şi Europei la un loc, oamenii nu trăiesc unii în vecinătatea celorlalți. Comunitățile săteşti, specifice Pământului, sunt o raritate pe Saturn.

5. Dacă un om de pe Pământ ar putea călători pe Saturn, locuințele celor de aici i s-ar părea atât de îndepărtate încât i-ar lua cel puțin 10-12 zile pentru a călători de la una la cealaltă. În munți, aceste distanțe reprezintă regula, nu excepția, în schimb, la şes, pe malul lacurilor şi al râurilor, locuințele saturnienilor sunt mult mai apropiate una de cealaltă.

6. Oriunde veți găsi o asemenea aşezare, aici se va afla o întreagă familie, formată de regulă din 1.000-5.000 de oameni.

7. Cât de mari sunt locuințele lor pentru a adăposti atâția oameni? Trebuie să începem prin a afirma că saturnienilor le place să aibă mult spațiu în jur. Cât despre locuințele lor, am vorbit deja despre ele la începutul lucrării, când am descris arborele-soare *(gliuba)*. Am spus atunci că acest arbore este casa lor preferată. De aceea, nu voi mai descrie odată acest arbore, dar doresc să vă reamintesc faptul că el are foarte multe trunchiuri, iar pe crengile lui puternice şi late, care cresc întotdeauna pe orizontală, oamenii îşi construiesc locuințele.

8. De aceea, un asemenea copac are pe Saturn semnificația unui oraş pe Pământ. Patriarhul familiei desemnează ramurile şi trunchiurile la care are dreptul o familie tânără, după care aceasta intră în proprietatea lor, la fel cum voi sunteți proprietarii caselor voastre. Diferența constă în faptul că pe Saturn, toți oamenii care trăiesc într-un arbore al soarelui sunt rude, în timp ce în oraşele voastre orice om care dispune de bani îşi poate cumpăra o casă chiar lângă a voastră.

9. Probabil că vă întrebați: cum pot dormi aceşti oameni pe crengile unui copac? Oare nu cad de pe ele atunci când îşi schimbă poziția în timpul somnului? Vă asigur că este mult mai probabil ca voi să cădeți din paturile voastre atunci când vă întoarceți în ele. Aceste ramuri orizontale sunt atât de late şi de groase încât pe una singură ar putea încăpea orice casă din capitala voastră[22], şi încă ar mai rămâne destul loc pentru a vă parca maşina şi pentru o curte interioară.

10. În plus, există numeroase ramuri mai mici care cresc paralel cu cele mari şi care sunt pline cu fructe. În apropierea trunchiului, ele sunt suficient de puternice pentru ca un om să poată merge pe marginea lor fără să cadă. Chiar dacă un saturnian ar călca neglijent şi ar cădea de pe o creangă, el nu ar păți nimic. Motivul vă este deja cunoscut, căci l-am menționat într-un capitol anterior: din cauza forței de atracție dintre Saturn şi inelul său, greutatea specifică a unui obiect de pe această planetă - inclusiv cea a ființelor umane - este mult mai mică. De aceea, nici o căzătură nu este la fel de dureroasă aici ca pe Pământ.

[22] Capitala la care se face referire este oraşul Graz din Austria, cu o populație de peste 200.000 de oameni.

11. De când există ființe umane pe această planetă, nici una dintre ele nu şi-a rupt vreodată un picior sau un braț, şi nimeni nu şi-a spart capul datorită vreunei căzături din copac.

12. Se pune atunci întrebarea: este acest copac unica locuință a saturnienilor? Nu, nu este. Ei mai au şi alte case, în care locuiesc în timpul perioadei răcoroase a umbrei.

13. Aceste case sunt construite în diferite modalități. Unele sunt construite din ramurile puternice ale arborelui-piramidă, sau din crengile mai subțiri ale altor copaci. În mod evident, casele vii (direct pe crengile copacilor) sunt mult superioare celor construite. Saturnienii construiesc totuşi case între cele naturale, pe care le folosesc drept depozite pentru alimente.

14. În plus, ei nu fac focul pentru a găti decât în casele construite. Oricum, ei nu gătesc la fel de rafinat şi de artificial ca voi. Mai degrabă coc anumite fructe (cum faceți voi cu merele) sau fierb diferite legume şi rădăcinoase. În asta constă întreaga artă a gătitului pe Saturn. În aceste case îşi depozitează şi produsele din lapte, precum şi prețioasele containere cu sucuri de fructe.

15. Nimeni nu mănâncă şi nu doarme însă în casele construite. Saturnienii nu suportă lucrurile moarte, aşa că preferă de o mie de ori să mănânce şi să doarmă într-un cadru natural. De aceea, casele construite de ei sunt folosite exclusiv ca ateliere şi ca depozite.

16. Doriți probabil să aflați cât sunt de mari aceste case construite şi cum arată ele. Vă voi explica. Casele au o formă circulară, la fel ca cele din Austria, dar nu au acoperiş, fiind complet deschise către cer. Pentru saturnieni nu poate exista o atrocitate mai mare decât un acoperiş care să îi separe de cerul liber. Ei obişnuiesc să spună că tot ce coboară din cer pe pământ este o binecuvântare venită din cer, şi deci o binecuvântare pentru sol. Şi întrucât trăiesc ei înşişi la sol, de ce s-ar ascunde de binecuvântările cerului, punând un perete despărțitor între ei şi acesta? Mai mult decât atât, ei sunt vii, spre deosebire de sol, pe care îl consideră mort, şi deci nevoia lor pentru binecuvântările cerului este cu atât mai mare.

17. Ştim acum totul despre felul în care sunt construite casele lor. Mai trebuie să precizăm forma şi mărimea acestora. De regulă, aceste case sunt construite în formă de stea, cu 8, 16 sau chiar 32 de vârfuri, fiecare dintre acestea reprezentând o cameră separată, care serveşte unor activități distincte. În centrul camerei circulare centrale se găteşte mâncarea.

18. Distanța dintre un vârf şi altul într-o asemenea casă în formă de stea este direct proporțională cu dimensiunile saturnienilor. Conform unităților voastre de măsură, dacă un pământean ar intra într-o asemenea casă, lui i-ar lua o oră bună de mers în pas grăbit pentru a parcurge această distanță. În ceea ce priveşte înălțimea casei, aceasta este astfel calculată încât un bărbat să poată privi cu uşurință dincolo de zidurile ei.

19. Sunt decorate în vreun fel aceste case? Nu, cu excepția frunzelor naturale ale crengilor din care au fost construite. Nu se poate spune nimic mai mult despre aceste case.

20. După ce ne-am ocupat de casele construite şi folosite ca depozite şi bucătării de saturnieni, să trecem acum la locuințele lor vii.

21. Cum arată aceste locuințe vii? Forma lor exterioară este complet circulară, cu o intrare către dimineață (est). Pentru completarea acestor case mai sunt folosite două alte specii de arbori. Cele mai splendide case sunt construite prin plantarea alăturată a arborilor-oglindă *(ubra).* Cele mai puțin frumoase sunt construite cu ajutorul arborilor-zid *(brak),* nu a celor comuni, ci a celor de cultură.

22. Podeaua interioară a caselor este complet uniformizată. Pe ea sunt sădite semințe de iarbă, din care creşte un gazon scurt, dar foarte bogat, ca o mochetă groasă. Iarba seamănă cu catifeaua şi este atât de rezistentă încât dacă cineva calcă pe ea, ea îşi revine spontan la forma sa inițială.

23. În centrul casei se află o vatră mare, circulară şi destul de înaltă, acoperită cu iarbă. Pentru a vă face o idee în legătură cu dimensiunile acestei vetre, vă voi spune că are un

diametru de 180 de metri şi o înălţime care ajunge până la jumătatea coapselor saturnienilor. Femeile fiind mai scunde, vatra ajunge până la jumătate din înălţimea lor[23].

24. Care este scopul acestei vetre? Ea le foloseşte saturnienilor în acelaşi scop ca şi mesele de pe Pământ, adică pentru a mânca.

25. Nu departe de această masă în formă de vatră, la circa 65 de metri, se află o piramidă complet circulară, obtuză în partea de sus, cu baza de aproximativ trei ori mai mare decât diametrul vetrei. Spaţiul din vârful piramidei este suficient de mare pentru ca un bărbat să stea confortabil pe el. Piramida are înălţimea unui stat de om şi este acoperită cu iarbă. Ea serveşte drept amvon pentru patriarhul familiei. În fiecare zi, înainte de apusul soarelui, cel mai bătrân membru al familiei se urcă pe această platformă, în timp ce familia se adună în jurul lui pentru a asculta care este voinţa Marelui Spirit pentru noaptea şi ziua care urmează.

26. Ce alte piese de mobilier mai conţine o asemenea casă? În partea de vest există un alt perete circular acoperit cu iarbă, nu la fel de înalt însă ca amvonul central. El are în schimb o circumferinţă mult mai mare şi numeroase curburi. Acesta este patul sau principalul loc de odihnă al saturnienilor.

27. Înainte de culcare, ei plasează perne moi în curbura de la marginea acestui pat circular, după care fiecare dintre ei se aşează în propria sa curbură. Bărbaţii dorm cu faţa către răsărit, iar femeile cu faţa către apus. Corpurile lor sunt înclinate la 30° faţă de pământ. Aşa dorm saturnienii. Ei rămân în această poziţie până cu puţin timp înainte de răsăritul soarelui. Chiar şi în perioadele de umbră ei observă răsăritul soarelui, căci inelul nu acoperă niciodată pe deplin soarele. Chiar dacă sunt momente în care inelul acoperă complet soarele, aceste perioade nu durează niciodată mai mult de o jumătate de zi, după care o mică porţiune a soarelui devine din nou vizibilă.

28. Acesta este tot mobilierul pe care îl conţine casa unui saturnian în perioada de umbră. Cât de mare este o asemenea casă? Diametrul ei este mai mare cu jumătate decât cel al caselor construite în formă de stea.

29. Trăieşte întreaga populaţie a unui arbore într-o asemenea casă? Nu, numai o singură familie, adică tatăl, mama, copiii lor şi copiii copiilor lor, la fel cum în timpul perioadei de lumină aceştia trăiesc pe aceeaşi ramură. Există tot atâtea locuinţe de acest tip câte ramuri au arborii pe care trăiesc saturnienii.

30. În aceste locuinţe comune de familie, zona din jurul unui asemenea arbore depăşeşte de regulă suprafaţa provinciei Styria (632.586 mile pătrate). După cum ştiţi, aceste locuinţe sunt situate la o asemenea distanţă unele de celelalte încât ar fi necesare mai multe zile pentru a călători de la una la alta. În jurul lor sunt acele terenuri pe care cresc animalele lor domestice, despre care am mai vorbit. Terenurile sunt suficient de vaste pentru a acoperi habitatul necesar animalelor, dar şi libertatea de care au nevoie oamenii. La marginea proprietăţilor de familie există păduri întinse de arbori-pâlnie, iar la şes, în special în partea de nord a marilor lacuri, păduri de arbori-piramidă care se întind pe suprafeţe de 2.000-3.000 de mile pătrate, dar şi alte specii de tufişuri şi arbuşti. Dacă ţineţi cont de toate aceste informaţii, nu trebuie să vă surprindă faptul că distanţa între două locuinţe ale saturnienilor este atât de mare.

31. Acum ştim totul despre felul în care locuiesc saturnienii, în special cei din regiunile muntoase, dar nu cunoaştem nimic în legătură cu regulile care domină în aceste gospodării. Înainte de a ne ocupa pe larg de saturnienii care trăiesc la şes, vom descrie modul de organizare al muntenilor.

Capitolul 34

[23] Înălţimea unei femei de pe Saturn este de 25-30 de metri, iar a unui bărbat de 32-45 de metri.

Modul de organizare a gospodăriilor saturnienilor. Plantarea unui templu. Cea mai importantă lege: iubirea aproapelui sau caritatea.

1. Cine este capul unei comunități familiale atât de mari, în regiunile muntoase?

2. Dacă strămoşul întregii familii trăieşte, acesta va fi deopotrivă capul familiei şi marele ei preot pe întreaga durată a vieții sale. Când acesta moare, fiul cel mare este ales ca patriarh şi mare preot al familiei, guvernând deopotrivă problemele domestice şi cele spirituale ale acesteia. Dacă şi acesta moare, patriarhatul este preluat de următorul fiu ca vârstă (deci de fratele fostului patriarh), şi aşa mai departe, până la ultimul frate. Urmează apoi primul născut al primului fiu al patriarhului inițial. Practic, cel mai bătrân membru de sex masculin al familiei devine întotdeauna capul acesteia.

3. Când familia nu este foarte numeroasă, acest sistem de moştenire a îndatoririlor de şef al familiei poate continua până la a şaptea generație, ba uneori chiar şi până la a zecea generație. Ce se întâmplă însă când familia devine prea numeroasă, de regulă după a cincea generație? În acest moment se produce o separație, care se petrece astfel: fratele cel mai în vârstă preia responsabilitățile familiei, iar următorii doi frați mai tineri îşi iau familiile şi bunurile, la care se adaugă o zestre din partea fratelui mai vârstnic, şi se mută într-un copac nelocuit *(gliaba).* După ce găsesc un asemenea copac, ei îşi rostesc rugăciunile de recunoştință, iar cel mai mare dintre ei invocă binecuvântarea Marelui Spirit pentru susținerea noului domiciliu, dar şi binecuvântarea celorlalte domicilii ale familiei.

4. După rostirea rugăciunii, fratele mai mare face câțiva paşi mai încolo şi începe să se roage singur. El îl roagă pe Marele Spirit să-i dăruiască un Spirit de Lumină, la fel cum a avut tatăl şi strămoşii săi, care să-l ajute să cunoască întotdeauna voința Marelui Spirit. În timpul acestei rugăciuni, ceilalți membri ai familiei rămân la pământ, cu fețele în jos. Fratele mai vârstnic nu îşi încetează rugăciunea până când Marele Spirit nu îi trimite Spiritul de Lumină.

5. Când acest Spirit apare, patriarhul îl roagă să binecuvânteze în numele Marelui Spirit copacul ce va deveni noua lor locuință, iar apoi să-l conducă la locul pe care îl va ocupa el însuşi, în calitatea sa de cap al familiei. După ce toate aceste lucruri se petrec, el îi mulțumeşte Marelui Spirit în prezența Spiritului de Lumină, pentru marea sa binecuvântare. Apoi, Spiritul de Lumină îl conduce pe noul patriarh în locul unde i-a apărut prima oară. Aici, el dispare, dar nu înainte de a-i întări voința printr-un transfer energetic.

6. Astfel întărit în ființa sa lăuntrică, patriarhul se întoarce la familia sa, care continuă să zacă cu fața la pământ, şi se adresează membrilor acesteia cu o voce puternică. Aceştia se ridică şi îi mulțumesc Marelui Spirit pentru marea binecuvântare pe care acesta a revărsat-o asupra lor, dăruindu-le propriul lor patriarh iluminat.

7. După tot acest ritual, patriarhul desemnează ramurile care revin capilor de familie, iar aceştia le iau în posesiune cu recunoştință. Ramurile sunt apoi curățate şi pregătite pentru locuit.

8. Asemenea ocazii nu sunt foarte frecvente pe Saturn. Din acest motiv, toată lumea se simte fericită şi veselă. Acum, noile familii au un loc pentru locuit, dar nu au încă depozite şi case de locuit. De aceea, încă din prima zi se fac planuri şi au loc discuții, dar întotdeauna sub directa supraveghere a patriarhului, căci nimeni nu poate face nimic fără consimțământul acestuia.

9. În zorii zilei următoare, ei încep să facă măsurători, iar patriarhul binecuvântează terenurile alese şi semințele din care urmează să crească arborii care vor deveni locuințe vii. Acestea sunt plantate apoi în pământ.

10. După toate aceste lucrări, care nu durează niciodată mai mult de o zi, membrii noilor familii se duc în pădure şi taie lemnele necesare pentru construirea clădirilor cu etaj. Animalele domestice îi ajută să ducă la bun sfârşit aceste sarcini. Horudul, leul saturnian, un animal pe jumătate sălbatic şi pe jumătate îmblânzit, îi ajută să taie cu ciocul său puternic crengile cele mai mari ale arborilor-piramidă, iar credinciosul slujitor al casei, furul, culege crengile şi le duce în locul indicat de stăpâni.

11. Când toate lemnele necesare sunt adunate la locul unde va fi construită noua casă, ele sunt tăiate la dimensiunile dorite, iar casa este înălțată.

12. Urmează apoi construcția grajdurilor pentru animale şi plantarea plantelor pentru amenajarea grădinilor. De asemenea, saturnienii construiesc un bazin colector în jurul unui arbore al ploii, pentru a aduna în el apa pură a acestuia, sub forma unui mic iaz.

13. Dacă prin apropiere există izvoare de munte, ei construiesc conducte prin care aduc apa acestora până la iazul central. Despre construcția acestor conducte am mai vorbit. Dacă nu dispun de cochilii de melci, ei folosesc tigvele arborelui-pâlnie.

14. După toate aceste lucrări, se măsoară terenurile din jur şi li se stabileşte destinația. Astfel, dacă în apropiere există păduri dese de arbori-pâlnie, acestea sunt rărite, iar copacii din preajma proprietăților sunt tăiați, cu ajutorul animalelor de casă. Lemnele tăiate sunt lăsate să se usuce, după care sunt folosite ca lemne de foc.

15. Când toate muncile sunt încheiate, patriarhul binecuvântează proprietatea, iar saturnienii încep să semene toate soiurile de pomi fructiferi. Această însămânțare se repetă de regulă la fiecare zece ani. Dacă solul este însă bogat, pomii vor rezista multă vreme, căci rădăcinile lor nu mor cu una cu două.

16. Apoi, membrii familiei se strâng pentru o rugăciune colectivă de recunoştință adresată Marelui Spirit, la sfârşitul căreia îl roagă să îşi reverse binecuvântarea asupra culturilor însămânțate, pentru prosperitatea căminelor lor.

17. După rugăciunea de recunoştință şi după această invocare a grației Mele, saturnienii încep cea mai importantă lucrare, şi anume plantarea templului în care îi vor oferi marelui Dumnezeu ofranda cuvenită. Această lucrare este realizată exclusiv de patriarh şi de primii doi fii ai săi. Nimeni altcineva nu are voie să contribuie la această lucrare sacră.

18. Cum încep ei această lucrare? Patriarhul se duce la locul în care i-a apărut pentru prima oară mesagerul din cer şi îl imploră să îi comunice prin intermediul acestui Spirit de Lumină locul în care ar dori să fie ridicat acest templu. Dacă nu apare nimeni, cei trei încep să construiască templul chiar în locul respectiv, în care Spiritul i-a apărut patriarhului pentru prima oară. Dacă Spiritul apare, el îl conduce pe patriarh la locul în care trebuie construit templul şi îi arată felul în care trebuie să arate acesta.

19. În locul în care Spiritul îl aşteaptă pe patriarh există un semn. Aici va fi construit amvonul de la care le va vorbi patriarhul celorlalți membri ai familiei sale. De asemenea, mesagerul din cer îi arată patriarhului locul în care trebuie construită ieşirea laterală, precum şi locul în care va primi el mesajele Marelui Spirit.

20. După ce îi comunică toate aceste informații, spiritul dispare. Patriarhul le face semn membrilor familiei, care transmit mai departe mesajul potrivit căruia Marele Spirit le-a acordat permisiunea să construiască un templu în acest foc. El le cere membrilor familiei sale să îi mulțumească Marelui Spirit pentru această binecuvântare şi să se roage ca semințele plantate să crească cât mai repede, iar Marele Spirit să îi considere demni să primească aici indicații privind voința Lui preasfântă.

21. Această rugăciune este foarte solemnă. După încheierea ei, patriarhul îşi cheamă doi sau trei dintre fiii săi mai vârstnici şi le înmânează semințele asupra cărora a suflat Spiritul de Lumină. Acestea sunt plantate, urmând ca din ele să crească noul templu. Cei desem-

nați încep să planteze semințele, cu cea mai mare devoțiune posibilă. Ei folosesc în acest scop semințele celor mai splendide specii de arbori care cresc pe Saturn.

22. Cei doi sau trei fii plantează partea din față a templului, pe unde vor intra membrii familiei, în timp ce patriarhul plantează personal altarul, alcătuit în special din arbori-raze *(bruda),* spre deosebire de restul templului, alcătuit din arbori-oglindă *(ubra).*

23. Templul are o formă eliptică şi este înconjurat de arbori-zid din cea mai nobilă specie, care alcătuiesc un zid circular în jurul lui, la distanta cuvenită. Această specie mai nobilă se distinge de specia comună prin scoarța sa. Scoarța speciei comune arată la fel ca aurul, în timp ce scoarța speciei mai nobile arată la fel ca mai multe curcubeie suprapuse, ale căror culori au un puternic luciu metalic. Frunzele lor sunt aproape identice cu cele de aloe vera, cu diferența că sunt mult mai mari. Culoarea lor este alb strălucitor. Florile sunt aproape la fel cu cele ale speciei comune, dar sunt mai delicate şi au un parfum deosebit de rafinat.

24. După ce constructorii îşi termină lucrarea, ei îi mulțumesc din nou Marelui Spirit pentru energia şi viziunea care le-a permis să construiască templul, după care îl roagă să binecuvânteze semințele pentru ca plantele să crească rapid, iar templul să se înalțe odată cu ele.

25. După rugăciune, ei se îndepărtează cu mare respect până la o anumită distanță, se înclină şi pleacă acasă.

26. Când ajung acasă, ei le cer celorlalți membri ai familiei să se ridice de la pământ şi să urce pe ramurile lor pentru a începe marele festin, după care patriarhul binecuvântează bucatele. Până la plantarea semințelor pentru marele templu, care reprezintă unul din cele mai mari ritualuri ale saturnienilor, aceştia nu consumă nici un fel de mâncare sau de băutură.

27. După masă, patriarhul le cere membrilor familiei sale să îşi unească voința cu voința Marelui Spirit şi să se concentreze exclusiv asupra creşterii semințelor, pentru ca acestea să dea cât mai rapid naştere unor plante perfecte.

28. În urma acestei concentrări colective, credeți sau nu, plantele cresc imediat, astfel încât în dimineața următoare templul este deja ridicat, ceea ce pentru voi pare să fie un adevărat miracol.

29. Când văd splendoarea şi maiestuozitatea templului, bucuria şi devoțiunea saturnienilor nu cunosc limite. Această stare de recunoştință şi extaz durează uneori zile întregi.

30. De ce credeți că sunt saturnienii atât de fericiți că templul lor a crescut atât de rapid? Ei au mai multe motive de bucurie, dar cel mai important dintre ele este convingerea deplină pe care au căpătat-o acum că Marele Spirit este alături de ei, în noul lor domiciliu, la fel cum fusese în vechiul domiciliu. Al doilea motiv se referă la faptul că au din nou un loc în care să se roage şi în care se pot apropia de Marele Spirit prin intermediul patriarhului lor. Iar al treilea motiv ține de faptul că este evident că noua familie întemeiată este pe placul Marelui Spirit, de vreme ce templul ei a crescut atât de rapid.

31. Mai există şi un al patrulea motiv, legat de cel din urmă, şi anume faptul că noua proprietate pe care o ocupă le aparține acum pe deplin, devenind permanentă. Dacă templul nu creşte atât de rapid, atunci din punctul lor de vedere proprietatea nu le aparține pe deplin, iar dacă altcineva vine şi le spune că ea i-a aparținut cândva, ei sunt nevoiți să-şi ia bagajele şi să se mute din nou, fără să opună nici cea mai mică opoziție.

32. Dacă pe un teritoriu există un templu, fostul proprietar îşi pierde orice drepturi asupra lui. Dacă vede un nou templu, el nu îndrăzneşte nici măcar să facă o tentativă de restituire a terenului său. Legea supremă pe Saturn este următoarea:

33. Ceea ce Marele Spirit a dăruit cuiva îi aparține întru totul acestuia. Nici o ființă din cer, nici un Spirit de Lumină şi nici o creatură lumească nu are dreptul să conteste acest dar mai presus de toate. Dacă cineva îndrăzneşte totuşi să facă acest lucru, el va fi izgonit în acele zone de pe Saturn unde nu există nimic altceva decât frigul şi zăpada eternă.

34. Orice om care trăieşte pe Saturn cunoaşte această lege şi nu există practic nici o altă reglementare care să fie mai respectată decât aceasta. De aceea, pe această planetă nu există dispute legate de proprietate, mai ales între munteni, care respectă întru totul legea şi ordinea supremă;

35. În ceea ce priveşte relaţiile dintre vecini, nu se pune probleme unor frontiere care să delimiteze proprietăţile. Dacă cineva se stabileşte undeva, regiunea respectivă este imediat acceptată ca aparţinându-i de drept, căci fiecare saturnian se consideră pe bună dreptate o dovadă vie a voinţei Marelui Spirit, având ca atare dreptul să călătorească pretutindeni şi să se stabilească oriunde doreşte.

36. Dacă un continent devine totuşi suprapopulat, mai multe familii se unesc şi îşi părăsesc patria, mutându-se cu navele pe care le-am descris într-un capitol anterior într-un alt ţinut. Odată ajunşi acolo unde doresc, ei caută un loc potrivit pentru a întemeia o reşedinţă. Dacă găsesc locul respectiv, ei capătă dreptul de a rămâne acolo un an întreg şi de a împărţi tot ceea ce le oferă solul.

37. Dacă seminţele plantate pentru templu cresc în maniera miraculoasă indicată mai sus, sau chiar într-o manieră naturală, şi dacă familia respectivă le poate arăta templul eventualilor emisari ai populaţiei native trimise de conducătorii acesteia, dovedindu-le acestora că arborii plantaţi cresc fără probleme, ei sunt acceptaţi automat ca fiind proprietarii noului ţinut pe care s-au stabilit. Vechiul proprietar îşi pierde toate drepturile de proprietate asupra terenului respectiv, dar îi rămâne dreptul de a se împrieteni cu aceştia, dacă doreşte acest lucru.

38. Nici un om de pe Saturn nu îi contestă altuia dreptul la prietenie. De aceea, dacă unul dintre ei doreşte acest lucru, el poate stabili imediat relaţii de prietenie cu oricine doreşte. De aceea, patriarhul noilor veniţi se adresează astfel emisarului oamenilor nativi:

39. „Frate întru Marele Spirit, iată, ochii tăi mă examinează fără ca în calea lor să existe vreun obstacol; în mod similar, dacă inima ta doreşte să se apropie de inima mea, ea nu va întâlni în cale nici un obstacol. De aceea, eu te consider un frate întru Marele Spirit”.

40. După aceste cuvinte, cei doi se îmbrăţişează. Această îmbrăţişare reprezintă mai mult decât un document scris de împărtăşire în comun a unei proprietăţi. De aceea, emisarul îi invită pe noii veniţi să se folosească aşa cum doresc de propria sa locuinţă până când a lor va creşte aşa cum trebuie. Aceştia acceptă şi îl urmează pe bătrân (de regulă, acesta este un patriarh el însuşi) la casa sa.

41. Asemenea ocazii de comuniune sunt considerate de saturnieni o mare sărbătoare, căci ei nu preţuiesc nimic mai presus de găsirea unui frate întru Marele Spirit pe un alt continent sau într-o altă ţară în care au emigrat. Cam aşa se întâmpină unii pe ceilalţi saturnienii.

42. Dacă noii veniţi constată că gazda lor trăieşte în condiţii sărmane, ei îşi oferă serviciile pentru a cultiva noi terenuri şi pentru a-i extinde proprietatea. Acestea sunt acceptate cu recunoştinţă de gazdă, care îşi oferă la rândul ei serviciile.

43. Dacă se întâmplă însă ca noii veniţi să spună: „Frate întru Marele Spirit! Am constatat că trăieşti în condiţii foarte nevoiaşe. De aceea, m-am decis să îţi înapoiez fosta proprietate şi să îmi caut un alt loc pentru a mă stabili”, răspunsul este întotdeauna următorul: „Frate întru Marele Spirit! Aş prefera de o mie de ori să mor şi să nu mai exist decât să pleci de pe pământul pe care ţi l-a dăruit Marele Spirit. Ştii foarte bine că nu pământul, ci Marele Spirit este cel care ne dăruieşte tot ce avem nevoie pentru a ne duce traiul. De aceea, fii convins că pământul pe care trăim este suficient de mare pentru a hrăni nu doar familiile noastre, ci zece alte familii, dacă ar fi nevoie”.

44. Dacă noii veniţi se decid să rămână, acesta este un motiv de mare bucurie, iar gazda face tot ce îi stă în puteri pentru ca aceştia să se simtă aproape de inima sa.

45. Deocamdată atât pentru astăzi, în capitolul următor vom continua să ne ocupăm de organizarea locuinţelor muntenilor de pe Saturn.

Capitolul 35

Principala lege a vieții: voința lui Dumnezeu. Tratamentul aplicat celor care încalcă această lege.

1. Am învățat până acum că pe această planetă, îndeosebi printre locuitorii munților, nu există frontiere ale proprietăților, şi că expresia feței unui om reprezintă o dovadă suficientă pentru saturnieni că Marele Spirit i-a dat acestuia dreptul incontestabil de a lua în posesiune tot ceea ce corespunde nevoilor sale. Vom reveni acum la membrii care s-au despărțit de familia principală pentru a întemeia un nou cămin, sub conducerea unui nou patriarh.

2. Am văzut cum şi-au construit aceştia noul lor templu şi am aflat de posibilitatea ca aceste semințe să crească aproape instantaneu, sub binecuvântarea Marelui Spirit. Am văzut de asemenea felul în care procedează saturnienii pentru a-şi face rost de locuințe din arbori vii. Am descris astfel destul de complet felul în care îşi creează ei proprietatea. Ne propunem în continuare să descriem ceea ce voi, cei de pe pământ, ați numi o constituție politică.

3. La ce s-ar putea referi o asemenea constituție atunci când vine vorba de o familie? Pe Saturn, o constituție politică este cât se poate de scurtă. Practic, la baza ei stă o singură lege, potrivit căreia nici unui membru al comunității familiale nu îi este permis să încalce voința Marelui Spirit, aşa cum i-a fost comunicată ea de către patriarhul familiei. La fel, nici un membru al comunității nu va face niciodată nimic dacă nu i se spune acest lucru. Odată comunicată voința Marelui Spirit, omul nu poate începe lucrul până când nu i-a mulțumit acestuia pentru faptul că l-a ajutat să îi cunoască voința. După rugăciunea de recunoştință, el este obligat să invoce grația divină pentru ca lucrarea să reuşească.

4. Aceasta este legea care stă la baza oricărei constituții politice a saturnienilor. Fiecare om trebuie să acționeze în concordanță cu această lege şi să nu se preocupe de altceva. Singurul lucru care îi preocupă pe saturnieni este felul în care îi pot mulțumi Marelui Spirit pentru ajutorul acordat pentru terminarea lucrării.

5. Vă asigur că această frază scurtă conține totul în ea. Oricine acționează în acord cu voința Mea face bine ceea ce face (acționează corect).

6. De aceea, nu este nevoie de interpretări suplimentare ale acestei scurte legi politice, pe care orice copil o poate reține, dacă i-a fost repetată de trei ori. Ea nu are nevoie de un cod penal care să o completeze. Este suficient ca omul să afirme: „Acționez în concordanță cu voința recunoscută a Marelui Spirit”, pentru ca nimeni să nu mai aibă nimic de comentat în legătură cu comportamentul său.

7. Dacă se întâmplă însă ca un locuitor din vale să vină şi să încerce să profite de pe urma unui muntean, fără să discute mai întâi cu patriarhul familiei, acesta îl apostrofează imediat: „în numele cui faci acest lucru?” Dacă răspunsul este: „în numele Marelui Spirit!” el este lăsat imediat în pace.

8. Dar dacă răspunsul este: „în numele şi în avantajul meu personal, căci acest lucru este absolut necesar”, patriarhul îi va ține străinului următoarea predică:

9. „Ascultă-mă, frate întru Marele Spirit! Cum este posibil să ai nevoie de altceva decât voința Marelui Spirit? Ai necesități particulare, în afara celor care sunt la unison cu voința Marelui Spirit? Eu te sfătuiesc să încetezi imediat acest demers, pentru a nu deveni nefericit încercând să-ți pui în practică intențiile. Dacă îți lipseşte o casă, caută-ți un loc, căci ținutul nostru poate găzdui sute de oameni la fel ca tine. Dacă ai făcut acest lucru din egoism, te sfătuiesc să cazi imediat cu fața la pământ şi să-L implori pe Marele Spirit - plin de căință şi de sinceritate - să îți ierte fapta şi să nu-ți acorde pedeapsa cuvenită. Marele Spirit este extrem de

binevoitor față de cei buni, dar foarte sever față de cei care se opun voinței Lui sfinte, care este mai presus de toate!”

10. După o asemenea predică, străinul care nu avea autorizație să facă respectiva lucrare renunță imediat la intențiile sale. În cazul în care refuză, patriarhul îi spune: „în ceea ce mă priveşte, poți să faci ce doreşti, şi fie ca păcatele tale să nu devină încă şi mai mari în ochii Marelui Spirit. Ai grijă însă ca pedeapsa cuvenită să nu te lovească în câmp deschis[24]!”

11. După care, patriarhul îi întinde mâna şi îl lasă să îşi continue lucrul. Ce credeți că face el, odată ajuns acasă. Unii dintre voi ar putea crede că el se va grăbi să trimită - aşa cum este obiceiul pe Pământ - mai mulți membri mai tineri ai familiei, cu bâte şi funii, pentru a-i da străinului pedeapsa cuvenită. Între oamenii acestei planete nu se obişnuiesc însă astfel de practici, îndeosebi în ceea ce îi priveşte pe munteni. Tot ce face patriarhul este să îi strângă pe membrii familiei, să le comunice despre ce este vorba şi să se roage în comun pentru ca Marele Spirit să îşi reverse grația asupra fratelui lor rătăcit, care a îndrăznit să se opună voinței divine, astfel încât acest frate al lor să se trezească la adevărata cunoaştere, potrivit căreia nici un om nu trebuie să aibă alte necesități decât cele care sunt la unison cu voința Marelui Spirit.

12. După ce se roagă cu toții o vreme pentru fratele lor, patriarhul se reculege şi invocă prezenta Spiritului de Lumină, care este oricând gata să îi ofere un sfat bun. El îl roagă pe Spirit să îi comunice voința Marelui Spirit, pentru salvarea sufletului fratelui lor rătăcit. În asemenea circumstanțe, Spiritul îl informează întotdeauna ce are de făcut.

13. Dacă străinul este un om egoist, încăpățânat şi cu inima împietrită, patriarhul primeşte instrucțiuni să îl aresteze şi să îl ducă sub pază în locuința familiei, aflată la mare înălțime. Aici, el primeşte mâncare şi băutură, după care este învățat care este voința lui Dumnezeu pentru oameni. Uneori, aceste predici durează şapte zile la rând. Apoi, străinul este dus la templu, unde trebuie să-i promită Marelui spirit că de acum înainte se va supune de-a pururi voinței Sale şi că nu va mai face nici un pas fără să-i ceară consimțământul.

14. Dacă străinul acceptă să se convertească, membrii familiei fac o rugăciune colectivă de recunoştință, după care îi dăruiesc oaspetelui lor diferite provizii. Trei membri ai familiei îl conduc apoi către locul pe care l-a indicat ca fiind casa lui. Dacă se dovedește că locul există în realitate, ei îl părăsesc, nu înainte de a-i reaminti cu blândețe, dar cu seriozitate, că trebuie să respecte ceea ce a promis şi să îşi exprime recunoştința față de Marele Spirit.

15. Dacă locuința străinului este prea departe de munte sau dacă acesta nu are deloc o casă, lucru frecvent întâlnit printre cei din vale, cei trei îi dau drumul la poalele muntelui, reamintindu-i cu asprime să îşi respecte promisiunea, după care îl binecuvântează şi îl lasă să plece.

16. Chiar dacă se dovedeşte un vagabond şi un mincinos care a declarat că are o casă, dar de fapt nu are, lui i se dă totuşi drumul. Asemenea situații apar rareori, iar muntenii îi explică străinului că nu pe ei i-a înşelat, ci pe Cel a cărui voință o împlinesc ei. Ei îi atrag atenția că aceasta este fapta cea mai cumplită pe care o poate comite un om şi că de acum înainte rămâne pe cont propriu, urmând să răspundă în fata Celui care îi cunoaşte gândurile chiar înainte ca ele să-i treacă prin minte.

17. Ei îi explică străinului toate consecințele negative la care se expune, după care îl părăsesc fără a-l mai binecuvânta. Muntenii îi binecuvântează pe cei care comit un păcat împotriva lor, în speranța că cel rătăcit se va întoarce la Marele Spirit, dar nimeni nu îndrăzneşte să binecuvânteze o persoană care a comis un sacrilegiu împotriva Marelui Spirit, dacă nu au semne clare că respectiva persoană se mai află încă în grația Acestuia. Dacă există asemenea semne, ei îl binecuvântează.

[24] Atunci când nu se afla nimeni alături.

18. Dacă infractorul este pedepsit de Marele Spirit - lucru care se întâmplă frecvent - saturnienii se roagă zilnic pentru iertarea păcatelor acestuia. În continuare, nimeni nu îndrăzneşte însă să îl binecuvânteze pe păcătos dacă nu află, pe o cale spirituală sau naturală, că Marele Spirit a început să îşi diminueze pedeapsa aplicată. Aşa se petrec lucrurile cu criminalii cei mai înrăiţi.

19. Dacă străinul nu se dovedeşte un criminal înrăit, patriarhul îi trimite acestuia trei mesageri care îi aduc fructe la locul în care îşi continuă lucrarea neautorizată. Aceştia îl avertizează - în numele Marelui Spirit - să înceteze imediat respectiva lucrare, după care îi instruiesc în legătură cu voinţa divină, îl iartă pentru faptele sale şi îl conduc la poalele muntelui, acolo unde a afirmat că se află locuinţa sa.

20. Acolo, îi dăruiesc fructele şi îi spun: „Frate, ca să nu mai comiţi altădată păcate împotriva noastră, dar mai ales împotriva voinţei Marelui Spirit, îţi dăm acum drumul şi te invităm să ne vizitezi oricând vei dori. Te asigurăm că nu te vei întoarce niciodată la domiciliul tău cu mâna goală. Dacă vei îndrăzni însă să păcătuieşti din nou, aşa cum ai făcut acum, vei suferi pedeapsa divină la primul pas greşit”.

21. Apoi îi întind mâna, îl binecuvântează, îi recomandă să se roage Marelui Spirit şi se întorc acasă.

22. Acestea sunt procedurile judiciare pe care le aplică saturnienii. În capitolul următor vom continua să analizăm condiţiile politice de pe Saturn.

Capitolul 36

Industria metalurgică şi alte activităţi meşteşugăreşti şi comerciale. Altruismul comercial.

1. Alte aspecte pe care le reglementează constituţia de pe Saturn sunt legate de producerea uneltelor de metal necesare pentru tăierea copacilor, pentru manufacturarea ustensilelor casnice, pentru arat, pentru tăierea alimentelor, etc.

2. Unde sunt produse aceste unelte? Pe planetă există câteva fabrici metalurgice, situate îndeosebi la poalele munţilor, unde un metal asemănător cu fierul vostru este transformat în diferite unelte şi ustensile.

3. Cine este proprietarul acestor fabrici? Pentru ca toate comunităţile familiale din vecinătate să beneficieze de aceste produse în funcţie de necesităţile lor, fiecare familie îşi trimite pe rând membrii să lucreze la fabrică, sub supravegherea unui maistru mai vârstnic. De fapt, în fabrică nu sunt confecţionate directe uneltele, ci doar este pregătit fierul, care este transformat în bare maleabile.

4. Dacă un muncitor a lucrat în fabrică timp de o sută de zile (termenul legal), iar fabrica are - să spunem - o sută de muncitori, metalul rezultat este împărţit în o sută de părţi. După terminarea stagiului, fiecare lucrător îşi primeşte raţia pentru care a muncit. El duce metalul la familia sa, unde devine proprietate comunitară. Conform unităţilor voastre de măsură, fiecare lucrător primeşte între 1.000 şi 1.500 de tone de metal.

5. Ce fac saturnienii cu acest metal? Dacă familia dispune de uneltele necesare, care nu sunt încă uzate, ea înveleşte metalul într-o folie, iar patriarhul devine custodele acestei proprietăţi comune. Dacă uneltele s-au uzat şi nu mai pot fi folosite corespunzător, saturnienii încep să confecţioneze noi unelte, sub directa supraveghere a patriarhului.

6. Cum procedează ei? Credeţi cumva că se folosesc de foc, aşa cum faceţi voi pe Pământ? Nu. Saturnienii au un procedeu mult mai simplu, deşi aparent ciudat: ei se folosesc de o tigvă de dovleac care are o suprafaţă regulată, ca o lentilă concavă, cu un diametru de 40-60 de metri. Coaja acestui fruct este arcuită către interior şi este la fel de netedă ca oţelul

fin şlefuit. Cu această parte concavă a fructului, saturnienii reflectă razele soarelui şi orientează punctul focal către barele de metal. Aproape instantaneu, aceste bare ajung la incandescență.

7. În continuare, barele sunt tăiate la dimensiunile dorite şi forjate cu ajutorul unui ciocan până când iau forma uneltei dorite. În acest scop, ei se folosesc de nişte nicovale netede, dar la fel de dure ca şi diamantul.

8. Dacă unui fierar de pe Pământ îi ia o oră ca să forjeze o seceră, un saturnian va produce cel puțin zece seceri în acelaşi interval de timp, deşi o seceră pe Saturn cântăreşte 55 de kilograme. Vă puteți imagina deci cât de îndemânatici sunt saturnienii în munca lor.

9. Se pune atunci o altă întrebare: cine sunt cei calificați pentru această muncă? Răspunsul nu este deloc dificil, căci constituția îi obligă pe saturnieni să se califice în toate muncile, astfel încât între ei să nu existe nici o diferență, iar un meseriaş să nu îi poată spune altuia: „Munca mea este mai importantă ca a ta". Orice saturnian trebuie să ştie să facă ceea ce face fratele său, în acest fel, fiecare dintre ei le poate fi de folos semenilor săi, orice ar avea nevoie aceştia. Dacă unul dintre ei preia patriarhatul familiei, el trebuie să aibă experiența şi calificarea necesară pentru a-i ghida în toate pe ceilalți membri ai familiei sale.

10. De aceea, în ceea ce priveşte necesitățile de zi cu zi, nici unul din saturnieni nu poate profita de pe urma fraților săi, lucru valabil îndeosebi în ceea ce îi priveşte pe munteni. De asemenea, aceştia nu produc niciodată un surplus de obiecte, pe care să-l vândă apoi vecinilor săi. Ei nu produc decât obiectele care le sunt strict necesare.

11. Totuşi, dacă un vecin are nevoie de ceva, fiind mai sărac, el nu este în nici un caz întrebat: „Ce îmi dai în schimbul acestui obiect?" Singura întrebare pe care şi-o pun saturnienii este dacă voința Marelui Spirit este de acord să îşi ajute fratele. Dacă obțin un răspuns afirmativ la consacrarea lor, acesta este considerat singurul adevăr şi singura monedă valabilă pe Saturn, şi este suficient pentru ca ei să-i dea vecinului obiectul de care are nevoie şi care devine imediat proprietatea acestuia, fără ca cineva să se gândească măcar la vreo formă de plată.

12. Acest lucru se petrece în virtutea unei legi politice care sună astfel: cine este mai mare decât Marele Spirit? Ce i-am dăruit noi Marelui Spirit pentru a putea folosi această lume, cu nenumăratele ei bunuri? Noi nu putem decât să-i mulțumim Marelui Spirit pentru darurile sale. Dacă am accepta din partea fraților noştri o simplă mulțumire, cum am apărea noi în fața Marelui Spirit, ştiind că le cerem fraților noştri un lucru la care numai El este îndreptățit?! De aceea, vai celui care va accepta să primească ceva în semn de recunoştință pentru darul primit, în loc să-i mulțumească Marelui Spirit pentru onoarea de a-şi fi putut servi fratele.

13. Din acest motiv cu adevărat profund, pe Saturn nici o ființă umană nu acceptă mulțumiri din partea fraților săi, şi încă şi mai puțin vreo formă de plată, întregul comerț de pe Saturn are la bază această lege.

14. Pe Saturn nu există oficii de schimb, vămi şi accize, biruri şi impozite, inspectori care să controleze mărfurile. Iar profitul de pe urma altora este complet necunoscut pe această planetă.

15. Una din uneltele cele mai frecvent folosite pe Pământ este cântarul. Pe Saturn, singurul cântar pe care îl cunosc oamenii este voința divină şi nevoile fraților lor.

16. O altă unealtă frecvent folosită pe Pământ este metrul, care le este la fel de străin saturnienilor. Cea mai infailibilă unitate de măsură a acestora este cuvântul fratelui lor în acord cu voința Marelui Spirit. Aceasta este unitatea cu care măsoară ei ceea ce le cer frații lor.

17. Comerțul bazat pe aceste principii ar fi o soluție infinit mai bună inclusiv pentru locuitorii Pământului, prin comparație cu piețele lor de capital şi de mărfuri, cu băncile, ofici-

ile lor de schimb valutar, magazinele, barurile şi saloanele lor. Un intelectual adevărat şi-ar pune întrebarea: ce i-am dat noi lui Dumnezeu pentru toate produsele de pe Pământ, şi cât i-am plătit noi pentru Pământul însuşi, ca să guvernăm pe el ca şi cum am fi proprietarii lui?

18. Aşa cum am mai spus, dacă ați dispune de ceva mai multă inteligență, v-ați pune toate întrebările de mai sus. Ați înțelege atunci imediat cât de injust este comportamentul vostru din punctul Meu de vedere, căci vă aflați cu toții pe proprietatea Mea. Eu singur am creat şi v-am dăruit tuturor - în mod egal - aceste produse, din mâinile Mele iubitoare. Iar voi ce faceți? Le prelucrați în fel şi chip, iar apoi, din gelozie, invidie şi lăcomie, le vindeți fraților voştri la prețuri exorbitante, deşi ştiți că se află în nevoie şi că tânjesc după ele.

19. Să lăsăm însă această situație ruşinoasă de pe Pământ şi să ne întoarcem la Saturn, unde oamenii continuă să se afle în posesia acelor comori care nu pot rugini şi nu pot fi atacate de molii. Vom continua aşadar să examinăm câteva principii din cartea legii lor, sau constituția lor politică, altminteri cât se poate de mică, dar care este scrisă în inimile lor!

Capitolul 37

Producerea țesăturilor. Utilizarea nenaturală a produselor naturale. Ordinea îmbrăcării.

1. Am aflat până acum că saturnienii sunt foarte buni fierari şi că îşi „vând” produsele fraților lor numai atunci când aceştia se află în nevoie, fără să le ceară nimic în schimb. Să vedem acum ce se întâmplă cu țesătorii.

2. Atunci când v-am oferit descrierea plantelor şi animalelor de pe Saturn, ați aflat că pe această planetă există anumite plante din frunzele şi florile cărora cresc nişte fire lungi, ca un fel de podoabă capilară. De asemenea, multe animale au o lână extrem de bogată sau o coamă foarte lungă de păr. Nu trebuie să vă mire aşadar că saturnienii se folosesc de aceste materii prime pentru a-şi țese hainele.

3. Cum utilizează ei aceste materii prime? În această privință nu există o diferență prea mare față de voi, pământenii. Materiile prime sunt mai întâi transformate în fibre, care sunt - evident - ceva mai puternice decât cele de pe Pământ. Rămân totuşi suficient de fine pentru ca din ele saturnienii să-şi poată țese hainele de care au nevoie.

4. Cine sunt cei care țes aceste fire? Singurele care se ocupă de această activitate sunt femeile, care nu au însă în acest scop războaie de țesut, aşa cum aveți voi, ci le croşetează, cam la fel cum faceți voi cu ciorapii. Pe Saturn, toate articolele de îmbrăcăminte sunt croşetate cu două ace lungi, confecționate întotdeauna din lemn. Femeile saturniene au o dexteritate atât de mare în această activitate încât într-o singură zi, una dintre ele poate produce o țesătură cu o lungime de 80 de metri şi o lățime de 4-5 metri.

5. Pe Saturn, nimeni nu vopseşte fibrele. În acest caz se aplică o altă lege, de mult uitată pe Pământ, datorită imensei vanități a oamenilor de pe planeta voastră:

6. Omul care doreşte să facă ceva mai bun, mai frumos şi mai perfect decât ceea ce a creat Marele Spirit îl ofensează pe Acesta! Vai celor care doresc să vopsească în roşu ceea ce Marele Spirit a vopsit în alb! Vai celor care doresc să îndrepte ceea ce Marele Spirit a creat curbat! Vai celor care doresc să facă hrana mai gustoasă decât a pregătit-o Marele Spirit!

7. Oricine acționează în mod contrar voinței Marelui Spirit va fi privit de El cu resentiment. De aceea, El va trimite tot felul de boli trupului fizic al celui aflat în culpă, la fel cum procedează cu cei din vale, unde oamenii nu acordă prea multă atenție felului în care Marele Spirit a aranjat totul cu atâta înțelepciune. Mimic din ceea ce a creat Marele Spirit nu ar trebui schimbat. Dimpotrivă, oamenii ar trebui să accepte cu smerenie ceea ce le oferă mâna întinsă a Acestuia. Singurul motiv pentru care ne aflăm aici este pentru a folosi ceea ce ne-a dăruit

Marele Spirit, nu pentru a îmbunătăţi sau pentru a înfrumuseţa darurile sale, pentru ca acestea să corespundă mofturilor noastre.

8. Singura excepţie la această regulă se aplică în cazul metalelor, pe care Marele Spirit le-a plasat în pământ într-o stare empirică. Acestea trebuie modificate pentru a ne fi de folos, dar acest lucru este permis numai pentru că Marele Spirit însuşi ne-a învăţat aceasta. Tot în acord cu voinţa Lui, putem înmuia anumite fructe şi legume, punându-le să fiarbă la foc, pentru a ne uşura astfel digestia, şi putem tăia crengile copacilor pentru a ne construi locuinţele, conform învăţăturilor Lui.

9. În schimb, El nu ne-a învăţat niciodată să colorăm sau să şlefuim obiectele create de El. De aceea, este o mare ofensă adusă Lui să schimbi culoarea alb în roşu, verdele în negru şi albastrul în galben, sau să schimbi orice alte culori, integrându-le într-o ordine inversată.

10. Între noi, noi suntem fraţi şi surori întru Marele Spirit. În această privinţă nu există nici o diferenţă între noi, căci toţi am fost creaţi de Marele Spirit. De ce ne-am deosebi atunci între noi prin hainele şi prin culorile pe care le purtăm?

11. De ce ar trebui să aibă hainele noastre, la fel ca şi centurile, o altă culoare decât albastru, de vreme ce lâna pe care o folosim are această culoare de la natură? Haina pe care o purtăm deasupra este roşie, la fel ca şi părul animalului din care am confecţionat-o. Pălăriile noastre au culoarea paielor din care le-am împletit, iar picioarele noastre sunt acoperite cu haine de culoare verde, la fel ca şi lâna plantelor din care le-am ţesut.

12. Femeile trebuie să poarte şi ele aceeaşi cămaşă albastră, iar ca ornamente exterioare să se limiteze la frumoasele frunze ale arborelui în care locuiesc *(gliuba);* se pot împodobi de asemenea şi cu alte lucruri naturale, cu flori şi frunze ale altor copaci şi arbuşti. Femeile care trăiesc la munte sunt mai puţin înclinate către podoabe şi lux ca cele care trăiesc pe malurile lacurilor şi ale marilor fluvii, care îşi găsesc o mare plăcere în a-şi împodobi trupurile subţiri şi frumoase cu tot felul de fineţuri.

13. Este de datoria noastră, a celor care trăim în munţii cei sacri, să veghem şi să respectăm voinţa Marelui Spirit.

14. Fabricarea ţesăturilor şi a hainelor este una din cele mai vechi reglementări casnice, la fel ca şi maniera în care trebuie purtate aceste haine.

15. Muntenii sunt foarte generoşi cu aceste ţesături, la fel ca şi în celelalte privinţe. Dacă de ei se apropie un om sărman şi aproape gol, goliciunea sa este pentru ei o dovadă incontestabilă din partea Marelui Spirit că el trebuie îmbrăcat. De aceea, toată lumea se grăbeşte să-i dăruiască nişte haine. Se consideră că cel care refuză să facă acest lucru comite un mare păcat, pedeapsa sa fiind izgonirea din comunitate pe o perioadă de trei ani, pentru ca el să înveţe prin izolare cât de dureros este să rătăceşti gol prin lume.

16. Vă întrebaţi probabil: cum poate cineva să îşi uzeze hainele într-o asemenea măsură încât în numai doi sau trei ani să rămână practic dezgolit? Vă reamintesc în această direcţie că un an pe Saturn echivalează cu aproape 30 de ani pe Pământ. Dacă înmulţiţi această cifră cu cei trei ani de izolare, veţi înţelege că în această perioadă de timp nici o haină nu poate rămâne întreagă dacă este purtată zi şi noapte.

Capitolul 38

Statura unui bărbat şi cea a unei femei de pe Saturn. Procrearea, sarcina şi naşterea copiilor. Constituţia copiilor.

1. Vom discuta în capitolele care urmează alte reguli casnice, mai puțin importante. Deocamdată, vă propun să ne ocupăm de statura bărbaților şi femeilor saturniene. Cum arată o femeie de pe Saturn?

2. Ați aflat deja că tot ce există pe Saturn este mai mare, mai măreț şi mai frumos decât echivalentul său pe Pământ. Acest principiu este cu atât mai valabil în ceea ce îi priveşte pe oamenii de pe această planetă.

3. Femeile de pe Saturn au fețe perfecte şi sunt infinit mai frumoase decât v-ați putea închipui vreodată. Deşi pe Pământ ar fi considerate nişte uriaşe, din cauza mărimii lor, frumusețea lor ieşită din comun v-ar determina cu siguranță să le admirați. Corpul lor are cele mai perfecte curbe şi nici o parte a sa nu este disproporționată. Toată ființa lor este numai moliciune; nu veți găsi nimic aspru la ele.

4. În bătaia soarelui, pielea lor arată la fel de albă ca zăpada. În zonele cele mai delicate, ea capătă o uşoară tentă trandafirie. În pofida mărimii, pielea lor este mult mai fină, mai delicată şi mai deschisă la culoare decât a celor mai superbe doamne de pe Pământ.

5. Unghiile lor de la mâini şi picioare diferă de cele ale femeilor de pe Pământ. Culoarea lor este aurie, cu o uşoară tentă purpurie. În partea care iese din carne, ele capătă culoarea curcubeului. Astfel, femeile de pe Saturn sunt mai frumos împodobite de natură decât femeile de pe Pământ, indiferent câte inele de aur ar purta acestea.

6. Sânii femeilor saturniene sunt elastici şi dezvoltați la perfecție. Culoarea pielii lor are o uşoară tentă roşiatică. Ei sunt atât de eterați şi de delicați încât sânii celor mai frumoase femei de pe Pământ ar părea nişte pietre prin comparație.

7. Gâtul lor nu este nici prea lung, nici prea scurt, ridicându-se deasupra umerilor în cea mai armonioasă proporție imaginabilă față de corp. Deasupra lui se află capul, care este cu adevărat divin prin frumusețea lui. Femeile mai puțin frumoase sunt o raritate absolută pe Saturn.

8. Fruntea lor este medie, cu pielea de un alb strălucitor. Nasul este drept, gingaş şi sublim în toate părțile lui. Ochii sunt extraordinar de mari, cu pupilele negre, irisurile azurii, iar albul ochilor perfect. Sprâncenele lor sunt groase şi au o culoare blondă aurie. Părul de pe cap este extrem de moale, ajungând de multe ori până la genunchi; el are aceeaşi culoare ca şi sprâncenele. Gura este micuță, dar frumos proporționată; buzele ei sunt de un roşu închis, în spatele acestor buze frumoase se află un şirag de dinți la fel de albi şi de regulați ca nişte perle. Bărbia iese uşor în afară şi are o uşoară tentă roşiatică, la fel ca şi obrajii. Urechile sunt mai degrabă micuțe şi au aceeaşi uşoară tentă roşiatică.

9. Cam aşa arată o femeie de pe Saturn. Nu trebuie să credeți însă că ele seamănă între ele ca două picături de apă. La fel ca şi pe Pământ, între 10.000 de femei nu veți găsi două care să semene.

10. Dacă vă puteți imagina o asemenea figură, purtând hainele descrise în capitolul anterior, puteți spune că v-ați făcut o idee despre felul în care arată femeile saturniene. De aceea, ne vom ocupa în continuare de bărbații de pe Saturn.

11. Cum arată un asemenea saturnian? După cum ştiți deja, pe Saturn, bărbații sunt mult mai înalți decât femeile. Acest lucru este mai puțin vizibil pe Pământ, în medie, un bărbat saturnian este cu 5-6 metri mai înalt decât o femeie. Probabil că acest lucru vi se pare întrucâtva uimitor, ținând cont de faptul că femeile arată pe Saturn ca nişte fetițe de 10-12 ani prin comparație cu un bărbat matur.

12. Trebuie să ştiți însă că actul de procreație între doi saturnieni este fundamental diferit de cel de pe Pământ. Veți înțelege astfel că diferența de înălțime între cele două sexe este justificată. Dacă tot am vorbit de procreație, vă propun să aprofundam puțin acest subiect înainte de a continua cu descrierea formei bărbaților saturnieni.

13. Cum procreează saturnienii? Ei fac acest lucru prin simpla lor iubire şi printr-o voinţă fermă, la fel cum ar fi trebuit să procedeze şi oamenii de pe Pământ dacă nu ar fi căzut înainte ca Eu să-i pot binecuvânta.

14. Când un bărbat de pe Saturn doreşte să procreeze, el se prezintă împreună cu soţia sa în faţa patriarhului (pe Saturn nici un bărbat nu are mai mult de o singură soţie). Patriarhul îi binecuvântează în numele Marelui Spirit, după care cei doi soţi cad cu feţele la pământ şi îl imploră pe Marele Spirit să îi binecuvânteze dăruindu-le un copil.

15. După această rugăciune, bărbatul îşi ia soţia în braţe, o strânge lângă inima sa şi îi dă un sărut pe frunte, unul pe gură şi unul pe sâni, după care îşi plasează mâna pe trupul ei şi îşi focalizează voinţa asupra ei. Acesta este întregul act al procreaţiei, în urma căruia cuplul percepe o iubire pură, cu adevărat divină, care îi inspiră şi le dă o stare de extaz ce persistă multă vreme.

16. După procreare, cei doi soţi cad din nou cu faţa la sol şi îi mulţumesc Marelui Spirit pentru că le-a dăruit un copil, rugându-L totodată să binecuvânteze fructul iubirii lor, pentru ca acestuia să-i meargă bine în viaţă. După care, cei doi se prezintă din nou în faţa patriarhului, care binecuvântează femeia. Ea este binecuvântată de asemenea şi de soţul ei.

17. Pe Saturn, o sarcină are durata de trei luni, iar femeia nu prezintă alte semne exterioare decât o culoare mai intensă a sânilor.

18. Naşterea are loc fără dureri. La naştere, copiii sunt foarte mici, arătând cam ca un copil de cinci ani pe Pământ. Ei cresc însă foarte rapid, şi în numai trei ani ating o înălţime de 24-30 de metri.

19. În primii ani, copiii sunt atât de uşori încât plutesc prin aer la fel ca puful. Ei încep să prindă în greutate numai după ce sunt înţărcaţi de la sânul mamei şi încep să primească o hrană mai solidă şi mai consistentă. Aşa se explică de ce pe Saturn nu veţi auzi niciodată de copii care s-au lovit căzând de pe înălţimi.

20. Ţinând cont de toate aceste informaţii, veţi înţelege de ce femeile sunt mai mici şi mai slabe decât bărbaţii de pe Saturn cu o treime.

21. Bărbaţii de pe Saturn reprezintă întru totul imaginea Mea. Înălţimea pe care o au atestă faptul că sunt domnii creaţiei de pe această planetă. Forma corectă a unui bărbat trebuie să reflecte fermitatea unei pietre, fără nimic din moliciunea sânilor unei femei. El trebuie să fie întru totul imaginea Celui care l-a creat, adică să conţină în sine întreaga perfecţiune a energiei, puterii, forţei, fermităţii, voinţei, măreţiei şi frumuseţii tuturor formelor.

22. De aceea, dacă doriţi să ştiţi cum arată un bărbat de pe Saturn, va trebui să vă imaginaţi un tânăr perfect, aşa cum arată el pe Pământ, cu muşchii ferm conturaţi, dar nu noduroşi, ci într-o armonie perfectă. Măriţi această formă masculină perfectă la dimensiunile corespunzătoare şi veţi obţine imaginea unui saturnian. Adăugaţi şi faptul că bărbaţii de pe Saturn au o piele mult mai delicată decât cea a bărbaţilor de pe Pământ.

23. Bărbia unui saturnian este acoperită cu o barbă destul de lungă, cârlionţată, de culoare blondă, la fel ca şi părul de pe cap. Ea îi ajunge până la talie. Barba şi sprâncenele sunt întotdeauna ceva mai întunecate la culoare decât părul de pe cap.

24. Toate părţile trupului său sunt perfect proporţionate. Anumite părţi, precum obrajii, pieptul şi braţele sunt ceva mai roşiatice decât cele ale femeilor.

25. Probabil că vă puneţi în sinea voastră întrebarea: au saturnienii organe genitale similare celor ale oamenilor de pe Pământ? Da, au, dar nu sunt atât de mari şi nu ies atât de mult în evidenţă, căci pe Saturn ele servesc unui singur scop.

26. Imaginaţi-vă un asemenea bărbat saturnian în toată măreţia şi nobleţea lui umană. Forma lui întrupează întreaga nobleţe, demnitate şi măreţie care reprezintă sursa primordială a tuturor lucrurilor.

27. Deşi femeia este şi ea adorabilă, cu formele ei moi şi curbate, adevărata frumusețe şi splendoare îi aparțin în realitate bărbatului, care este ființa cu adevărat perfectă.

28. Toți locuitorii de pe Saturn sunt plenar conştienți de acest adevăr, motiv pentru care îi mulțumesc în permanență Marelui Spirit pentru forma nobilă pe care au primit-o şi care seamănă întru totul cu forma Sa perfectă. Din păcate, oamenii de pe Pământ nu îşi amintesc niciodată să facă acest lucru!

Capitolul 39

Cunoaşterea lui Dumnezeu de către saturnieni. Mai mult respect decât iubire. Cunoaşterea întrupării lui Dumnezeu pe Pământ.

1. De unde ştiu saturnienii că forma lor reprezintă imaginea Marelui Spirit? Simplu: ei ştiu acest lucru pentru că Marele Spirit li S-a revelat în mai multe rânduri. Practic, nu există patriarh care să nu-l fi văzut pe Marele Spirit cel puțin o dată în viață.

2. De aceea, ei îl recunosc pe Dumnezeu ca fiind o ființă umană perfectă. Ei ştiu foarte bine că principiul suprem care stă la baza tuturor învățăturilor Marelui Spirit este:

3. „Dumnezeu, care este Marele Spirit, este ființa umană cea mai perfectă între toate. La fel ca şi noi, El are mâini şi picioare, un corp şi un cap. El nu lucrează însă cu mâinile şi nu păşeşte cu picioarele, căci întreaga Sa forță infinită este cumulată în voința Sa. Prin energia insondabilă a înțelepciunii Sale, El creează şi susține toate lucrurile”.

4. Întrucât au o cunoaştere justă în legătură cu Mine, saturnienii se cunosc pe sine mult mai bine şi mai uşor decât pământenii, ştiind perfect - în spiritul lor - că nu sunt imagini efemere, ci imagini eterne, create după chipul şi asemănarea Celui care i-a format.

5. Îl iubesc locuitorii de pe Saturn pe Marele Spirit? Da, îl iubesc, dar iubirea lor este alcătuită mai ales dintr-un imens respect şi mai puțin din dorința de a se apropia de El, pentru a deveni în cele din urmă una cu El.

6. Saturnienii ştiu foarte bine, fiind informați în acest sens de spirite, că Marele Spirit s-a întrupat ca ființă umană pe un mic corp ceresc din sistemul lor solar, dar oamenii de pe acea planetă nu L-au recunoscut, omorându-i trupul. Ei cunosc această poveste până în cele mai mici detalii.

7. Le este însă imposibil să înțeleagă cum se face că oamenii de pe acea planetă nu L-au recunoscut. Mai mult, ei continuă şi astăzi să le întrebe pe spirite ce mai fac oamenii de pe respectivul corp ceresc şi dacă au ajuns să-L recunoască pe Marele Spirit.

8. Când spiritele le răspund negativ, ei se întristează şi se roagă cu fervoare în templele lor pentru ca oamenii acelui corp ceresc atât de binecuvântat să-L recunoască, măcar o dată, pe Cel care a revărsat asupra lor o binecuvântare atât de mare. Căci atunci când se gândesc la măreția divină, saturnienii se simt cutremurați. După ce îşi rețin o vreme respirația, ei afirmă cu o voce fermă:

9. „O, dacă am fi fost noi cei binecuvântați cu această onoare supremă... Dacă Marele Spirit ar fi venit pe planeta noastră într-un trup din carne şi oase, cu siguranță ea ar străluci mai presus de o mie de stele suprapuse!”

10. Cam aşa vorbesc saturnienii atunci când vine vorba despre locuitorii Pământului. Ei îşi doresc foarte mult să cunoască această planetă. Atâta vreme cât se află în forma fizică, acest lucru le este imposibil, dar de îndată ce îşi părăsesc trupul (după moartea acestuia), nu există practic spirit saturnian care să nu se grăbească să viziteze Pământul.

11. El nu vede însă Pământul material, ci numai Pământul spiritual, de unde poate privi, prin intermediul corespondențelor, lumea materială din perspectiva celei spirituale.

Când se familiarizează cu ființele umane de pe Pământ, el se întristează însă, şi curând părăseşte această planetă.

12. La momentul potrivit, când vom discuta despre religia saturnienilor, vom afla mai multe despre aceste lucruri. Deocamdată, să revenim însă la constituția lor politică.

Capitolul 40

Legea care se opune aroganței. Legea curățeniei Aversiunea saturnienilor față de tot ce este mort. Serviciile funerare. Căsătoriile.

1. Cum sună următoarea lege? Ea sună astfel: nimănui nu i se permite să vorbească prea mult despre propria sa frumusețe, despre mărimea sa sau despre orice alt aspect personal.

2. Pentru ca această lege atât de importantă să fie respectată întotdeauna, ei îşi învață de mici copiii că sunt insignifianți şi că întreaga măreție a acestei lumi nu înseamnă nimic în fața Marelui Spirit. De aceea, nici un saturnian, inclusiv patriarhii şi vârstnicii, nu au o părere excesiv de bună despre sine.

3. În ceea ce priveşte frumusețea corpului, ei obişnuiesc să afirme: „Frumusețea noastră este egală, căci noi suntem creați cu toții după imaginea Marelui Spirit. Cine crede că este frumos în sine şi că este deasupra altora îşi pierde în acest fel tocmai asemănarea cu imaginea eternă primordială, devenind astfel mai urât decât cel mai urât dintre animalele de pe această planetă”.

4. Spiritele celor decedați contribuie şi ele la aplicarea acestei legi. Dacă vreun saturnian este cuprins de vanitate, ele îi apar sub forma unei fețe oribile, distorsionate, îngrozitoare. Cine a fost pedepsit o dată în această manieră renunță urgent la orice vanitate, căci saturnienii ştiu foarte bine că spiritele nu glumesc. În orice formă s-ar exprima, ele sunt întotdeauna serioase. De aceea, această lege politică este respectată unanim pe Saturn, de către tineri şi vârstnici, de către bogați şi sărmani deopotrivă.

5. În ceea ce priveşte măreția, aceasta aparține de-a pururi spiritului. De aceea, omul trebuie să se considere întotdeauna ca fiind ultimul şi cel mai lipsit de importanță. Din acest motiv, spiritele de pe Saturn nu au avut niciodată relații bune cu cele de pe Pământ, căci nimic nu le repugnă mai mult decât aroganța nesfârşită a acestora.

6. Următoarea lege este una casnică şi recomandă menținerea igienei personale şi a curățeniei casei. De aceea, cu greu veți găsi vreodată pe Saturn vreun om care să nu fie foarte curat, atât el însuşi cât şi hainele sale.

7. În afara acestei legi, învățăturile saturnienilor le recomandă acestora să nu ataşeze o valoare prea mare corpului lor fizic, căci acesta este muritor, în schimb întreaga lor atenție ar trebui să se concentreze asupra spiritului, care este nemuritor.

8. De aceea, saturnienii au o adevărată aversiune pentru tot ceea ce este mort. Astfel, după cum ştiți, ei nu trăiesc în case moarte, ci numai în locuințe vii. Încă şi mai puțin tolerează ei obiectele moarte în templul binecuvântat de Dumnezeu.

9. În schimb, căminul trebuie păstrat curat, iar acest lucru este cu atât mai adevărat în ceea ce priveşte corpul fizic, care este sediul spiritului nemuritor. Aceasta este o altă regulă care se aplică în toate căminele saturnienilor!

10. Ce se întâmplă însă pe Saturn cu trupurile celor decedați? Acestea nu sunt înmormântate, la fel ca pe Pământ, nici arse la crematoriu, ci sunt duse lângă un arbore-piramidă, unde sunt culcate cu fața la pământ şi acoperite cu crengi. Corpurile femeilor sunt atârnate de o ramură mai joasă, astfel încât capul să atingă aproape solul.

11. Probabil credeți că aceste locuri în care există cadavre în putrefacție emană un miros extrem de neplăcut, dar pe această planetă lucrurile nu stau deloc astfel. Dimpotrivă, fiind mult mai eterate şi mai uşoare decât corpurile voastre (care sunt „corpuri ale şarpelui”, foarte grosiere), trupurile saturnienilor se evaporă literalmente la scurt timp după plecarea sufletului lor, iar acest proces generează un miros de-a dreptul plăcut în regiune.

12. Când un saturnian miroase acest parfum, el cade cu fața la pământ, plin de recunoştință față de Marele Spirit, şi îl imploră să îi permită spiritului al cărui parfum trupesc l-a mirosit să vină alături de el pentru a se ruga împreună pentru eliberarea spiritului său de închisoarea cărnii. Această rugăciune este acceptată pe loc, mai ales dacă este făcută cu toată seriozitatea.

13. Îşi jelesc saturnienii morții? Nu. Spre exemplu, dacă un patriarh moare, următorul saturnian ca vârstă devine succesorul său şi le cere membrilor familiei să cadă cu fața la pământ şi să se roage Marelui Spirit să îşi reverse grația asupra sufletului fostului patriarh, astfel încât acesta să fie acceptat în viața eternă.

14. În continuare, ei se roagă Marelui Spirit să îi permită spiritului defunctului patriarh să apară pentru scurt timp în fața succesorului său şi să-l conducă în altarul interior al templului pentru a-l binecuvânta în numele Marelui Spirit.

15. Acest fenomen se petrece de fiecare dată şi poate fi văzut de întreaga familie. Spiritul celui decedat apare în toată gloria sa şi îi cere succesorului său, în cuvinte perceptibile, să îl urmeze în sanctuarul interior al templului, iar familiei să pătrundă în spațiul mai larg care îi este rezervat.

16. Odată ajunşi în interiorul templului, spiritul îl conduce la amvon pe noul patriarh, sub ochii celor de față, îl binecuvântează şi afirmă cu voce tare că Marele Spirit este mulțumit că sfântul oficiu a fost preluat de el. De aceea, întreaga familie trebuie să-l asculte în toate şi să-i respecte cuvintele, oricare ar fi acestea.

17. Apoi, le cere bărbaților să îi ducă în pădure corpul mort, aşa cum se obişnuieşte, în continuare, binecuvântează întreaga familie şi le promite că noul patriarh va rămâne în funcție atâta vreme cât acest lucru va fi pe placul Marelui Spirit, şi că va fi învățătorul lor şi liderul întregii familii, în acord cu voința divină.

18. După care spiritul dispare. Noul patriarh şi familia sa cad cu fața la pământ şi îi mulțumesc Marelui Spirit. După rugăciunea de recunoştință, ei se ridică şi îndepărtează corpul celui decedat, ducându-l în locul destinat, după care se întorc acasă în tăcere.

19. Dacă moare o femeie, saturnienii invocă de asemenea apariția spiritului ei, după care se roagă în semn de recunoştință, dar acasă. Apoi corpul este dus în pădure. Trupurile femeilor se evaporă mult mai rapid decât cele ale bărbaților. Dacă circumstanțele sunt favorabile, după zece zile nu mai rămâne nimic din ele, nici măcar oasele.

20. Descompunerea rapidă este accelerată în mod natural de marele conifer *(uhurba)*, care goleşte corpul de sub el de electricitatea sa cu milioanele sale de ace. Când corpul este complet golit de electricitate, el dispare ca şi cum ar fi consumat de foc.

21. Respectarea acestor reguli este foarte strictă, căci ele fac parte din regulile casnice importante.

22. Mai există vreo lege importantă? Da! Este vorba de legea uniunii conjugale a bărbatului şi femeii.

23. Această lege sileşte fiecare bărbat care a atins vârsta potrivită, între 30-40 de ani, să îşi unească destinul cu cel al unei femei aleasă după gustul său.

24. Nu el este însă acela care îi comunică femeii alegerea sa, ci patriarhul. Acesta îi cheamă pe părinții fetei alese şi le comunică dorința şi voința pretendentului. Declarația acestuia este acceptată cu recunoştință şi este considerată voința Marelui Spirit. Niciodată un pretendent nu este refuzat, aşa cum se întâmplă atât de frecvent pe Pământ.

25. Apoi, patriarhul duce mirele la mireasă, îi ia fiecăruia mâna dreaptă şi o uneşte cu a celuilalt. În acest fel, cu mâinile unite, cei doi îl urmează pe patriarh la templu, până la poalele sanctuarului interior. Aici, ei îşi sprijină fețele de altarul în formă de con, în timp ce patriarhul invocă prezența Spiritului de Lumină.

26. Când Spiritul de Lumină apare, cu fața acoperită, patriarhul le cere mirilor să se ridice. El îi informează care sunt îndatoririle lor conjugale, respectiv regulile casnice despre care tocmai am învățat, precum şi alte câteva, despre care nu am avut încă ocazia să ne ocupăm.

27. În continuare, el coboară de la amvon şi face un gest, ca şi cum ar dori să separe mâinile celor doi. Gestul are o simplă valoare simbolică, indicând că orice s-ar întâmpla în această lume, cei doi nu trebuie să se despartă niciodată.

28. Apoi, patriarhul se dă la o parte, iar Spiritul de Lumină îşi dezvăluie fața, binecuvântează cuplul, îi apropie pe cei doi, iar apoi le desparte mâinile. Semnificația acestui ritual este că singurul motiv valid pentru despărțirea lor nu poate fi decât unul singur: moartea şi separarea spiritului de trup.

29. După care Spiritul dispare, iar cei doi devin soț şi soție.

30. Acum, ei se roagă în semn de recunoştință Marelui Spirit, invocând grația Acestuia pentru a le binecuvânta căsnicia cu copii pe placul Lui, dar şi pentru a-i ghida în acord cu voința Lui sfântă. În final, patriarhul şi cei doi tineri se ridică şi pleacă acasă, într-o stare de profundă devoțiune. De regulă, acasă îi aşteaptă o masă întinsă, la care participă întreaga familie, în onoarea Marelui Spirit.

31. A doua zi, celor doi li se oferă posibilitatea de a alege între a rămâne alături de familie, sau de a pleca şi de a-şi întemeia un nou cămin. Dacă doresc să rămână, lor li se atribuie o ramură nouă, iar ceilalți îi ajută să îşi construiască o casă, o bucătărie şi un depozit. Pe de altă parte, dacă se decid să plece, din cauza spațiului limitat, membrii familiei le oferă tot felul de provizii. Dacă doresc, ei îşi pot lua cu ei părinții şi alte rude apropiate.

32. Am explicat deja ce se întâmplă atunci când cei plecați în acest fel îşi găsesc o locuință nouă.

33: Am încheiat astfel şi cu această regulă familială! Mai rămân totuşi câteva reguli de discutat, după care ne vom putea ocupa de constituția religioasă şi spirituală a saturnienilor.

Capitolul 41

Locuitorii de la şes îi vizitează pe munteni. Felul în care îi întâmpină muntenii. Semi-păgânii şi convertirea lor. Curtarea unei fete în ținuturile de jos.

1. Se întâmplă uneori ca familiile din văi şi de la şes să călătorească la munte, din cauza stării lor de sănătate. Muntenii au o altă regulă care îi obligă să-i întâmpine cu căldură pe „căutătorii de sănătate”, oferindu-le tot sprijinul pentru a-şi rezolva problemele.

2. Dacă aceşti vizitatori se decid să rămână în permanență pe munte, patriarhul familiei la care au tras desemnează un membru al respectivei familii care să-i ajute pe cei care doresc să se instaleze. Dacă saturnienii din vale doresc să păstreze această persoană ca lider familial şi pe viitor, ea este obligată să le accepte dorința.

3. Dacă liderul este căsătorit, el îi părăseşte pe noii veniți numai atât timp cât are nevoie pentru a-şi aduce soția şi copiii, primind cu această ocazie binecuvântarea patriarhului pentru noua sa menire. După ce îşi pune toate afacerile în ordine, el îşi ia soția şi copiii şi se întoarce la familia recent instalată.

4. Odată ajuns, el începe să-i instruiască pe noii veniți în ceea ce priveşte legile şi obiceiurile muntenilor şi îi încurajează să îşi construiască un templu, precum şi clădirile rezidențiale vii şi depozitele de care au nevoie, în funcție de numărul lor, căci şi aceste construcții țin tot de legile pe care trebuie să le respecte muntenii!

5. Alteori, se întâmplă ca locuitorii din vale să călătorească pe munte numai pentru a admira frumusețea peisajului. Dacă ei întâlnesc o familie de munteni, aceştia din urmă îi opresc şi îi întreabă în maniera cea mai politicoasă care le sunt intențiile. Răspunsul este de regulă la fel de politicos. Auzind că doresc să urce pe o culme pentru a admira frumusețea peisajului, patriarhul familiei de munteni îi informează care culme este cea mai puțin periculoasă. În cazul în care culmea pe care doresc să urce prezintă un anumit grad de pericol, drumeții de ocazie sunt preveniți cu politețe de dificultățile cu care se pot confrunta dacă nu renunță la intențiile lor. De regulă, ei țin cont de sfaturile primite şi îşi schimbă planurile, întorcându-se acasă.

6. În cazul în care culmea pe care doresc să urce este accesibilă şi nu prezintă pericole, muntenii se oferă să le fie ghizi străinilor. Un asemenea ghid este responsabil pentru trei lucruri: mai întâi de toate, el trebuie să conducă grupul respectiv pe culmea pe care doreşte să urce, pe drumul cel mai sigur dintre toate; în al doilea rând, să le asigure provizii de mâncare şi băutură, care sunt purtate de regulă de credincioşii lor servitori, furii; iar în al treilea rând, să le explice tot ce poate fi explicat, dar mai presus de toate să le atragă atenția asupra Marelui Spirit prin toate acțiunile sale.

7. Ghidul nu are dreptul să ceară nimic în schimbul serviciilor sale. Singura sa rugăminte adresată grupului, după ce aceştia s-au desfătat cu măreția peisajului creat de Marele Spirit, este să îl urmeze întotdeauna pe Acesta şi să nu întreprindă niciodată nimic fără acordul Lui explicit.

8. După ce primeşte această asigurare, ghidul le reaminteşte celor din grup că trebuie să-i mulțumească Marelui Spirit pentru tot ce au învățat şi au experimentat, şi să se roage pentru a ajunge acasă în condiții de deplină siguranță.

9. În final, grupul este dus acasă la ghid, care le oferă mâncare şi băutură. După ce şi-au potolit foamea şi setea, călătorilor li se reaminteşte să îşi exprime recunoştința față de marea grație pe care au primit-o din partea Marelui Spirit. Apoi, patriarhul îi binecuvântează, iar ei se întorc acasă în ținuturile de jos.

10. În anumite peşteri trăiesc aşa-numiții „doctori ai trupului cu picioare ascuțite". Muntenii îi avertizează pe oamenii de la şes, explicându-le că aceştia sunt nişte şarlatani, simpli fugari din regiunile de jos care s-au stabilit în peşterile respective din pură lăcomie, înşelându-şi semenii cu tot felul de leacuri ineficiente. Iată cum îi avertizează muntenii pe aceşti oameni naivi de la şes:

11. „Marele Spirit a creat mii de plante vindecătoare pentru sănătatea noastră trupească. Aceste plante cresc pentru ca să ne întărească. El a creat o apă pură în întreaga lume şi a plantat arbori uriaşi pentru a atrage vaporii toxici şi a-i schimba într-un aer pur şi plăcut mirositor. Mai mult, în bunăvoința Sa infinită față de noi, Domnul a plasat un soare magnific pe cerul nostru, pentru ca razele sale să trezească energia perfectă a stelelor, a căror putere o egalează pe a sa. În plus, Marele Maestru a împodobit firmamentul nostru cu marea panglică albă[25] care ne luminează noaptea într-o manieră atât de plăcută după ce soarele a apus încât cu greu putem deosebi ziua de noapte. În afara panglicii, Marele Arhitect a aprins pe cer cele şapte lumini[26] care ne luminează alternativ nopțile, chiar şi în timpul umbrei.

12. După cum vedeți, Marele Spirit a fost extrem de binevoitor față de noi, revărsându-şi plenar grația asupra noastră. Noi, locuitorii munților, am experimentat de multe ori

[25] Un alt nume pentru inelul lui Saturn.
[26] Cele şapte luni ale lui Saturn.

grația Sa. Acest lucru poate fi dovedit cu ușurință, căci noi nu am suferit niciodată de vreo boală. Nici unul dintre noi nu moare din cauza bolii, ci numai pentru că spiritul său a atins maturitatea plenară, cunoscând astfel viața eternă. De altfel, noi înșine suntem martorii direcți ai acestei vieți de după moarte, pe care v-o putem dovedi oricând doriți.

13. De aceea, este o nebunie să încercați să obțineți remediul vieții eterne de la niște ființe cu ochi mincinoși, care nu au nimic de-a face cu viața Spiritului Etern. De altfel, adevăratele remedii, pe care Marele Spirit însuşi le-a binecuvântat pentru noi, sunt considerate nepotrivite de aceşti şarlatani.

14. Dragi frați din ținuturile de jos, dorim să vă avertizăm, astfel încât pe viitor să nu vă mai căutați bunăstarea interioară la asemenea şarlatani. Căutați-o numai în voința Marelui Spirit, căci atunci veți rămâne perfect sănătoşi până când spiritul vostru se va maturiza complet.

15. Când veți atinge acest stadiu, adică atunci când veți deveni voi înşivă domni ai vieții, prin voința Marelui Spirit, nu veți mai gusta niciodată moartea. Vă veți putea părăsi atunci acest corp din carne şi sânge fără dureri şi fără restricții, cu o conştiință clară şi lucidă, şi veți renunța la acest înveliş greu cu o maximă recunoştință față de Marele Spirit".

16. După această predică, saturnienii aflați în căutarea remediului de viață lungă sunt liberi să plece la casele lor, cu binecuvântarea muntenilor şi în posesia adevăratului remediu al vieții.

17. În anumite locuri de la şes, îndeosebi pe malurile fluviilor şi lacurilor, există păgâni care cred că inelul alb de pe firmament este o divinitate. Alții cred că acesta este calea pe care se mişcă încolo şi încoace Marele Spirit şi de unde Acesta priveşte în jos, ca să vadă ce fac oamenii. Aceşti semi-păgâni urcă de multe ori pe munți în speranța că se vor apropia de inel, şi poate chiar că îl vor putea atinge.

18. Muntenii simt compasiune față de aceşti naivi şi consideră de datoria lor să îi aducă pe calea cea dreaptă, explicându-le ce reprezintă de fapt inelul şi lunile de pe cer, precum şi scopul acestora. Ei reuşesc acest lucru cu ajutorul voinței lor ferme, aducându-i pe cei rătăciți într-o stare de clarviziune în care au posibilitatea să examineze plenar inelul şi lunile.

19. După această experiență, păgânii îşi dau seama că au greşit. Ei sunt învățați apoi, într-o manieră plină de afecțiune, dar serioasă şi înțeleaptă, adevărata cunoaştere referitoare la Marele Spirit şi la voința Lui. În continuare, ei sunt liberi să aleagă dacă doresc să-şi petreacă restul zilelor pe munte, sau dacă doresc să se întoarcă la şes, de unde au venit.

20. Dacă se decid să rămână pe munte, ei sunt acceptați în comunitate. Dacă preferă să se întoarcă acasă, sunt binecuvântați, li se asigură provizii şi li se dă drumul, în numele Marelui Spirit.

21. Până când nu renunță la concepțiile lor greşite, aceşti păgâni nu au însă nici o şansă să scape de munteni, care sunt mult mai puternici decât ei, atât din punct de vedere fizic, cât mai ales din cel al voinței lor. Dacă păgânii se încăpățânează şi încearcă să scape, sau chiar să rănească pe cineva, ei sunt mai întâi amenințați, după care în fața lor apare un spirit angelic al pedepsei, care nu se sfieşte să le dovedească prin mijloace mai dure cât de neînsemnate sunt şansele lor de reuşită. După o asemenea lecție, persoana încăpățânată renunță de regulă la comportamentul său rebel. Dacă totuşi continuă, îngerul o pedepseşte sever, mai întâi prin dureri abdominale greu de suportat, iar în cazuri extreme, chiar cu anihilarea corporală. Rezultatul unei asemenea pedepse este destul de trist pentru spiritul respectiv, care va rămâne o vreme îndelungată prizonierul întunericului şi al frigului.

22. Una dintre cele mai importante reguli casnice a muntenilor este următoarea: dacă cei mai mulți membri ai familiei sunt de sex masculin, nu feminin, atunci ei au libertatea să-şi caute o nevastă printre vecini. Dacă nu îşi găsesc o nevastă aici, ei pot coborî în vale. Dacă

nu-şi pot găsi nici aici o nevastă, ei pot călători chiar mai departe. Se întâmplă uneori ca un pretendent să călătorească pe două, trei sau chiar patru continente pentru a-şi găsi o nevastă.

23. Dacă îşi găseşte o soție într-un loc atât de îndepărtat, el are libertatea să se stabilească aici, aşa cum se şi întâmplă de regulă, sau se poate întoarce acasă, dar este obligat să îşi viziteze casa părintească o dată la trei ani, atâta vreme cât părinții lui trăiesc. Dacă aceştia nu mai trăiesc, obligația încetează.

24. Dacă majoritatea membrilor familiei sunt de sex feminin, patriarhul trimite mesageri către familiile din jur. Se întâmplă uneori să apară mai mulți pețitori.

25. În asemenea cazuri, patriarhul invocă Spiritul de Lumină şi îl roagă să-i indice voința Marelui Spirit în legătură cu cel mai vrednic dintre aceşti pețitori. Cel ales îşi ia apoi soția acasă, după ceremonia nunții, aşa cum a fost ea descrisă în capitolul anterior.

26. Dacă există mai multe femei eligibile şi numai un singur pretendent, patriarhul invocă din nou Spiritul de Lumină şi îl roagă să-i indice care este femeia cea mai potrivită pentru a-i fi acestuia soție. După care cei doi se căsătoresc, iar mirele îşi ia mireasa acasă.

27. Dacă există un număr egal de femei şi de pretendenți, aceştia din urmă au dreptul de a alege. Ei îl informează pe patriarh asupra opțiunilor lor. Acesta se sfătuieşte mai întâi cu Spiritul de Lumină, pentru a afla dacă aceste opțiuni sunt juste, adică dacă au aprobarea Marelui Spirit. După confirmare are loc ceremonia nunții. Dacă Spiritul de Lumină nu confirmă potrivirea de caracter, patriarhul îl roagă să-i indice opțiunea corectă, în numele Marelui Spirit. Cuplul acceptă imediat opțiunea divină, cu cea mai mare recunoştință în inimi. După care cei doi se căsătoresc, iar mirele îşi ia mireasa acasă. În toate aceste ocazii se aplică detaliile referitoare la ceremonia de nuntă descrise în capitolul anterior.

28. În afara acestor reguli casnice mai există şi altele, mai puțin importante, de care nu ne vom ocupa, căci ele nu servesc scopului pe care ni l-am propus. În capitolul următor vom discuta despre religia saturnienilor.

Capitolul 42

Religia spirituală a saturnienilor. Semnificația numărului şapte. Ceremonia de duminică. Botezul sau binecuvântarea unui copil nou născut. Masa de la templu. Predica patriarhului, susținută printre vizualizare spirituală. Înțelepciunea saturnienilor.

1. Religia saturnienilor are foarte puține ceremonii exterioare, fiind în schimb foarte interiorizată şi profund spirituală.

2. După cum ştiți deja, partea ceremonială este legată de templul viu, în care saturnienii se roagă în semn de recunoştință şi invocă grația Marelui Spirit în toate chestiunile mai importante.

3. Numărul sacru al saturnienilor este 7, la care se adaugă toate numerele divizibile prin 7, precum 14, 21, şi aşa mai departe. De aceea, fiecare perioadă de şapte zile este celebrată ca o sărbătoare (în cea de-a şaptea zi).

4. Respectarea acestei sărbători reprezintă cea de-a doua parte ceremonială a religiei lor. În această zi se desfăşoară ceremonia religioasă de duminică.

5. Prima parte a ceremoniei vă este deja cunoscută, înainte de răsăritul soarelui, toți membrii familiei se strâng la templu. Bărbații merg în față, iar femeile în spate. În templu, bărbații stau în partea dreaptă, iar femeile în partea stângă. După ce s-au strâns cu toții, patriarhul începe să se roage, însoțit de toți cei de față, până când răsare soarele, oferindu-i şi astfel recunoştința Marelui Spirit şi mulțumindu-i pentru toate binecuvântările primite. Saturnienii se roagă întotdeauna cu o emoție vie în inimile lor.

6. Când soarele răsare, cei prezenţi părăsesc templul şi se bucură de noua zi care începe şi de splendida panoramă a planetei pe care trăiesc. Când soarele se află deja sus pe cer, ei se întorc în templu şi îi mulţumesc Marelui Spirit pentru noua zi de care au parte.

7. Dacă o femeie naşte un copil, acesta din urmă este dus la marginea sanctuarului interior. Aici, patriarhul îşi plasează mâinile pe el şi spune:

8. „Ai venit în această lume ca un oaspete slab, cu puterile legate, conform voinţei Marelui Spirit, care este sfânt mai presus de toate şi care controlează prin puterea Lui toate celelalte puteri, ale cărui cuvinte sunt ferme şi ale cărui promisiuni sunt respectate întotdeauna: El este singura fiinţă perfectă şi Domnul suprem al acestui pământ şi al creaţiei infinite. El este una cu voinţa lui, care este sfântă mai presus de orice sfinţenie. Aşa va trebui să trăieşti pe acest pământ până la sfârşitul zilelor, într-un acord perfect cu voinţa Celui prin care ai intrat în această lume, pentru a părăsi atunci ca un bărbat (sau, în cazul unei fete, ca o soţie credincioasă) această lume, cu toată demnitatea şi măreţia unei virtuţi perfecte!

9. De aceea, te binecuvântez aici, în acest sanctuar interior, în numele Marelui Spirit, care te-a creat şi te-a binecuvântat pe tine, pe părinţii tăi şi pe mine. Fie ca această binecuvântare să te ajute să creşti şi să o multiplici prin respectarea strictă a voinţei supreme, acum şi în vecii vecilor!

10. Rămâi întotdeauna la fel de mic cum eşti acum în faţa Marelui Spirit, în faţa noastră, a părinţilor şi fraţilor tăi, şi chiar în faţa propriului tău sine, acum şi în vecii vecilor! Amin!"

11. După aceste cuvinte, el suflă asupra copilului, după care îi lasă pe părinţi să îşi binecuvânteze la rândul lor pruncul şi să îl ia acasă. Într-o asemenea zi de sărbătoare, părinţii nu sunt obligaţi să se întoarcă la templu, putând sta acasă pentru a se ocupa de pruncul proaspăt botezat. Dacă preferă, ei pot rămâne însă la templu.

12. Dacă nu există nici un nou născut, credincioşii îşi încep masa de dimineaţă, chiar în interiorul templului. Ei mănâncă acum pentru întreaga zi, aducând mulţumiri Marelui Spirit înainte şi după masă.

13. După masă, patriarhul urcă la amvon şi se adresează comunităţii familiale, care în munţi nu depăşeşte de regulă o sută de persoane. La şes, asemenea comunităţi depăşesc câteva mii de membri.

14. Despre ce vorbeşte patriarhul în predica sa? Lui nu îi lipsesc niciodată subiectele importante, căci alături de el stă un spirit care îi transmite ce trebuie să spună.

15. De regulă, aceste predici prezintă graţia divină a Marelui Spirit, felul în care a plasat el rasa umană pe acest corp ceresc la începuturile istoriei, conducându-i pe oameni până în momentul prezent prin voinţa Lui preasfântă şi plină de înţelepciune. Din când în când, patriarhul povesteşte o istorie din timpurile de demult. Alteori, el explică structura lumii în care trăiesc saturnienii, inclusiv structura lunilor şi a inelelor. În anumite ocazii, el explică structura diferitelor constelaţii, vorbindu-le ascultătorilor despre felul în care conduce Marele Spirit aceste corpuri cereşti. Uneori, el spune câteva cuvinte şi despre Pământ.

16. De câte ori patriarhul pomeneşte despre Pământ, ascultătorii cad imediat cu faţa la sol, nu pentru că ar avea un respect deosebit pentru această planetă, ci pentru că au posibilitatea să asculte despre iubirea infinită a Marelui Spirit, despre felul în care locuitorii acestei planete îl numesc Tată, lucru care saturnienilor li se pare incredibil de sacru. De aceea, ei se simt cutremuraţi de smerenie, mai ales când patriarhul le reaminteşte de nerecunoştinţa locuitorilor acestei planete.

17. Cu alte ocazii, el le oferă informaţii referitoare la lumea spirituală şi la viaţa din ceruri.

18. După aceste predici, în special atunci când subiectul s-a referit la structura planetei lor, a lunilor şi inelelor acesteia, sau a altor constelaţii, patriarhul le permite ascultătorilor

săi (nu neapărat tuturor acestora) să vizualizeze într-o stare de transă respectivele corpuri cereşti, ca şi cum s-ar afla la faţa locului.

19. Aşa se explică de ce saturnienii, în special cei care trăiesc în munţi, sunt extrem de înţelepţi, beneficiind de o cunoaştere deosebită. Dacă ar putea intra într-o discuţie ştiinţifică cu aceşti munteni, savanţii de pe Pământ şi-ar realiza curând ignoranţa.

20. Saturnienii îşi cunosc nu numai propria planetă până la ultimele detalii, dar cunosc şi celelalte corpuri cereşti mai bine decât cunoaşteţi voi insulele din oceanele voastre. Ei îşi cunosc perfect istoria planetei, şi în plus, cunosc foarte multe lucruri despre istoria altor corpuri cereşti.

21. Nici o limbă nu le este străină saturnienilor. De aceea, ei pot vorbi cu spiritele, indiferent de corpul ceresc de pe care provin (căci fiecare spirit duce cu sine în lumea de dincolo, într-o măsură mai mică sau mai mare, caracteristicile limbii pe care a vorbit-o pe vremea când a fost întrupat). Spiritele de pe planeta voastră nu dispun de această cunoaştere a limbilor şi nu vor dispune de ea decât atunci când vor renaşte pentru a doua oară, întru spirit.

22. Se întâmplă uneori ca spiritele de pe Pământ să se întâlnească după moarte cu cele de pe Saturn, mai ales dacă au avut dintotdeauna această aspiraţie. În asemenea cazuri, spiritele de pe Saturn le înţeleg imediat pe cele terestre, în timp ce acestea din urmă nu au posibilitatea de a comunica cu ele, mai ales dacă este vorba de spirite imature. Mai mult, spiritele terestre nici măcar nu le pot vedea pe cele de pe Saturn, dacă acestea din urmă nu doresc acest lucru.

23. Toate acestea sunt rezultatele învăţăturilor primite în templu, după masa de dimineaţă.

Capitolul 43

Observaţiile spirituale profunde asupra naturii. Comunicarea cu îngerii şi cu Domnul Însuşi.

1. Ce se întâmplă după o asemenea predică?

2. Saturnienii îi mulţumesc Marelui Spirit pentru cunoaşterea pe care le-a oferit-o prin intermediul patriarhului lor. Acesta îi mulţumeşte şi el Marelui Spirit, după care îi binecuvântează pe credincioşi, după ce aceştia şi-au oferit rugăciunea de recunoştinţă. Apoi părăsesc cu toţii templul şi pleacă la plimbare prin frumoasele lor împrejurimi. Discută între ei despre predica pe care tocmai au ascultat-o, dar fac şi observaţii asupra naturii înconjurătoare. Cu toţii se simt inspiraţi de o stare de prietenie şi de comuniune reciprocă, în care ascultă cu interes observaţiile fiecăruia referitoare la natură şi la marea înţelepciune cu care Marele Spirit a aranjat lucrurile.

3. Spre exemplu, să spunem că o persoană îi atrage atenţia alteia în legătură cu structura unei flori. Altcineva vorbeşte despre mişcarea norilor, o a treia persoană despre un animal sau o pasăre. Un membru al grupului le atrage atenţia celorlalţi membri despre cântecul unei păsări, în timp ce altcineva remarcă strălucirea unui lac îndepărtat. Există nenumărate subiecte care le atrag atenţia saturnienilor în asemenea ocazii, iar ei privesc frumuseţile naturii la fel cum făcea cândva omul primordial[27] cu lucrările creaţiei Mele.

4. De altfel, doresc să vă atrag atenţia că cel care priveşte lucrările creaţiei Mele cu ochi smeriţi şi plini de respect, va găsi întotdeauna în ele un mare prilej de bucurie. Cine le examinează însă cu ochi critici şi erudiţi ar face mai bine să rămână în orbirea sa, decât să îmi privească lucrările cu ochii săi profani, neconsacraţi, incapabili să vadă ceva bun şi care nu

[27] Vezi „Casa Domnului” de Jakob Lorber

fac altceva decât ceea ce face gândacul care străpunge boaba plantei pentru a-şi depune în ea ouăle murdare. Atunci când un asemenea fruct ajunge la maturitate, el nu poate fi folosit la altceva decât la extragerea unui suc negru, care poate fi cel mult folosit pentru vopsirea în negru a unei suprafețe albe, dar în nici un caz la curățarea unei suprafețe înnegrite sau murdare.

5. Să revenim însă la plimbăreții noştri. Cât durează promenada lor? Până la amiază, când se strâng din nou în curtea exterioară a templului, unde îi mulțumesc iarăşi Marelui Spirit, după care servesc prânzul.

6. După masă, ei îi mulțumesc din nou Marelui Spirit, după care unii preferă să rămână acolo, în timp ce alții se plimbă în jurul templului, admirând splendoarea diferitelor flori plantate de-a lungul cărărilor templului. Femeile îşi mângâie bărbații şi copiii, spunându-le cu vocile lor fermecătoare ce au înțeles din predica de dimineață, precum şi din meditația lor asupra binelui şi frumuseții, a nobleței şi adevărului.

7. În asemenea ocazii fericite, se întâmplă uneori ca îngerii să li se alăture şi să discute cu ei despre diferite aspecte referitoare la Domnul.

8. Uneori, Domnul Însuşi le apare, sub forma unui înger. Atâta vreme cât Domnul se află printre ei, discutând cu unul sau cu altul, nici măcar patriarhul nu ştie cine este. El îşi dezvăluie identitatea abia la plecare, cu puțin înainte de a deveni invizibil. Face acest lucru deoarece saturnienii nu ar putea suporta - dintr-o prea mare devoțiune - ideea că Domnul se află printre ei, căci respectul lor pentru El este atât de mare încât nici unul dintre ei nu ar îndrăzni să-i rostească măcar numele stând în picioare. De aceea, porunca biblică (ce nu le-a fost dată explicit saturnienilor): „Să nu iei numele Domnului în deşert” este respectată de ei în maniera cea mai strictă cu putință.

9. Cât durează aceste discuții din curtea exterioară a templului? Până la apusul soarelui, când cei de față intră din nou în templu şi celebrează numele Domnului, cântând imnuri de slavă.

10. Patriarhul trece din nou la amvon şi scoate în evidență marile binecuvântări ale zilei, după care îi binecuvântează pe toți şi închide ceremonia duminicală sau ziua de sărbătoare. Saturnienii pleacă acasă, într-o stare de spirit cât se poate de armonioasă şi plină de recunoştință.

11. Dacă a mai rămas ceva de la prânz, ei împart bucatele şi le mănâncă cu recunoştință. Dacă nu a mai rămas nimic, ei iau masa de seară acasă, îşi sfârşesc ziua mulțumindu-i Domnului, şi astfel se încheie sărbătoarea de duminică, cu toate ceremoniile ei.

12. Aici se încheie şi capitolul nostru, în următorul capitol ne vom ocupa de aspectele spirituale ale religiei lor.

Capitolul 44

Aspectul spiritual al religiei saturnienilor. Renaşterea spirituală prin învățături şi practică.

1. După ce ne-am ocupat de partea ceremonială a religiei saturnienilor, ne propunem în continuare să ne ocupăm de partea spirituală a acesteia.

2. Probabil că citind capitolul anterior, v-a trecut prin minte faptul că apariția îngerilor şi a Domnului Însuşi, care discută direct cu saturnienii, reprezintă maximum de spiritualitate, căci ce ar putea fi mai spiritual decât aceste lucruri?

3. Dar Eu vă spun: se poate şi mai mult, căci orice aspect spiritual conține în sine un nucleu încă şi mai spiritual.

4. Pentru a înțelege mai bine acest lucru, vă voi oferi un exemplu din natură.

5. Să luăm, spre exemplu, un vin foarte bun! Cine nu îşi dă seama şi nu simte după efectele acestui vin că el conţine în sine o substanţă spirituală care produce aceste efecte, dar care este mai presus decât vinul însuşi? Orice chimist bun vă va spune că din acest vin poate fi distilat un spirit (eter) subtil al vinului, care poate fi rafinat de mai multe ori, obţinându-se în final un spirit atât de volatil încât o singură picătură vărsată se va evapora înainte de a ajunge la sol. Înţelegeţi acum câtă spiritualitate este conţinută în vin, deşi acesta este el însuşi o substanţă foarte spirituală?

6. Dacă această spiritualitate se manifestă inclusiv în natura vizibilă a vinului, vă puteţi imagina cât de plenară devine ea atunci când se manifestă prin caracteristici pur spirituale.

7. Acelaşi principiu se aplică şi luminii. Aşa cum ştiţi, Pământul este iluminat de razele soarelui. Puteţi vedea voi însă în aceste raze energia care dă viaţă şi nenumăratele forme? Nu, nu puteţi. Nu puteţi simţi nici măcar energia simplă sau puterea propriu-zisă a razei. Deşi experimentează zilnic căldura acestor raze, mulţi oameni nu-şi dau seama că ele nu sunt capabile să genereze o căldură mai mare decât cea pe care o manifestă în fiecare zi.

8. Ce ar spune însă observatorul dacă aceste raze ar fi condensate sau concentrate într-un punct focal, cu ajutorul unei lupe, generând astfel o energie capabilă să dizolve chiar şi un diamant? Un nespecialist va fi uimit să constate cât de puternice devin atunci efectele razei, şi probabil îşi va spune: „Cine ar fi crezut că în aceste raze blânde de soare, care ne încălzesc în fiecare zi, zace o forţă ascunsă atât de mare?”

9. Acelaşi principiu se aplică şi ceremoniilor religioase ale saturnienilor! Deşi aspectele ceremoniale par să fie complet spirituale, în interiorul lor există un „eter” extraordinar de puternic care poate avea - prin concentrarea razelor sale - un efect uluitor de puternic asupra stării de spirit a saturnienilor, pe care voi, cei de pe Pământ, nu l-aţi putea înţelege cu uşurinţă. De aceea, este legitim să ne punem întrebarea: în ce constă acest miez spiritual ascuns înlăuntrul ceremoniilor spirituale?

10. Acest miez spiritual constă în cunoaşterea interioară vie a Marelui Spirit, precum şi a tuturor nivelelor şi relaţiilor care există între fiinţa umană liberă şi ceruri, mergând până la Marele Spirit şi înapoi.

11. Cum îl recunosc aceste fiinţe umane pe Marele Spirit? Mai întâi, ele primesc o serie de instrucţiuni exterioare, exprimate în cuvintele patriarhului lor referitoare la natura lui Dumnezeu. Ele sunt ghidate apoi către cunoaşterea voinţei Marelui Spirit, urmată de aplicarea practică a acestei voinţe.

12. Aceste instrucţiuni ţin încă de aspectul exterior al religiei, care reprezintă calea către adevărata viaţă spirituală interioară. Ele simbolizează „vinul spiritual” şi „razele neconcentrate ale soarelui”.

13. Practica activă a voinţei recunoscute a lui Dumnezeu poate fi comparată cu „distilarea” vinului, respectiv cu „concentrarea” razelor cu ajutorul lupei; altfel spus, ea reprezintă eliberarea propriu-zisă a fiinţei spirituale de materia care o înconjoară.

14. Începeţi acum să înţelegeţi în ce constă adevărata adoraţie religioasă a saturnienilor? Dacă nu aţi început să intuiţi despre ce este vorba, vă voi da un răspuns în numai două cuvinte care va deschide porţile înţelegerii. Aceste cuvinte sunt: renaşterea spiritului!

15. La fel ca voi, saturnienii trebuie să treacă şi ei prin această renaştere. Fără ea, nici un locuitor de pe Saturn (sau de pe orice altă planetă, inclusiv a voastră) nu va înţelege mare lucru din chestiunile spirituale, adică din relaţiile care există între fiinţă, diferitele nivele ale existenţei şi Marele Spirit.

16. Pentru ca cineva să renască întru spirit nu este de ajuns ca el să poată vedea spiritele. De pildă, pe Pământ există frecvent oameni care văd tot felul de apariţii teribile şi înspăimântătoare, pe care nu le înţeleg, aşa cum un orb nu poate înţelege culorile curcubeului.

Clarviziunea nu reprezintă o dovadă esenţială a renaşterii spirituale, spre deosebire de voința manifestată în acțiune. Această voință trebuie restructurată astfel încât să redevină ceea ce a fost ea la începuturi, într-un deplin acord cu ordinea şi înțelepciunea divină.

17. Cum şi când se petrece însă acest lucru? El nu se poate petrece decât atunci când spiritul se eliberează din închisoarea materiei - prin respectarea strictă a căii indicate de Dumnezeu - devenind perfect focalizat, ca o ființă perfectă în sine, complet în afara oricărei sensibilități a materiei, ca o unitate desăvârşită, capabilă să îşi trezească noi simțuri spirituale prin care să perceapă lumea al cărei locuitor primordial este.

18. După ce omul a atins acest nivel, în ființa lui desăvârşită începe să se manifeste o activitate nouă. El începe să perceapă altfel natura. Gândurile lui devin forme pe care el le poate vedea. Voința lui devine instantaneu realitate. Cuvintele lui devin ferme şi perfect integrate cu gândirea şi voința sa. El iese practic în afara timpului şi a spațiului, căci într-o existență spirituală liberă poți auzi, vedea, percepe, simți, gândi, voi, acționa şi vorbi dincolo de timp şi de spațiu. Pentru un asemenea om nu mai există decât prezentul continuu, în care trecutul etern şi viitorul infinit se întâlnesc şi se salută cu prietenie. El poate vedea orice, la orice distanță, la fel de clar cum îşi poate vedea gândurile.

19. Toți saturnienii aspiră din toată inima să atingă această stare desăvârşită de dezvoltare spirituală, dar ei nu o vor putea atinge decât atunci când vor integra în sine toate condițiile vieții.

20. Simplul control al naturii personale nu este suficient pentru a atinge această împlinire desăvârşită. Toate condițiile vieții care îi sunt cunoscute trebuie integrate armonios în ființa sa.

21. După ce a ajuns să controleze perfect toate aceste condiții, omul devine liber în sine, iar energia sa vitală renaşte într-o stare de unitate, nemaidepinzând de natura sa senzorială. Aceasta este cea de-a doua naştere, cunoscută şi sub denumirea de „renaştere întru spirit".

22. De aceea, practica permanentă a tuturor condițiilor vieții reprezintă aspectul spiritual al religiei saturnienilor.

Capitolul 45

Mai multe detalii legate de calea renaşterii şi de fuziunea cu Dumnezeu.

1. Cred că v-ați făcut o idee despre esența spirituală a religiei saturnienilor, care se deosebeşte de aspectele ei ceremoniale.

2. Dincolo de aspectele ceremoniale se ascunde adevăratul serviciu religios, cel al spiritului, care este permanent, spre deosebire de ceremoniile propriu-zise, care se desfăşoară succesiv, la anumite intervale de timp.

3. Întrucât această esență a spiritualității saturnienilor este extrem de importantă inclusiv pentru oamenii de pe Pământ. Vă voi da un alt exemplu, pentru a înțelege mai bine diferența între cele două aspecte ale religiei.

4. Să luăm, spre exemplu, un student care doreşte să urmeze o carieră artistică! Să zicem că el doreşte să atingă virtuozitatea în arta muzicală. Dacă ar veni la dumneavoastră, ce l-ați sfătui şi care ar fi primul pas pe care i l-ați recomanda? Probabil că i-ați examina posibilitățile, după care i-ați recomanda o şcoală reputată, cu profesori buni, care să-l instruiască în domeniul în care doreşte să exceleze. Aceştia îi vor descrie condițiile pe care trebuie să le atingă şi îi vor spune: „Dacă vei îndeplini aceste condiții, vei ajunge cu siguranță un virtuoz. Dacă nu vei îndeplini toate aceste condiții, vei fi un instrumentist, dar niciodată un virtuoz",

5. Ce va face în continuare studentul care aspiră cu sinceritate la virtuozitate? El îşi va uni voinţa interioară cu condiţiile exterioare pe care trebuie să le îndeplinească şi va exersa în fiecare zi, 5, 6 sau 7 ore, atât cât i se cere. El va urma toate cursurile şcolii şi nu va practica decât acele exerciţii care îi sunt necesare pentru atingerea scopului pe care şi l-a propus. După ce a practicat astfel un număr suficient de mare de ani, rafinându-şi arta, profesorii săi îi vor da certificatul mult dorit, care atestă faptul că a atins nivelul unui artist realizat, care îşi stăpâneşte perfect instrumentul, deopotrivă mecanic şi spiritual, pe toate nivelele.

6. Ce a făcut studentul ca să atingă acest nivel al desăvârşirii? Nimic altceva decât să practice aspectele ceremoniale precis ordonate ale cultului său (în cazul acesta, este vorba de un cult artistic). A practicat el zi şi noapte, fără întrerupere? Nici vorbă! A practicat numai atât timp cât i-a fost recomandat pentru exerciţiile respective.

7. A avut el nevoie să-şi întărească din când în când voinţa şi aspiraţia? Deloc! Voinţa lui s-a derulat continuu, la fel ca un arc bun al unui ceas, care nu trebuie întors decât o singură dată. Această voinţă interioară l-a ajutat pe studentul nostru să parcurgă toate etapele necesare pentru a deveni ceea ce şi-a propus, adică un maestru perfect al domeniului pe care şi l-a ales.

8. Ce fel de viaţă urmează să aibă el în continuare, acum, că a atins nivelul de desăvârşire ca artist? În mod evident, el nu va mai avea viaţa unui student care trebuie să facă eforturi, ci pe aceea a unui maestru liber şi independent. Va deveni el din acest motiv un duşman al fostei sale vieţi de student? Desigur că nu! Deşi acum este un mare maestru, el va continua să facă tot ceea ce făcea pe vremea când era student, cu diferenţa că acum aceste exerciţii îi vor face o mare plăcere. El va continua să practice gamele şi cheile muzicale, la fel ca pe vremea când era student, dar ce diferenţă există acum... Ceea ce înainte făcea cu mari eforturi, cheltuind o mare cantitate de energie, poate practica acum cu cea mai mare uşurinţă, fără constrângeri, plin de încredere şi înţelegând perfect semnificaţia spirituală profundă a artei sale.

9. Pe vremea când era student cânta gamele, dar nu înţelegea semnificaţia lor. Acum, ca maestru, el vede nenumărate forme noi în aceste game, pe care înainte nici nu bănuia că există. În acest fel practică ceremonialul cultului artistic un maestru „renăscut”. Cultul lui constă într-o cu totul altă percepţie; el vede altfel, aude altfel, simte, gândeşte şi îşi manifestă voinţa altfel. Acesta este *rectificatissimus-ul* spiritual, sublimarea aspectelor grosiere materiale în energie pură, adică esenţa cultului spiritual pur.

10. Acest dublu serviciu divin, care reprezintă deopotrivă calea şi scopul acesteia, este valabil pentru toate fiinţele umane, indiferent dacă trăiesc pe Saturn, pe Pământ, pe Jupiter sau pe soare.

11. Oricine continuă să persevereze pe cale va ajunge la destinaţie. Calea nu va dispărea din amintirea lui nici după ce ajunge la destinaţie, în schimb, până când îşi va atinge scopul, el nu va putea niciodată cunoaşte pe deplin toate ocolişurile pe care le face calea.

12. După cum ştiţi, principalul scop al saturnienilor este acela de a ajunge pe cale la însuşi Marele Spirit şi de a deveni una cu voinţa Lui.

13. După ce au atins acest scop, ca urmare a eforturilor continue, se poate spune că ei îşi încetează cultul devoţional. Începând din acest moment, impulsul interior de a ajunge la Dumnezeu dispare, fiind înlocuit de aspiraţia de nezdruncinat de a rămâne de-a pururi una cu Acesta.

14. Această aspiraţie fermă devine serviciul divin interior continuu al saturnianului renăscut spiritual. Această stare poate fi atinsă pe Saturn de orice om, indiferent de sex şi de vârstă. Aici se încheie capitolul referitor la esenţa spirituală a religiei saturnienilor.

15. După ce am aflat tot ce era necesar şi interesant în ceea ce îi priveşte pe locuitorii de la munte, vă propun să ne ocupăm pe scurt şi de ţinuturile de jos, după care vom face o

excursie în regiunile polare ale planetei, precum şi pe inel şi pe cele şapte luni. Deocamdată, atât pentru astăzi!

Capitolul 46

Locuitorii din ținuturile de jos. Locuințele lor şi felul lor de a gândi, mai lumesc decât cel al muntenilor.

1. Am vorbit deja de multe ori despre felul în care trăiesc saturnienii de la şes. Mai rămân totuşi câteva lucruri de spus.

2. Nicăieri pe această planetă nu veți găsi un oraş. Pe malul râurilor şi al lacurilor mai mici oamenii trăiesc însă mai apropiați decât cei de la munte, îndeosebi în regiunile din sud ale unor țări continentale. Pe de altă parte, în aceste regiuni membrii aceleiaşi familii nu trăiesc la fel de apropiați în aceeaşi locuință. Aici, o familie este alcătuită de regulă din părinți şi copiii lor. Cât despre bunici şi străbunici, aceştia trăiesc singuri, însoțiți doar de servitori.

3. Aceşti oameni nu locuiesc decât rareori în arborele *gliuba,* preferând nişte structuri în formă de corturi construite din copaci plasați unul deasupra celuilalt, în formă de piramidă circulară. Aceste structuri sunt înconjurate din garduri confecționate din lemne prinse în cuie şi acoperite cu folii. Intrarea este situată în partea dinspre răsărit.

4. Evident, aceste structuri nu permit instalarea unui număr la fel de mare de oameni ca şi arborii *gliuba* din munți, dar sunt suficient de spațioase pentru a putea primi zece regimente de soldați de pe Pământ.

5. Piesele de mobilier sunt similare cu cele care pot fi întâlnite în casele muntenilor. Pentru dormit, ei au o piesă de mobilier în formă de piramidă, de care se sprijină atunci când se odihnesc. În fața acesteia se află o altă piesă, care le serveşte drept masă. La atât se rezumă întregul mobilier.

6. Unde îşi păstrează însă aceşti oameni uneltele, containerele pentru mâncare, hainele şi proviziile alimentare? Toate acestea sunt păstrate în depozite, construite în acelaşi fel ca şi cele ale muntenilor.

7. De asemenea, templele lor sunt identice cu cele ale locuitorilor de la munte, dar sunt considerabil mai mici şi mai puțin magnifice. În ținuturile de jos nici o reşedință nu îşi are propriul său templu. Există câte un templu pentru mai multe familii.

8. Cam asta este tot ce se poate spune în legătură cu locuințele şi cu construcțiile celor de la şes, cu excepția anumitor grădini luxoase care le aparțin de regulă patriarhilor privilegiați. Felul în care sunt aranjate şi împodobite acestea a fost deja menționat atunci când am vorbit despre crustacee, mai exact despre melci. De pildă, există în aceste grădini cochilii de melci, pregătite pentru distracția copiilor, dar despre ele am mai discutat.

9. Am vorbit de asemenea şi despre atributele patriarhilor din aceste regiuni. Amintiți-vă de acel animal cu coadă de şarpe şi cu ochiul luminos (bauorul), şi vă veți aduce aminte de faptul că oricine dispune de pielea acestui animal îşi poate asuma poziția de patriarh. Cred că nu vă este greu să vă dați seama că Marele Spirit nu va prețui niciodată un asemenea patriarh-erou la fel de mult ca un patriarh care trăieşte pe munte. La fel de limpede este şi faptul că spiritele angelice nu îşi pierd prea mult timpul cu patriarhi care poartă asemenea haine. Explicația este simplă: oamenii de la şes sunt mult mai preocupați de aspectele lumeşti decât cei de la munte. Deşi sunt cinstiți şi cumsecade cu frații şi cu surorile lor, lor le place să vorbească erudit, motiv pentru care se consideră mult mai inteligenți şi mai iluminați decât locuitorii de la munte, în schimb, când încep să-şi piardă starea de sănătate, ei renunță la aroganța lor intelectuală şi se grăbesc să plece pe munte, în căutarea leacurilor. Despre felul în care sunt tratați ei de munteni am mai discutat.

10. De aceea, veți găsi foarte puține revelații printre oamenii de la şes, cu excepția celor care au crescut şi au fost educați la scoală celor de la munte.

Capitolul 47

Mai multe despre locuitorii de la şes. Comerțul şi schimburile. Alungarea oamenilor necinstiți. Felul de viață, căsătoriile, procreația şi înmormântările.

1. În ținuturile de jos, în special pe malul lacurilor şi râurilor, se desfăşoară un anumit tip de barter. Este vorba îndeosebi de produse cu care se împodobesc femeile, pe care le-am mai amintit anterior.

2. Se întâmplă uneori ca un negustor să urmărească un câştig personal, în detrimentul clienților săi. Dacă frauda este descoperită, el poate avea mari probleme. Îndeosebi femeile se răzbună, zgâriindu-l cu tot felul de obiecte ascuțite. Dacă în pofida acestui tratament, omul recidivează, comunitatea îl izgoneşte, îmbarcându-l pe o navă cu toată familia lui şi trimițându-l într-un loc îndepărtat. El trebuie să rămână acolo o perioadă delimitată, dar suficient de lungă, iar uneori pentru tot restul vieții, în funcție de gravitatea faptei sale. Pe Saturn, această pedeapsă este cunoscută sub numele de *purak*, sau „izgonirea eternă”. Celor care sunt exilați doar pe o perioadă limitată li se permite să ia cu ei semințe ale acelor arbori *(chaiaba)* din care sunt confecționate ambarcațiunile. În acest fel, ei le pot cultiva, iar mai devreme sau mai târziu, după ce copacii vor creste, îşi vor putea confecționa navele cu care să se întoarcă acasă.

3. Celor izgoniți pe viață nu li se permite să ia cu ei semințele acestor arbori. De multe ori, spiritele îi informează pe locuitorii de la munte de starea jalnică în care au ajuns aceşti exilați. Fără să stea prea mult pe gânduri, muntenii organizează expediții în locul respectiv şi îi iau cu ei pe exilați, sfârşind de regulă prin a face din ei ființe umane mai bune.

4. De multe ori, ei le oferă locuințe şi terenuri la munte, pentru a deveni proprietari. Nu de puține ori, se întâmplă ca cei care i-au exilat să ajungă în excursie pe munte şi să fie primiți şi găzduiți chiar de cei pe care i-au alungat cândva. Aceştia le oferă hrană şi chiar învățături spirituale. Când îşi recunosc fostele victime, cei de la şes nu îşi pot stăpâni surpriza, întrebându-se cum au scăpat aceştia şi cum au ajuns în acest loc din munți.

5. Foştii exilați le dovedesc astfel oaspeților lor uluiți că Marele Spirit este capabil de multe lucruri, despre care înțelepciunea celor de la şes nu cunoaşte aproape nimic. Când primesc acest răspuns, călătorii consternați îşi frâng mâinile şi încep să se lamenteze, dar gazda lor le atrage atenția cu seriozitate ca atunci când vor ajunge acasă, să contribuie pe măsura puterilor lor la eliminarea acestor concepții greşite din rândul semenilor lor.

6. Ca urmare a unor asemenea întâmplări, mulți dintre locuitorii de la şes au ajuns astăzi la un nivel spiritual comparabil cu cel al muntenilor. Există însă țări în care continuă să existe o diferență ca de la cer la pământ între băştinaşi şi locuitorii din munți.

7. În ceea ce priveşte activitățile lucrative şi comerciale, acestea nu se deosebesc deloc la şes față de regiunile înalte. Singura excepție o constituie produsele de lux, care nu pot fi găsite la munte, unde până şi vopsitul textilelor este considerat a fi un păcat.

8. Alimentația este de asemenea comparabilă între cele două regiuni, cu excepția laptelui (cei de la şes beau laptele vacilor uriaşe, în timp ce cei de la munte beau lapte de capră). Familiile patriarhilor folosesc în plus pietrele albe din mijlocul lacurilor drept castele personale, lucru pe care l-am descris într-unul din capitolele anterioare. Atunci când locuiesc în aceste castele, ei îşi desfată simțurile cu nişte bucate mai speciale, considerate delicatese, dar cam artificial preparate. De altfel, la momentul potrivit, aceste festinuri îşi produc efectele negative. De aceea, medicii din regiunile de şes nu duc niciodată lipsă de lucru.

9. Acest lucru este foarte important pentru voi, pământenii, căci suferiţi de aceeaşi boală! Dacă aţi duce o viaţă simplă, la unison cu natura, şi dacă aţi mânca fructele pământului aşa cum vi le pregătesc Eu (cu puţine excepţii, în care nu aveţi altceva de făcut decât să le înmuiaţi puţin, lăsându-le să fiarbă), atunci din vocabularul vostru ar dispărea complet patru cuvinte: „boală”, „doctor”, „medicament” şi „farmacie”. Voi aţi inventat bucătarii sofisticaţi, apoi medicii pricepuţi, farmaciştii şi chimiştii, cu cunoaşterea lor din ce în ce mai elaborată. Aceştia vă oferă remediile lor chimice, care nu fac altceva decât să permanentizeze boala în trupurile voastre.

10. Cam la fel se petrec lucrurile şi în ţinuturile de jos de pe Saturn, deşi nu în aceeaşi măsură ca şi pe Pământ. Din acest motiv, locuitorii de jos nu trăiesc niciodată la fel de mult ca cei de la munte.

11. În ceea ce priveşte căsătoriile, patriarhul este cel care îi uneşte pe miri, la fel ca pe munte, cu diferenţa că ceremonialul este mult mai pompos.

12. Procreaţia se realizează la fel ca în cazul muntenilor, deşi există cazuri în care atunci când bărbatul nu dispune de o voinţă şi o credinţă suficient de puternice, el îşi ia soţia şi face o călătorie în munţi, cu scopul de a-şi amplifica voinţa şi credinţa.

13. Înmormântarea fiinţelor umane în regiunile de şes se realizează în două maniere diferite. În cazul celor care se află pe un nivel spiritual mai înalt, înmormântarea este similară cu cea pe care v-am descris-o mai devreme, când am vorbit de munteni, în ţările cu populaţii semi-păgâne, care consideră inelul lui Saturn ca pe un fel de divinitate, funeraliile diferă considerabil. Oamenii îşi iau morţii pe vasele lor şi călătoresc în largul oceanului, după care îi aruncă în apă fără nici un fel de ceremonie. Cadavrele îşi găsesc imediat un mormânt viu, care se grăbeşte să le devoreze cu lăcomie. După această „Ceremonie funerară”, rudele se întorc acasă, punând astfel punct ceremoniei.

14. Cam acestea au fost informaţiile în plus faţă de cele deja aflate de voi în ceea ce priveşte obiceiurile şi tradiţiile saturnienilor care trăiesc la şes. Vom părăsi acum regiunile locuite de pe Saturn şi ne vom îndrepta pe calea cea mai scurtă către zonele acoperite cu zăpezi veşnice, iar apoi către inelul planetei. Aici se încheie acest capitol.

Capitolul 48

Imensele regiuni polare din nordul şi sudul planetei Saturn. Frigul extrem din aceste regiuni contribuie la temperarea impulsului distructiv al spiritelor primare de pe această planetă. Felul în care este influenţat Pământul de planeta Saturn.

1. Am afirmat la începutul acestei lucrări că planeta Saturn poate fi împărţită în două din punct de vedere climateric. Există pe de o parte o zonă cu climă moderată, locuită de oameni, care ocupă o treime din regiunea polară.

2. Aceste zone cu climă moderată sunt înconjurate de ocean, la nord şi la sud, unde nu pot fi întâlnite decât câteva insule locuite de muzi. Departe de principalele continente, în nordul şi sudul extrem, există două calote polare, cu gheţuri permanente.

3. Cum arată aceste regiuni polare de pe Saturn? Chiar dacă aveţi o înclinaţie către natură, imaginaţia umană nu-şi poate face nici cea mai mică idee în legătură cu aceste regiuni.

4. Frigul din aceste zone polare este atât de puternic încât regiunile voastre polare par de-a dreptul tropicale prin comparaţie. Frigul nu numai că îngheaţă apa, care devine la fel de dură ca un diamant, dar îngheaţă până şi aerul, care formează un fel de stalagmite care se înalţă până departe, în eterul cosmic. Din cauza acestei presiuni imense, aerul atmosferic se auto-aprinde, ceea ce explică de ce aceste regiuni par luminoase până departe. Din când în când, această luminozitate conduce la explozii puternice.

5. Din cauza frigului intens, aceste autoaprinderi ale aerului reduc electricitatea, iar frigul devine şi mai intens, proces care se repetă timp de 15 ani pământeşti, în perioada cea mai friguroasă, care durează 8 ani pământeşti, nu mai există autoaprinderi ale aerului, căci acesta devine complet solid. După această perioadă, lumina soarelui începe să topească treptat această masă de aer, care începe din nou să se auto-aprindă, lucru care generează noi explozii, în urma cărora disoluția aerului înghețat se apropie din ce în ce mai mult de pol.

6. Sunt aceste regiuni teribile locuite? Dintr-o perspectivă naturală, ele nu pot fi locuite de ființe vii. În schimb, sunt intens locuite din punct de vedere spiritual, căci zăpada şi gheața reprezintă o închisoare ideală pentru spiritele agitate. Când frigul atinge cote maxime, spiritele păcii din aceste regiuni devin foarte ocupate, căci pot în sfârşit să liniştească spiritele focului, temperându-le astfel imensa forță distructivă. În mod similar, atunci când pe Pământ devine foarte frig, puteți fi siguri că spiritele distructive din regiunea voastră sunt calmate şi temperate de spiritele păcii.

7. Faptul că aceste spirite stau la originea focului şi a distrugerilor este dovedit de frecventele autoaprinderi ale aerului din regiunile polare. Cu cât mai agitate devin aceste spirite, care vor să se distreze în această manieră teribilă, cu atât mai adânc sunt întemnițate ele de spiritele păcii. Cu cât temperaturile scad mai mult, cu atât mai liniştiți devin aceşti prieteni ai focului, care, după câteva mii de ani de temniță grea, sfârşesc prin a renunța la pasiunea lor explozivă pentru foc. Ei se manifestă sub forma unor nori încărcați cu electricitate, dar vântul foarte rece condensează focul lor electric, transformându-l în grindină, care poate provoca la rândul ei anumite pagube.

8. Cine sunt aceste spirite ale focului din regiunile polare de pe Saturn? Nu este vorba de spirite ale unor oameni decedați, ci de spirite primare, din care este alcătuit practic întregul corp ceresc, care urmează să evolueze până la stadiul de om, conform ordinii perfect calculate a Marelui Spirit.

9. Se întâmplă uneori ca spiritul unei ființe umane decedate să fie redus la acest stadiu, din cauza naturii sale excesiv de răzbunătoare pe care a manifestat-o în timpul vieții. Pe Saturn, acest lucru se petrece foarte rar; în schimb, pe Pământ el poate fi întâlnit cât se poate de frecvent.

10. Diferența dintre cele două categorii de spirite este următoarea: spiritele ființelor umane decedate care sunt întemnițate în această manieră nu se vor mai întoarce niciodată la o viață fizică naturală, în schimb, spiritele primare sunt obligate să se întrupeze, căci sunt nevoite să îmbrace această haină a naturii pentru a putea evolua către o viață liberă şi independentă.

11. Spiritele primare de pe Saturn au o natură extrem de distructivă. Aşa se explică de ce mulți profeți din Antichitate de pe Pământ spuneau că această planetă îşi mănâncă propriii copii. Pentru a-şi depăşi statutul primar, aceste spirite trebuie pregătite cu atenție de către spiritele păcii, pentru a putea intra treptat în sfera vieții libere şi absolute. În caz contrar, nici un soare şi nici o planetă din univers nu s-ar afla în siguranță în fața imensei lor puteri distructive.

12. Aşa se explică de ce planeta Saturn se află la o distanță atât de mare de soare, pentru ca razele acestuia să nu poată avea o putere de încălzire asupra ei comparabilă cu cea de pe Jupiter, Pământ, Venus, şi mai ales Mercur, ai cărui locuitori trăiesc numai în regiunile polare şi tot sunt nevoiți să suporte o căldură teribilă. În schimb, pe Saturn clima este moderată chiar şi în regiunile locuite, iar căldura este redusă inclusiv prin umbra lăsată de inelul acestuia.

13. Deşi locuitorii de pe Saturn nu pătrund niciodată în aceste regiuni înghețate, căci se tem teribil de zăpadă şi de gheață (explicația este legată de faptul că la origini, ei au fost tocmai aceste spirite primare ale focului), ei ştiu exact cum arată aceste regiuni, mai ales

muntenii iluminaţi. Ei nu sunt însă foarte interesaţi să vizualizeze aceste zone sau să asculte vorbindu-se despre ele. În schimb, sunt foarte interesaţi de vizualizarea sau descrierea inelului lui Saturn.

14. Motivul vă va deveni evident atunci când vom descrie acest inel, în capitolul următor. În ceea ce priveşte regiunile polare, nu mai există nimic interesant care să merite să fie menționat, cu excepția faptului că acei ani în care Pământul se apropie foarte mult de Saturn sunt de regulă teribili şi catastrofali. Explicația este legată de frigul polar excesiv al acestei planete, care afectează din punct de vedere metafizic o distanță de câteva sute de milioane de mile, la fel ca şi coada invizibilă a unei comete.

15. Apropo, în imensitatea sistemului solar există un număr imens de comete negative, care consumă în totalitate razele soarelui care cad asupra lor, fără să reflecte nici măcar un atom din acestea. Cometele devin vizibile numai atunci când au atins starea de saturație şi când încep să călătorească pe un traseu ordonat. Ele sunt oaspeți frecvenți ai planetelor, unde pot fi de multe ori văzute cu cozile lor lungi, timp de multe secunde, sub forma stelelor căzătoare. Vom învăța însă mai multe despre aceste comete negative atunci când vom examina soarele[28]. Am menționat acest subiect numai pentru a putea înțelege mai bine cât de departe pot ajunge efectele negative ale frigului polar de pe Saturn în anumite momente.

16. Aici se încheie informațiile referitoare la planeta Saturn, în capitolul următor ne vom ocupa de inelul acesteia.

Capitolul 49

Inelul lui Saturn are un caracter planetar. Rotația axelor şi scopul acesteia.

1. În ceea ce priveşte forma, mărimea şi diviziunea inelului lui Saturn, am vorbit despre toate aceste lucruri chiar la începutul lucrării. Nu mai rămâne să vorbim decât despre utilitatea şi natura sa.

2. Inelul reprezintă un corp ceresc complet separat, compact şi solid. Suprafața sa depăşeşte de mai multe ori suprafața planetei Saturn. La fel, volumul său fizic este mult mai mare decât cel al planetei.

3. Este inelul neted, sau are regiuni muntoase? Există apă pe el, şi este înconjurat inelul de aer atmosferic?

4. Inelul are toate componentele unei planete. Mai exact, are munți de o înălțime extremă, lacuri întinse şi fluvii, şi este înconjurat pretutindeni de aer atmosferic. Totuşi, apa şi aerul său sunt mult mai uşoare şi mai subtile decât cele de pe planeta propriu-zisă.

5. Inelul are de asemenea o rotație în jurul axei comune (planetare), dar viteza sa de rotație este diferită de cea a planetei. O rotație a inelului (care de fapt este alcătuit din două inele conectate prin mai multe sfere eliptice) echivalează cu aproape două rotații ale planetei. Inelul median are o rotație chiar mai lentă. Cât despre inelul exterior, care este cel mai mare, acesta are nevoie de aproape şapte zile saturniene pentru o singură rotație.

6. Vă întrebați probabil: de ce se rotesc aceste inele cu viteze diferite? De ce nu se rotesc ele cu aceeaşi viteză, şi de ce nu se rotesc cu viteza planetei? Trebuie să ținem însă seama de diametrul diferit al fiecărui inel, care explică viteza sa diferită de a celorlalte.

7. Spre exemplu, dacă inelul interior, care are un diametru mult mai mare decât cel al planetei, s-ar roti cu aceeaşi viteză ca şi aceasta, forța centrifugă l-ar putea spulbera. Dacă cel de-al doilea inel s-ar roti cu aceeaşi viteză ca şi primul inel, sau chiar cu viteza planetei, el ar împărtăşi aceeaşi soartă, forța fiind mult mai mare de această dată. Mişcarea de rotație este

[28] Vezi lucrarea lui Jakob Lorber: „Soarele spiritual”.

calculata exact, astfel încât nici o parte a inelului să nu cadă pe planetă, lucru controlat de forța centrifugă. Altfel spus, mişcarea fiecărui inel este ținută riguros sub control, pentru ca nici o parte a sa să nu fie catapultată în exterior, iar acest lucru se realizează printr-o rotație controlată, astfel încât forța centrifugă să rămână într-un raport constant față de forța gravitațională specifică inelelor.

8. În acest fel se manifestă controlul naturii asupra inelului.

9. Ne vom ocupa acum de o altă explicație. La ce serveşte inelul în ceea ce priveşte planeta? Este el doar un capriciu al Creatorului, aşa cum au afirmat unii oamenii de ştiință, sau, şi mai rău, doar o idee grandioasă a naturii? Mai există şi afirmații ridicole potrivit cărora atunci când a creat această planetă, Creatorul era într-o criză de imaginație; din acest motiv, El a început ceva măreț, dar l-a lăsat neterminat, sau a amânat terminarea acestei lucrări pentru o dată ulterioară.

10. Vom arăta în continuare cât de valabile sunt aceste explicații. În capitolul precedent ați aflat despre spiritele primare care locuiesc pe această planetă. Dacă inelul nu ar produce o umbră permanentă care să modereze din când în când căldura emisă de soare, uneori mai la nord, alteori mai la sud, întregul sistem solar ar fi nevoit să suporte forța teribilă a spiritelor primare de pe această planetă.

11. Inelul permite existența unei zone cu climă temperată, în care pot locui ființe vii. Spiritele primare nu se mai pot auto-aprinde, şi deci nu mai pot devasta astfel corpurile cereşti din spațiu.

12. Un argument în plus îl constituie şi faptul că înşişi locuitorii planetei Saturn trebuie menținuți în permanență într-o stare de respect şi obediență conştientă față de Marele Spirit. Din acest motiv, lor nu li se vorbeşte prea mult despre iubire, ci doar atât cât să ştie despre ce este vorba şi să o respecte la maximum.

13. Aşa se explică de ce iubirea între soți şi procreația sunt astfel structurate încât să nu stârnească prea tare emoțiile oamenilor. Întreaga structură a oamenilor a fost astfel aranjată încât să conducă la o smerenie maximă, aşa cum ați putut observa atunci când am discutat pe larg despre saturnieni.

Capitolul 50

Mai multe despre menirea inelului lui Saturn. Un exemplu legat de suflarea sticlei şi de cuptorul pentru răcire. Delicații locuitori ai inelului. Modul lor de viață şi comunicarea lor cu locuitorii planetei Saturn. Absența animalelor şi pomii fructiferi fără semințe.

1. După cum ați văzut, totul a fost calculat şi aranjat cu cea mai mare atenție, îndeosebi în ceea ce priveşte inelul, care este localizat chiar deasupra ecuatorului de pe Saturn! Ați aflat de asemenea că pe Saturn, întreaga creație, de la vegetație şi până la oameni, se manifestă în corpuri gigantice.

2. Se pune întrebarea: sunt toate aceste informații adevărate, şi dacă da, de ce au ființele vii de pe această planetă corpuri atât de uriaşe? Dacă cel mai înalt dintre Spirite s-a întrupat în corpul lui Hristos, care i-a fost suficient, în pofida spiritului său infinit, de ce trebuie să aibă aceste ființe umane corpuri atât de gigantice?

3. Explicația este legată de faptul că saturnienii nu experimentează nici un fel de presiune interioară materială sau fizică. O asemenea presiune venită din exterior ar putea să-i conducă oricând la o explozie interioară, datorită naturii lor (la origine, ei au fost acele spirite primare ale focului de care vorbeam în capitolul anterior). Din acelaşi motiv, ei beneficiază de nişte corpuri extrem de delicate, astfel încât spiritul lor atât de uşor excitabil să nu fie ne-

voit să suporte din exterior o presiune mai mare decât poate suporta, lucru care l-ar putea conduce la autoaprindere.

4. Imaginați-vă acum aceste corpuri uriaşe, care în mod normal ar trebui să fie mult mai grele decât corpurile voastre, direct proporţional cu mărimea şi cu forța de atracție a planetei pe care trăiesc. Cum ar putea fi stăpânite aceste spirite dacă ar fi supuse unei presiuni atât de mari?

5. De aceea, ştiința Mea, care este cu mult mai presus decât cea a savanților voştri tereştri, a inventat acest inel, care contracarează considerabil forța de gravitație a planetei, astfel încât aceste corpuri uriaşe sunt de circa o sută de ori mai uşoare decât ale voastre (în raport cu planeta pe care trăiesc).

6. Acesta este principalul scop al inelului acestei planete, extrem de important. Deşi inelul pare mic dacă este privit printr-un telescop, importanța lui este majoră, căci el nu reprezintă doar un inel în jurul unei planete, ci un veritabil gard protector al întregului univers.

7. Se pune atunci întrebarea: este acesta unicul scop al inelului? Nu! Mai există un scop, infinit mai important decât cel precedent. Înainte de a ne ocupa însă de el, trebuie să ne punem o altă întrebare: este inelul locuit?

8. Iar Eu vă răspund: de vreme ce scopul principal al inelului are legătură cu locuitorii săi, atunci el trebuie să fie locuit. De către cine, aceasta este o altă întrebare.

9. Înainte de a răspunde la această întrebare, doresc să vă atrag atenția asupra uneia din activitățile pe care le practicați voi pe Pământ, şi anume suflarea sticlei.

10. După adunarea ingredientelor necesare şi amestecarea lor cu anumite săruri, această mixtură este introdusă într-un vas şi topită la foc. Priviți această substanță lichidă, fierbinte, de un alb strălucitor! Aceasta este exact condiția unui saturnian întrupat pe această planetă.

11. Ce se întâmplă cu această substanță când atinge gradul necesar de lichiditate? Din ea pot fi confecționate tot felul de forme de vase, pahare, vaze, etc., prin suflarea aerului printr-un tub lung. În aceeaşi condiție sunt aduşi şi saturnienii noştri; odată atinsă starea spirituală de transparență, ei pot fi eliberați de trupul lor fizic printr-o renaştere spirituală. În acest fel, spiritul lor îşi asumă o formă solidă.

12. După producerea vasului de sticlă, el este desprins de tub şi aşezat într-un cuptor de răcire. Am ajuns astfel şi la inelul nostru. Când o ființă umană moare pe Saturn, putem spune - metaforic vorbind - că ea este desprinsă de tubul Marelui Suflător în Sticlă şi plasată într-un cuptor de răcire. Acest cuptor de răcire este inelul!

13. Primul inel serveşte pentru răcirea elementelor cele mai fierbinți. Cel de-al doilea inel continuă procesul de răcire, iar cel de-al treilea definitivează acest proces. Abia acum devin capabile să suporte iubirea spiritele eliberate de pe această planetă.

14. Cred că acest exemplu a făcut inutile orice alte explicații, căci menirea inelelor a devenit evidentă. Se vor mai găsi însă unii care să-şi pună întrebarea: de ce este necesar ca aceste spirite să treacă printr-o nouă lume materială?

15. Răspunsul este foarte uşor: când îşi părăsesc primul corp, oamenii de pe Saturn nu devin imediat spirite pure, lucru dovedit şi de apariția lor cu atâta uşurință în fața rudelor rămase în viață, precum şi de descompunerea rapidă a corpurilor lor. Când ajung pe marele inel, aceste spirite au încă un corp material, evident, mult mai uşor, mai delicat şi mai pur decât cel grosier pentru care l-au avut pe planetă. Chiar şi acest corp devine din ce în ce mai pur şi mai spiritual, pe măsură ce saturnienii avansează către sferele superioare ale inelului.

16. Locuitorii de pe inele mănâncă, beau şi trăiesc la fel cum făceau pe planetă, cu mențiunea că toate aceste produse pe care le consumă sunt infinit mai subtile, la fel ca şi ființele care locuiesc aici.

17. Există totuşi o diferență majoră între inel şi planetă: pe inel nu există deloc animale. Există însă pomi fructiferi, care nu au însă semințe pentru propagarea speciei, întrucât cresc direct din sol, ca ciupercile.

18. Aşa cum am mai precizat, pentru perioade scurte, locuitorii inelului pot reapărea în fața saturnienilor rămaşi pe planetă, la dorința acestora.

19. Cum condițiile de viață pe inel sunt incomparabil mai magnifice decât cele de pe planetă, ei nu sunt tentați să-şi prelungească şederea pe Saturn mai mult decât consideră necesar voința Marelui Spirit. De aceea, ei sunt întotdeauna foarte încântați să se întoarcă pe inel.

20. Acum ați aflat tot ce era necesar şi interesant în legătură cu inelul lui Saturn. În capitolul următor ne vom ocupa de lunile acestui corp ceresc şi vom încheia astfel comunicarea referitoare la acesta.

Capitolul 51

Lunile, lui Saturn, lipsite de rotație în jurul axei. Viața naturală există numai pe partea opusa a lor. Lunile, privite ca şcoli după părăsirea planetei Saturn şi înainte de întruparea pe inel. Viața spirituală pură. Un cuvânt de încheiere.

1. În ceea ce priveşte lunile, acestea se află în aceeaşi relație cu planeta Saturn ca şi luna Pământului. Există însă o anumită gradație între acestea, care nu poate exista pe Pământ, căci acesta are o singură lună.

2. Lunile se mişcă pe orbita lor oferind întotdeauna aceeaşi față planetei Saturn (nu se învârtesc în jurul axei).

3. Din acest motiv, ele au două lumi, una naturală şi cealaltă spirituală, fața opusă planetei este întotdeauna locuită de oameni şi de animale, fiind înzestrată cu vegetație, aer, apă şi tot ceea ce este necesar pentru susținerea vieții naturale.

4. Evident, oamenii care trăiesc într-un corp natural pe fața opusă a unei luni au un corp mult mai mic decât saturnienii propriu-zişi. Pe lunile mai mici, ei nu au nici măcar mărimea oamenilor care trăiesc pe luna Pământului[29]. Totuşi, pe cele trei luni de dimensiuni mai mari, oamenii sunt mai înalți chiar decât cei de pe Pământ.

5. Oamenii naturali de pe luni se află într-un contact spiritual permanent cu cei de pe planetă, astfel încât saturnienii care nu s-au pregătit suficient de mult în timpul vieții lor pentru a putea ajunge pe inel sunt nevoiți să treacă mai întâi printr-un stagiu spiritual pe una din luni, în funcție de nivelul lor de dezvoltare, înainte de a fi acceptați pe inelul inferior.

6. Cu ce se ocupă aceşti oameni pe luni? Şi ce fel de spirite ale saturnienilor ajung aici? Este vorba de spiritele saturnienilor egoişti şi înclinați către păgânism, cei care au venerat inelul ca pe o divinitate în timpul vieții lor pe Saturn. Ei se întrupează pe partea naturală a lunii şi nu pot vedea inelul pe care l-au adorat în timpul vieții.

7. După ce scapă de obsesia pentru inel şi uită de planeta lor, ei sunt mutați pe partea spirituală a lunii (cea cu fața orientată către Saturn), de unde pot vedea planeta, dar şi inelul, care le apare acum ca un obiect material clar conturat. În acest fel, ei devin conştienți - ajutați fiind şi de învățăturile primite de la alte spirite, superioare - că inelul nu este un fel de divinitate, sau reşedința unei divinități, ci un corp ceresc solid plasat în jurul planetei propriu-zise. Ei află acum că inelul a fost creat de Marele Spirit pentru ca spiritele saturnienilor decedați să se pregătească pe el pentru o viață superioară, despre care până atunci nu au cunoscut nimic.

[29] Vezi „Luna” de Jakob Lorber

8. După ce înţeleg acest adevăr, ca urmare a învăţăturilor primite, dar şi a propriei lor intuiţii, spiritele ajunse pe una din luni renunţă la convingerile lor greşite de până atunci şi încep să se intereseze de sediul pe care locuieşte Marele Spirit. Lor li se sugerează ca vor primi răspunsul la această întrebare când vor ajunge pe inel. Când ating starea de puritate necesară, ele încep să aspire către mutarea pe inel, aspiraţie care are acum o motivaţie pur spirituală. Când se petrece acest lucru, ele sunt transferate imediat pe inel.

9. Acum ştiţi răspunsul la întrebarea precedentă, dar a apărut între timp o nouă întrebare: de ce sunt necesare şapte luni pentru acest scop? Nu ar fi fost suficientă o singură lună pentru o sarcină atât de simplă?

10. O singură lună ar fi fost suficientă dacă ar fi fost vorba de spirite cu o altfel de natură. În ceea ce priveşte spiritele saturnienilor, acestea îşi au sediul sub unul din genunchii Marelui Om al Creaţiei sau ale Marelui Om Cosmic[30], iar acest motiv este mai mult decât suficient, căci picioarele sunt fundamentul cel mai exterior al vieţii. Astfel, dacă trupul se răneşte la braţ, pe piele sau în orice alt loc, el poate continua să meargă pentru a căuta ajutor. Dacă el se răneşte însă la un picior, şi mai ales la una din încheieturile acestuia, el nu mai poate face nimic, iar persoana va cădea probabil la pământ, incapabilă să se mişte, şi deci să caute ajutor. Aşa se explică de ce picioarele corpului uman sunt mai puternice decât celelalte membre ale acestuia.

11. Locuitorii de pe Saturn reprezintă cea mai importantă parte, situată chiar sub genunchi, a piciorului Marelui Om al Creaţiei (cunoscut şi sub denumirea de Marele Om Cosmic), iar despre fiinţa acestui Mare Spirit am vorbit cu diferite alte ocazii. De aceea, spiritelor saturnienilor trebuie să le fie acordată o atenţie cu totul specială, şi îndeosebi celor şapte spirite primare[31] (din care este alcătuit fiecare spirit), pentru a vedea care dintre acestea se află în poziţia cea mai puţin dezvoltată, şi deci cea mai periclitată. Aşa se explică de ce există şapte luni, care corespund celor şapte spirite primare. În funcţie de spiritul primar care trebuie calmat, saturnianul ajunge pe una sau alta din aceste şapte luni, pentru ca spiritul respectiv să poată fi adus la unison cu celelalte şase spirite primare. Cred că aţi înţeles acum de ce are această planetă şapte luni.

12. Aţi aflat astfel tot ce era de spus în legătură cu aceste luni. Distanţa lor faţă de planetă şi mărimea lor au fost menţionate la începutul cărţii. De aceea, vom încheia aici descrierea lor.

13. Întrucât am învăţat tot ce trebuia în legătură cu planeta Saturn, cu inelul şi cu lunile acesteia, ne vom opri aici.

14. Probabil că unii dintre voi se întreabă: la ce ne folosesc toate aceste informaţii legate de Saturn? Iată care este răspunsul Meu:

15. Mai întâi de toate, fiecare dintre voi ar trebui să mediteze serios la felul diferit în care locuitorii acestei planete respectă voinţa Mea, prin comparaţie cu voi.

16. În al doilea rând, mesajul lucrării este că iubirea, înţelepciunea, puterea şi grija Mea părintească ajung mult mai departe decât poate înţelege simţul intelectului vostru arogant.

[30] Marele Om Cosmic sau Marele Om al Creaţiei se referă la marele spirit primordial transformat al lui Lucifer. Pentru detalii suplimentare, consultaţi lucrările lui Jakob Lorber „De la Iad la Rai", „Dincolo de Prag", „Marea Evanghelie a lui Ioan" şi în special „Cine este Dumnezeu, cine este Lucifer, ce este omul?"

[31] Cele şapte spirite primare ale lui Dumnezeu sunt: 1) Iubirea; 2) Înţelepciunea, 3) Voinţa Efectivă a lui Dumnezeu; 4) Ordinea; 5) Seriozitatea Divină; 6) Răbdarea; şi 7) Compasiunea. Fiecare dintre aceste spirite se naşte din cel precedent. Pentru informaţii suplimentare, vă recomandăm lucrările „Marea Evanghelie a lui Ioan" şi Principiile fundamentale ale vieţii, de Jakob Lorber.

17. În al treilea rând, scopul lucrării este acela de a vă conduce către o mai mare smerenie, pentru a înțelege mai bine cine sunteți voi şi cine sunt Eu, Dumnezeul, Creatorul şi Părintele vostru.

18. Dorința Mea este să meditați în inima voastră la marea binecuvântare şi compasiune pe care am revărsat-o asupra voastră, atunci când Eu, Domnul şi Creatorul acestor lumi fascinante, am consimțit să aleg Pământul, această planetă mică şi murdară, ca loc de naştere al iubirii, compasiunii şi milei Mele infinite, şi deci al plenitudinii întregii Mele ființe divine.

19. Din acelaşi motiv, Mi-am propus să vă permit să contemplați şi soarele[32], precum şi alte câteva planete. Nu ne vom ocupa de ele în atât de multe detalii, dar deşi scurtă, descrierea lor va fi suficientă.

20. Cu această promisiune, închei aici această comunicare. Fie ca binecuvântarea, iubirea şi compasiunea Mea să însoțească această promisiune. Amin.

Cuprins

[32] Vezi lucrarea „Soarele natural” de Jakob Lorber.